

குழங்கையும் தெய்வமும்.

வித்வான் ஐ.சண்முகசுந்தரம் <

குழந்தையும் தெய்வமும்

நூலாசிரியர்

ல. சண்முகசுந்தரம்

52, இரண்டாவது தெரு, என்.ஜி.ஓ. காலனி,
குரோம்பேட்டை, சென்னை - 600 044.

குழந்தையும் தெய்வமும் என்னும் இந்நூல் திருமலை திருப்பதி
தேவஸ்தானத்தில் பொருளுதவி பெற்று வெளியிடப்படுகிறது.

முதற் பதிப்பு
நவம்பர் 2001

விலை ரூ. 50/-

நூலின் பெயர்	—	குழந்தையும் தெய்வமும்
ஆசிரியர்	—	வித்வான் ல. சண்முகசுந்தரம்
பதிப்பகம்	—	சண்முகம் பதிப்பகம்
பதிப்பாண்டு	—	2001 - நவம்பர்
பக்கம்	—	240
அச்சு	—	11 Point
தாள்	—	Navgan Creamwove
கட்டுமானம்	—	சாதாரணம்
விலை ரூ.	—	50/-
மொழி	—	தமிழ்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. முகவுரை	v
2. அணிந்துரை	xiii
3. முன்னுரை	xvii
4. குழந்தையும் தெய்வமும்	1
5. பரவசப்படுத்தும் அழகு	14
6. தாலாட்டு	24
7. பிள்ளைத்தமிழ் - நிலாச்சோறு	28
8. மறக்க முடியுமா குழந்தையின் விளையாட்டை	33
9. பால் குடிக்காமல் ஓடிவிட்டான்	38
10. அபிஷேகம் பண்ணுவது மாதிரித்தான்	40
11. விளையாட்டு மயம்	45
12. தலையை வெளியே காட்டமுடியவில்லை தாயை அப்படிப் படுத்துகிறான் பையன்!	47
13. நாடக உலகம்	53
14. இசை மழை	60
15. தாய்க்கு லட்சியம் தானல்ல குழந்தையே	64
16. உல்லாச மயம்	67
17. மரணம் இல்லாப் பெருவாழ்வு	73
18. தெய்வமும் குழந்தைதான்	98
19. நாச்சியார் திருமொழி	107
20. பரவசப்படுத்தும் ஆவல்	119
21. சக்கரவர்த்திச் சங்கு!	127
22. கூடலுக்குள்ளேயே ஓர் ஊடல்	131
23. காதலில் கனியும் பக்தி	139
24. ஆசையில் தொங்குகிறது உயிர்	144
25. மணமும் ருசியும்	146
26. ஆரோக்கியமும் அழகும்	150

	பக்கம்
27. உண்மை உணர்ச்சி	155
28. கோபம் உள்ள இடத்தில் குணம்	159
29. பேச்சுத்துணை - 1	164
30. பேச்சுத்துணை - 2	167
31. கவிக்கு உணர்ச்சிதான் விஷயம்	172
32. தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்	177
33. உணர்வு இல்லை என்றால் வாழ்க்கையும் இல்லைதான்	181
34. மரத்துப் போய்விட்டது மனம் - 1	183
35. மரத்துப் போய்விட்டது மனம் - 2	185
36. நீறுபூத்த நெருப்பு - 1	188
37. நீறுபூத்த நெருப்பு - 2	192
38. நீறுபூத்த நெருப்பு - 3	195
39. நினைப்பது ஒன்று நடப்பது ஒன்று - 1	198
40. நினைப்பது ஒன்று நடப்பது ஒன்று - 2	203
41. நினைப்பது ஒன்று நடப்பது ஒன்று - 3	207
42. நினைப்பது ஒன்று நடப்பது ஒன்று - 4	209
43. விட்ட குறை தொட்ட குறை - 1	213
44. விட்ட குறை தொட்ட குறை - 2	215

முகவுரை

இன்ப நுகர்ச்சியையே குறிக்கோளாக உடையது உயிர்.

இன்பநுகர்ச்சி பெற வேண்டும் என்று விருப்பம் இருக்கலாம். ஆனால் உடம்பு என்கிற ஒன்றைப் பெற்றால்தான் உயிரால் இன்பத்தைப் பெற முடியும்.

உடம்பு இல்லை என்றால் உயிருக்கு இன்ப உணர்ச்சி (ஒன்றுமே) இல்லையதான்.

இதைத் தெரிந்துதான் பேதமே இல்லாத ஒரே ஒரு உயிர்த்தத்துவம் கோடான கோடி பேதங்களில் எண்ணற்ற உருவங்களால் (உடம்போடு சேர்ந்து) பிறக்கின்றது. வாழ்கின்றது.

சின்னஞ்சிறிய புல்லிலிருந்து பெரிய மரம் வரை சிற்றெறும்பிலிருந்து யானைவரை, புழுப் பூச்சியிலிருந்து மனிதன் வரை எல்லாமே உடம்போடுசேர்ந்தே பிறக்கின்றன.

ஆண், பெண் என்கிற வேறுபாட்டோடும் பிறக்கின்றன.

இன்பநுகர்ச்சி என்கிற ஒன்றை நோக்கித்தான் அத்தனை செயல்களும்.

இனி, உயிரினங்களின் வகைகள் எண்ணில் அடங்காதவை. அவ்வளவிலும் இணையற்ற உயிரினம் மனித இனந்தான்.

அறிவு, பேச்சு, அனுபவம், செய்தொழில், கலை இவை போன்ற உன்னதங்கள் மனிதனிடந்தான் உண்டு.

அதனால் நிகரற்று உயர்ந்து விளங்குகிறான் மனிதன்.

இனி, மனிதனைத்தவிர ஏனைய உயிரினம் அவ்வளவிற்கும் இன்ப நுகர்ச்சி என்பது குலவிருத்தியோடு சரி.

குலவிருத்திக்காக உடலுறவு கொள்வதோடு சரி, அதனால் இந்த அளவிற்குத்தான் - தேவைக்கு ஏற்றபடி தான் ஏனைய உயிர்வார்க்கங்களுக்கு தேகத்தத்துவம் அமைந்துள்ளன.

ஆனால் மனித காரியம் குலவிருத்தியோடு நின்று விடுவதில்லை. குலவிருத்திக்காக மட்டும் உடலுறவு என்பதோடு திருப்தி அடைவதில்லை மனித இயல்.

இனி, ஒரு தாய் தன் குழந்தையைப் பார்த்துப் பார்த்து மயங்குவாள், குழந்தையின் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை அணு

அணுவாக ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசம் அடைவாள்.

குழந்தையின் கண்ணைப் பார்ப்பாள். நெற்றியைப் பார்ப்பாள், வாயைப் பார்ப்பாள், சிரிப்பைப் பார்ப்பாள், பார்க்கப் பார்க்கத்தாயின் உள்ளம் உருகும். அப்படியே குழந்தையைக் கட்டி அணைப்பாள், முத்தம் கொடுப்பாள்.

குழந்தையின் முதுகைத் தடவுவாள், நெஞ்சை வருடுவாள், குழந்தையின் கையை எடுத்து அதன் உள்ளங்கையைப் பார்ப்பாள். அதில் முத்தம் கொடுப்பாள். அப்படியே குழந்தையின் உச்சிமோப்பாள். அதிலும் முத்தம் கொடுப்பாள். தலைமுடியைப் பிடித்து ஒவ்வொரு இழையாக ரோமத்தைப் பிரித்தெடுப்பாள். அந்த முடிக்கும் முத்தம் கொடுப்பாள்.

குழந்தையின் முழங்காலை வருடுவாள். பாதத்தைப் பூப்போலத் தடவிக் கொடுப்பாள். பிறகு உள்ளங்காலைத் தூக்கிப் பார்ப்பாள்.

அதைக் கண்ணில் ஒற்றி அதற்கும் முத்தம் கொடுப்பாள்.

ஆயிரம் ஆயிரம் முறைகளில் குழந்தையைக் கொஞ்சிக் குலாவுவாள் தாய்.

அப்பொழுதும் அவள் ஆவல் அடங்காது.

தாயின் நிலைதான் மனித வர்க்கம் முழுவதற்கும்.

காதலர்கள் ஒருவரை ஒருவர் கொஞ்சிக் குலாவிச் சீராட்டிப் பாராட்டுவதைப் போலவே ஒவ்வொரு மனித ஜீவனும் தாயைத், தந்தையை, குழந்தைகளை, உடன் பிறப்புக்களை, உற்றார், உறவினர்களை, நண்பர்களை, பண்புடையாளர்களை மதித்து உபசரித்துப் பாராட்டிப் புளங்காகிதம் அடைகின்றன.

மனிதர்களை மட்டுமல்ல இசையை, நடனத்தை, ஒலியத்தை, விஞ்ஞானத்தை, மெய்ஞ்ஞானத்தை, கவியை, சமையலை, போர்க்கலையை, பசுவை, வீட்டை, பாத்திர பண்டங்களைக்கூட மதித்து உபசரித்து இன்புறுகின்றன மனித தத்துவம்.

தொட்டு மகிழ, கட்டிப்பிடிக்க, முத்தம் கொடுக்க, மயங்க, உருக, ஆனந்தத்தில் திளைக்க, திளைத்த ஆனந்தத்தை வெளியிட மனித இனம் ஒன்றுக்குத்தான் வாய்ப்பான உடம்பும், வளமான மனமும் உள்ளன.

இத்தனை வசதியும் வாய்ப்பும் சிங்கத்திடம் உண்டா? யானையிடம் உண்டா? ஆலமரத்திடமோ, அருகம்புல்லிடமோ உண்டா? இல்லை. இல்லவே இல்லை.

மனித இனம் ஒன்றுக்குத்தான் வளமான உடம்பும், மனமும், மனித இனம் என்றால் கோடான கோடி ஆண்டுகளாகத் தவம் இருந்து வந்த ஒரு செல்வம்.

நேற்றுப் பெய்த மழைக்கு இன்று முளைத்த சிறுகிரை இல்லை மனிதன்.

குலவிருத்தி முக்கியந்தான். ஆனால் குலவிருத்தி போன்ற முக்கிய காரியங்கள் பல மனித வாழ்க்கையில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றை இதழ் இதழாக விரித்து நறுமணம் கமழ வைக்கிறான் மனிதன்.

மனிதனை, வாழ்க்கையை, உணர்ச்சிகளை, பண்பாட்டை உற்று நோக்கினார்கள் நம் நாட்டு ஞானியர்.

ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் முதலிய மெய்யடியார்கள் நோக்கி நோக்கிப் பரவசப்பட்டார்கள்.

மனிதன் மேலும் மனித வாழ்க்கையின் மேலும் பக்தியே உண்டாகிவிட்டது மெய்யடியார்க்கு.

அட்டா, மண்ணுக்குள்ளிருந்து பச்சை, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் என்று நவரத்தினங்கள் விளைந்து வருவது போலல்லவா மனிதனிடமிருந்து உணர்ச்சிகள் விளைந்து வருகின்றன என்று அதிசயப்பட்டார்கள் ஆழ்வார்கள்.

நெல்லையும், கரும்பையும், வாழையையும், காய் கனிகளையும் புஷ்பங்களையும், தேனையும், நெய்யையும் சுரந்த வண்ணமாக இருக்கிறது பூமி. அப்படியல்லவா மனித வாழ்க்கையானது பண்பாட்டையும், கலைகளையும், உணர்ச்சிகளையும் சுரந்து கொண்டே இருக்கிறது என்று காதல் வெறியே கொண்டுவீட்டார்கள் ஆழ்வார்கள்.

தங்கள் காதல் அதாவது பக்தியானது கால வெள்ளத்தில் கரைந்துவிடக் கூடாதே என்று ஆதங்கப்பட்டார்கள்.

அந்த ஆதங்கம்தான் தெய்வத்தின் மேல்வைத்து தங்கள் ஆனந்தபரவசங்களைக் கவிதைகளாக அபிஷேகம் பண்ணவைக்கின்றன. அனுபவங்களையும் அனுபவங்களின் வெளியீடாகிய

கலைகளையும் சன்னிதானத்தின் கருங்கல்லில் பொதிந்து வைத் தால் போதும் - இறைவனின் திருவடி நிழலில் வைத்துவிட்டால் போதும் மனிதன் உள்ளளவும் அவை நிலைத்து நிற்கும்.

இசை, நடனம், கவி, ஓவியம் முதலிய கலைகள் கோவிலோடு இணைந்து நிற்கின்றன. அதனால் இன்றளவும் பழுது படாமல் நிலைத்து நிற்கின்றன.

பன்னிரு ஆழ்வார்களில் பெரியாழ்வார், ஆண்டாள் இருவரு டைய பாடல்களுக்கும் விளக்கம் கொடுத்து குழந்தையும் தெய்வமும் என்னும் நூல் வடிவில் அதை வெளியிடுகிறோம்.

அவர்களுடைய பாடல்கள் மூலம் பார்த்தால் மனித வாழ்க்கையின் மாண்பு இன்னதென்று தெரியும். வாழ்க்கையில் பூத்து மணக்கும் அன்பு, பொறுமை, ஆற்றாமை, கலக்கம், சோர்வு, உல்லாசம், ஊடல், கூடல், எக்களிப்பு, ஆனந்தம் முதலிய உணர்ச்சிகள் படலம் படலமாக விரிந்து ஒளிவீசுகிறதுத் தெரியும்.

இனி குழந்தை ஒவ்வொன்றையும் கண்ணனாக - தெய்வமா கவே அனுபவித்து ஆனந்திக்கிறார் பெரியாழ்வார்.

ஆண்டாளோ அன்பின் வேகத்தை - காதலையே பரம்பொரு ளுக்கு மாலைகட்டிக் கட்டிச் சூட்டி மகிழ்கிறார்.

உதாரணத்துக்கு ஒன்றிரண்டு பாடல்கள். கொழுகொழு என்றிருக்கிறது குழந்தை. அதன் அட்டகாசத்துக்கு அளவே இல்லை.

தாயைப் பாடாய் படுத்துகிறது குழந்தை. “என்னடியம்மா! நாளுக்கு நாள் உள்ளேயே போகிறாய், அடையாளமே தெரியவில் லையே! ஏன் இப்படி” என்று பக்கத்துத் தெருக்காரி ஒரு தாயிடம் கேட்கிறாள்.

தாய் என்ன சொன்னாள் பதில். “எல்லாம் இந்தப்பிள்ளை (கண்ணன்) படுத்துகிற பாடுதான்.

தொட்டில் வேட்டியையே மிதித்து மிதித்து தும்புதும்பாய்க் கிழித்து விடுகிறான்.

பிறகு என்னை என்ன பாடு படுத்த மாட்டான்? இடுப்பில் எடுத்து வைத்தால் ஒரு உன்னு உன்னுகிறான். காலால் பளார்

பளார் என்று அடிக்கிறான் குறுக்கே முறிந்துவிடும் போல் இருக்கிறது.

தூக்கி மார்புக்கு நேரே வைத்துப் பார்த்தால் மிதிமிதி என்று வயிற்றில் எற்றுகிறான்.

அப்படித் துவைத்து எடுக்கிறான் என்னை”.

இனிப்பாடல்:

கிடக்கில் தொட்டில்
கிழிய உதைத்திடும்
எடுத்துக் கொள்ளின்
மருங்கை இறுத்திடும்,
ஒடுக்கிப் புல்லின்
உதரத்தே பாய்ந்திடும்;
மிடுக்கி லாமையின்
நான்மெலிந் தேன்நங்காய்;

(மருங்கை இறுத்திடும் - இடுப்பையே ஒடித்துவிடுகிறான் மிதிக்கிற மிதியில், ஒடுக்கிப் புல்லில் - அணைத்து மார்போடு வைத்தால், உதரம் - வயிறு, மிடுக்கு இலாமையால் - இந்தப் பிள்ளையின் அட்டகாசத்தைத் தாங்க முடியாமல் - தாங்குவதற்குரிய பலம் இல்லாமையால். நங்காய் - நங்கையே கேளடியம்மா இவன் கதையைக் கேள்.)

குறிப்பு: குழந்தையை எப்படி அனுபவிக்கிறார் பெரியாழ்வார். தாயாக இருந்தே அனுபவிக்கிறார்.

இனி, கண்ண (பைய)னைப் பற்றி அடுக்கடுக்காக பிராது கொடுக்கிறாள் தாய்.

பிராது கொடுத்துக்கொண்டே உதைத்து மிதிக்கும் கண்ணனுடைய கால்களை வருடிக்கொடுப்பாள் தாய். பிடித்து விடுவாள் தாய். அப்படியே எடுத்துக்கண்களில் ஒற்றி முத்தம் கொடுப்பாள். பூவிலும் மெல்லிய அந்தக் கால்களுக்கு - திருப்பாதங்களுக்கு.

அப்பொழுது தாய்க்கு உண்டாகிற பரவசத்துக்கு அளவே இல்லை.

பாடலைப் பாடப்பாட அந்தப்பரவசம் நமக்கும் வரும்.

இனி, உயிர்த்தத்துவம் நுட்பமானது கண்ணுக்குப் புலப்படா நுண்மையானது. சின்னஞ்சிறியது.

ஆனால் யானையின் உடம்போ பிரமாண்டமானது. யானையின் உடம்பை நம்மால் அசைக்கமுடியுமா. அவ்வளவு கனம் யானையின் உடம்பு. அவ்வளவு பெரிய (யானையின்) உடம்பை தூக்கிக்கொண்டு ஓடுகிறது உயிர். சின்னஞ்சிறிய நுட்பமான உயிர்.

பாரமான அந்த உடம்பை அனாயாசமாக ஏந்தியவண்ணம் மலைமேல் ஏறுகிறது. இறங்குகிறது. ஆடுகிறது. அப்படி விளையாடுகிறது கண்ணுக்குப் புலனாகா அந்த நுண்ணுயிர்.

இது அதிசயம் அல்லவா. இது போன்ற அதிசயந்தான் காதல் அதாவது அன்பு.

பதின்மூன்று பதினான்கு வயதே உள்ள சிறு பெண். சின்னஞ்சிறு பேதை. அவள் இளைஞன் ஒருவன் மேல் அன்பு கொண்டு விடுகிறாள். அந்த அன்பு என்ன பாடுபடுத்துகிறது பெண்ணை.

உயிரையே அவன்மேல் வைத்து விடுகிறாள். அவனுக்காக என்ன தியாகம் வேண்டுமானாலும் செய்யத் துணிகிறாள். உடல், பொருள், ஆவி எல்லாவற்றையுமே அவனுக்கு அர்ப்பணித்து விடுகிறாள் பெண் - குழந்தைப்பெண்.

இந்த மோகம், அன்பு, காதல், பக்தி உயிர்வர்க்கம் முழுவதையும் பிடித்து ஆட்டுகிறது.

மிகப்பளுவான உடம்பையே எடுத்துப் பந்தாடுகிறது உயிர். அந்த உயிரின் குடுமியைப் பிடித்தே ஆட்டு ஆட்டென்று ஆட்டுகிறது அன்பு (உணர்ச்சி) அதாவது காதல், பக்தி.

இந்த அற்புதத்தைப் பார்க்கிறார் ஆண்டாள். கண் குளிரப் பார்க்கிறார். அப்படியே சொக்கி மயங்கிவிடுகிறார்.

அந்த மயக்கத்தில் சாதாரணப் பெண்ணின் காதலைத் தன் மேல் ஏற்றி வைக்கிறார். ஸ்ரீமந் நாராயணனே எனக்கு வரப்போகிற மாப்பிள்ளை என்று நம்புகிறார்.

நம்பிக்கையானது உணர்ச்சியைப் பிசையப்பிசைய மனம் கனவில் இறங்கிவிடுகிறது. பகல் கனவில் இறங்கி விடுகிறது மனம்.

திருவரங்க நாதனுக்காக - திருமாலுக்காகவே தேவர்கள், ஆண்டாளைப் பெண் பேசி வருவதாக ஒரு கனவு. சீர் வரிசை

வைத்து நிச்சயதார்த்தம் (உறுதி) பண்ணுவதாகவும் கனவு. முகூர்த்த நாளைக்கு முந்தின நாள் மாப்பிள்ளை அழைப்பு, மேளதாள முழக்கம். பட்டிணப் பிரவேசம், அலங்காரம், பந்தல் ஜோடிப்பு. இப்படி கனவுக்கு மேல் கனவு.

தேவாதி தேவர்கள் எல்லோரும் வாழ்த்திப் போற்ற ஆண்டாள் கழுத்தில் திருநாண் பூட்டுவதாகவும் கனவு. அவன் கையைப் பிடித்து சிங்கக்குட்டி போன்ற புது மாப்பிள்ளையோடு - கோவிந்தனோடு மணவறையை மூன்று சுற்றுச் சுற்றுவதாகவும் கனவு.

அது மட்டுமா, சகல நலன்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய தன் திருக்கரத்தாலேயே ஆண்டாளின் காலைப் பிடித்து அப்படியே மெதுவாகத் தூக்கி எடுத்து அம்மிமேல் திருமாலே வைப்பதாகவும் கனவு.

இவ்வளவு கனவுகளையும் காண்கிற பெண்ணுக்கு எப்படி இருக்கும் ஆனந்தம். உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் அமிர்தம் ஊறிச் சுரக்கத்தானே செய்யும் பெண்ணுக்கு.

அந்த ஆனந்த வெறியில் கண்ட கனவைத் தோழியிடமே (மணப்பெண்) ஆண்டாள் சொல்வதாக பாடல்.

இம்மைக்கும் ஏழேழ்
பிறவிக்கும் பற்றாவான்
நம்மை உடையவன்
நாரா யணன் நம்பி,
செம்மை உடைய
திருக்கையால் தாள்பற்றி
அம்மி மிதிப்பக்
கணாக்கண்டேன் தோழிநான்.

(நம்மை உடையவன் - நம்மையே உறவாக ஏற்றுக்கொண்ட கருணாகரப்பிடி. தாள் - பாதம்)

அற்புதமான பாடல். பாடப் பாட நாவில் தேனாகும்.

குறிப்பு:

சின்னஞ்சிறிய கண்ணின் மூலமாக கடல், மலை, வானம் எல்லாவற்றையும் பார்க்கிறோம். பெரியாழ்வார், ஆண்டாள் முதலிய அருளாளர்கள் பாடல்களின் மூலமாகவும் மனிதன், வாழ்க்கை, பண்பாடு, உணர்ச்சி எல்லாவற்றையும் பார்க்கலாம்.

பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வாழ்க்கையோடு உருண்டு புரண்டு வந்திருக்கிற மனித வரலாறு அப்படியே தெரியும் பாடல்கள்.

இது போல் எத்தனையோ பாடல்கள். இவ்வளவையும் அனுபவிக்க நமக்கு ஆயுள் நாள் காணாது. ஆனால் பாகரங்களை பாடப்பாட ஆயுள் விருத்தியாகும். ஆரோக்கியம் பெருகும். மனம் தூய்மை பெறும். நோய் நொடி எதுவும் தலை காட்டா.

ஆனந்த மயமாக இருக்கலாம் நாம்.

இதுதான் அணிந்துரை

02-07-2001

அன்பு மயமான நண்பர் வ.ச. சார் அவர்களுக்கு, வணக்கம். நீங்களும், லக்ஷ்மியும், பிள்ளைகளும் நலமாய் இருப்பீர்கள். நலம் என்பது உடல் நலம் மட்டுமல்ல. மனநலமும் கூடத்தான்.

உடல் நலமாக இருந்தும் மனம் மருகிக்கொண்டு இருப்பவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்.

வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் தெரிந்து, மனசில் கனமில்லாமல் இருப்பது என்பது அருமை.

மேலகரத்திலும், தென்காசியிலும் சிங்கக்குட்டி, புலிக்குட்டி, மான்குட்டி இவைகளோடு ஜிஞ்சாம்ருதமாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அதே வ. ச. இப்போது குரோம்பேட்டையில் இருந்து விளக்கம் தந்து வருகிறீர்கள்.

வாழ்க்கை பயனுள்ள வாழ்க்கையாக இருப்பதும், வழிகாட்டும் வாழ்க்கையாக இருப்பதும் எங்களுக்குக் கிடைத்த பேறு.

“வயசாக வயசாக ஒத்த உணர்ச்சி ஒன்று போதும், வேறொன்றுமே வேண்டாம் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. சாப்பாடு கூட வேண்டாமோ என்று சொல்லத் தோன்றியது வள்ளுவருக்கு.

டாக்டர் ஜான்ஸன் என்ற ஆசிரியருக்கும் அப்படித்தான் தோன்றியது. அவர் நல்ல மேதாவிடான சங்கத்தோடு தினம் தினம் பழகி வந்தார்” - (ஒரு கடிதத்தில்)

தாத்தாவிற்கு ஒத்த உணர்ச்சியைத் தந்தவர்களில் முக்கியமானவர் நீங்கள். இளம் வயதினராய் இருந்த போதிலும் எப்பேர்ப்பட்ட துணையாக இருந்தீர்கள்!

சிங்கக்குட்டி, மான் குட்டி என்பவை எல்லாம் குழந்தைகளுக்கு வ.ச. வைத்த செல்லப்பெயர்.

'சண்முக சுந்தரத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு வர' என்று ஏன் சொன்னார்கள் என்பது புரிகிறது இப்போது.

தலைமுறை இடைவெளி (Generation Gap) இப்போது பேசப்படுகிறது.

முதியவர்களுக்கு மரியாதை கொடுக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் கருத்து மாறுபாடு என்னவோ இடைவெளியை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

இளம் தலைமுறையைச் சார்ந்த நீங்கள் ஒத்த உணர்ச்சி கொண்டிருந்தது தாத்தாவுக்கு எவ்வளவோ பலமாகவும், உத்ஸாகங்கொடுப்பதாகவும் இருந்திருக்கிறது.

இன்னொரு கடிதத்திலிருந்து:

“அதிர்ஷ்ட திசை எங்கே உச்சத்தில் இருக்கிறது என்றால் இந்த வயசில் கிடைத்த நட்பு வளந்தான். என்னோடு ஒன்றான நண்பர்கள் எத்தனையோ பேர் கிடைத்திருக்கிறார்கள். சதா என்னுடைய கேசுமத்தில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருக்கிறார்கள். தாங்களும் அக்காளும் கொட்டுகிற பேரன்பு ஒருவனுக்கு எளிதில் இருபது வருஷ ஆயுள் கொடுத்து விடும்.

.....கலையில் எல்லாம் கலை அன்பை அனுபவிக்கிற கலைதான். இந்தக் கலையில் ரசிகமணிதான் நான்”.

அந்த நட்பு வளத்தைச் சேர்ந்தவர் நீங்கள்.

உங்களோடெல்லாம் பழகும் பாக்கியும் எனக்கும் கிடைத்திருக்கிறது. இதை எண்ணி, எண்ணி பூரித்துப் போகும் இயல்புடையவனாய் இருக்கிறேன்.

அண்மையில் ராமையங்காரின் பேத்தி கல்யாண அழைப்பு வந்தது. என்னால் வாழ்த்துதான் அனுப்ப முடிந்தது.

அவர் மகன் லட்சுமணனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் எப்பேர்ப்பட்ட அன்பும் பண்பும் கொண்டிருந்த உயர்ந்தவராக அவர் இருந்தார் என்று நினைவு கூர்ந்தேன்.

என் சாதாரண வாழ்க்கையில் இப்பேர்ப்பட்ட எண்ணங்கொள்ளலாம் எனக்கு ஒரு உந்து சக்தியாக இருக்கின்றன.

“பாட்டும் இசையும்” என்ற அருமையான நூலைத் தமிழுக்கு அளித்துள்ளீர்கள்.

மேற்கோள் காட்டுவதற்கும் சில கருத்துக்களை விளக்குவதற்கும் - கவிதை பயன்பட்டு வருகிறது.

கவிதையை அனுபவித்தல் அற்று விட்ட நிலை. நீங்கள் ஒருவர்தான் இருக்கிறீர்கள். கவிதையை அனுபவிப்பதோடு அதை எடுத்து விளம்பவும் செய்கின்றீர்கள். உண்மையான ஈடுபாட்டுடன் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தவும் செய்கிறீர்கள்.

பொழிப்புரை, கருத்துரை என்றெல்லாம் கவிதையைப் பிரித்து விளக்கம் தந்த முறையிலிருந்து வேறுபட்டு கவிதையை முழுமையாகப் பார்த்து அனுபவித்து ஆனந்தப் பட வைத்தவர் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே ஒருவர்தான் என்று முத்திரை பதிப்பித்தவர்கள் வழித்தோன்றல் நீங்கள்.

இனி கவிதை அனுபவம் என்பது இல்லாமல் போய்விடும் என்று தோன்றுகிறது.

ஆளுடைப் பிள்ளையாரின் தமிழ்த்தொண்டும், சமயத் தொண்டும் புதிய கோணத்தில் “பாட்டும் இசையும்” நூலில் காணக்கிடைக்கிறது.

அந்தண குலத்தவராயினும் பழந்தமிழ் நாட்டின் வழி பாட்டு முறைகளையே அவர் எடுத்துக்கொண்டார் என்பதை முக்கியமான செய்தியாக வைத்துள்ளீர்கள்.

தன்னை உணர்தல் என்பது மிகமிக அபூர்வமான அனுபவம். தன்னை முற்றிலும் உணர்ந்த மாணிக்க வாசகர் உலகம், மக்கள், உணர்ச்சி எல்லாவற்றையும் உணர்ந்து பாடியுள்ளார் என்பது ஒரு நல்ல, சிறப்பான கருத்து.

‘கல்லா மனிதர்’ என்ற திருத்தத்தை அழுத்தமாகக் காட்டி விட்டு ஐந்தே வரிகளில் பரிணாம வளர்ச்சியின் வரலாற்றைச் சொல்லியிருக்கும் பாங்கினைக் காட்டியிருப்பது உள்ளத்தை ஈர்க்கிறது.

சிவபெருமானின் திருஉருவப் பொலிவினை நான்கு வேளைகளைக் கொண்டு காரைக்காலம்மையார் அலங்காரமாகச் சொல்லியிருப்பதை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது சுவையாக இருக்கின்றது.

பேய் என்று சொல்லும் கதை பற்றியெல்லாம் தெளிவு
பிறந்து விடுகிறது உங்கள் மூலம்.

அகத்தியர் வரவு, திருமூலர் வரவு என்பதெல்லாம்
சைவ அலையின் அடையாளமே என்பதும், திருமூலர்
பற்றிய கதையைப் பிடித்துத் தொங்கக் கூடாது என்பதும்
நல்ல விளக்கங்கள்.

பெரியாழ்வார் பற்றிய கட்டுரை தனித்து நிற்கிறது.

சித்தத்தை சிவன்பால் வைத்தல் என்றால் என்ன
என்பது விளங்குகிறது.

குழந்தையாய் வருவதும் கடவுள். அதே போல்
கவிதையாய் வருவதும் கடவுள்தான் என்பதும் நல்லதொரு
சிந்தனை.

என் கருத்தில் தோய்ந்தனவற்றைச் சொன்னேன்.
சொல்ல முயற்சி செய்தேன். அவ்வளவுதான்.

சந்துரு மூலம் "தமிழும் தாவரமும்" புதிய பதிப்பைக்
கொடுத்து விட்டீர்கள். மிகவும் அழகாய் அமைந்துள்ளது.

நீங்கள் முதன் முதலில் எனக்கு அளித்த உங்கள்
படைப்பு "தமிழும் தாவரமும்". பின்பு எல்லா நூல்களை
யும் நான் பெற்று விட்டேன். எல்லாம் பொக்கிஷமாக
இருக்கின்றன.

நாச்சியார்புரத்தில் உள்ளவர் வேளாண் விஞ்ஞானிக
ளுக்கே தெரியுமா, தெரியாதா என்று வியக்கும் வண்ணம்
தாவர நுட்பங்களையும் அவை சம்பந்தமான கவிதைகளையு
ம் இணைத்து வழங்கினீர்கள் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே.
அந்த அதிசயம் அப்படியே நிற்கின்றது.

மிக்க சந்தோஷம்.

எல்லாருக்கும் அன்பு.

உங்களுக்கு வணக்கம்

அன்பன்

தீப. சிதம்பரநாதன்

முன்னுரை

உலகில் எத்தனையோ மலைகள் இருக்கின்றன. அத்தனையும் கல்லும் மண்ணுமாகவே உள்ளன. காடுகளும், நீருற்றுகளும் மாய்க் காட்சி தருகின்றன அவை. அவ்வளவுதான்.

ஆனால் திருப்பதி — திருமலையோ தெய்வமாகவே இருக்கிறது. திருமாலாகவே இருந்து அருள் பாலிக்கிறது.

யார் யாருக்கு என்னென்ன தேவையோ அவ்வளவையும் அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிறார் திருமால். திருமலை என்னும் திருப்பதியாக நின்றே அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிறார்.

ஆயிரம் ஆயிரம் பக்தர்கள் நாள்தோறும் திருமலை திருப்பதியை நாடிப்போகிறார்கள்.

அவர்கள் பல திறப்பட்டவர்கள். அவர்களில் கூனலும் உண்டு, குருடலும் உண்டு, முடவலும் உண்டு, ஊமையும் உண்டு.

உடலில் மட்டுமல்ல, உள்ளத்திலும் கூன், குருடு, முடம், ஊமை என்று வாய்த்தவர்களும் உண்டு.

திருப்பதி — திருமலை எல்லையை மிதித்த உடனேயே இவர்களை விட்டு இவர்களுடைய ஊனம் எல்லாம் ஒடி விடுகின்றனவாம்.

குருடன் தேன் கூட்டை 'இதோ இதோ' என்று காட்டுவானாம். முடவனோ மரத்தில் ஏறி தேனை எடுத்து வருவானாம். கூனல் நிமிர்ந்து 'எனக்கில்லையா தேன்' என்று கூனல் ஒடி வருவானாம். ஊமையும் 'என் பங்கைக் கையில் கொடய்யா' என்று அதட்டிக் கேட்பானாம்.

வடமலை மேல் நின்ற மாதவன் அப்படி அருள்கிறான் வரங்களை.

பாடல் — கட்டளைக்கலித்துறை

கூன்கொண்டு சென்றவன்
கூன்நிமிர்ந் தோடக்,
குருடன்கொம் பில்த்

தேனென்று ஊட்ட,
முடவன்அத் தேனை
எடுக்க, அயல்
தான்நின்ற ஊமை
எனக்கென்று கேட்கத்
தருவன் வரம்;
வான்நின்ற சோலை
வடமலை மேல்நின்ற
மாதவ னே.

இனி, திருமலை திருப்பதி தேவஸ்தானத்து அதிகாரிகளும் அப்படியே அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள். பக்தியை வளர்க்க கலைகளை வளர்க்க, பண்பாட்டையும், வழிபாட்டையும் ஒழுக்கத்தையும் வளர்க்க வரம் தந்து பொழிகிறார்கள்.

ஆன்றோர்களையும் சான்றோர்களையும் ஆதரித்து உதவுகிறார்கள்.

குழந்தையும் தெய்வமும் என்னும் இந்நூல் வெளிவருவதற்கு ரூ. 20,000/- (ரூபாய் இருபதினாயிரம்) கொடுத்து உதவி இருக்கிறது திருமலை திருப்பதித் திருக்கோயில்.

இது அதிசயம் இல்லையா? இப்படி ஒரு அதிசயம் வேறு ஒரு கோயிலிலும் இல்லையே!

நூல் வெளிவர உதவிய திருக்கோயிலின் தமிழ் - பக்தித் துறைத் தலைவர் (ஆசிரியர்) அவர்களுக்கும், திருக்கோயில் நிர்வாகத்தலைவருக்கும் என் மனப்பூர்வமான நன்றி.

இனி மெய்யுணர்வு பெற்ற ஞானிகளுக்கு மாசற்ற காட்சியவர் என்று பெயர். வாலறிவு என்றும், மாசறு காட்சி என்றும் வள்ளுவர் குறிப்பிடுவது இதைத்தான்.

நம் காலத்தில் - இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் அத்தகைய பல ஞானிகளை - மகாத்மா காந்தியடிகள், வினோபாவே, ரவீந்திரநாத் தாகூர், ஆல்பர்ட் ஐன்ஸ்டைன் போன்ற பல ஞானிகளைக் கண்டு களிக்க முடிந்தது.

அத்தகைய மெய்ஞ்ஞானிகளில் ஒருவர் ரசிகமணி, டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார்.

எல்லையற்ற அன்பும், தூய ஞானமும், அப்பழுக்கற்ற
எளிமையும் சேர்ந்தெடுத்த அவதாரம் அவர்.

அன்னாருடைய பேரன், திரு. தீப, சிதம்பரநாதன் ஒரு
நிறைகுடம். நவரத்தினங்கள் பதித்த தங்கக்குடம். தேவாமிர்தம்
பொங்கி வழியுச பொற்குடம்.

செருக்கும் படாடோபமும் மலிந்த இந்தக்காலத்தில் இப்படி
எளிமையோடும் தூய்மையோடும் ஒருவரால் வாழ முடிகிறதே
என்று கண்டோர் வியக்கும் வண்ணம் வாழ்கிற மனிதர் -
மாமனிதர் திரு. தீப. சிதம்பரநாதன்.

தீப. சிதம்பரநாதன் எனக்கு எழுதிய கடிதம் ஒவ்வொன்றும்
உள்ளது உணர்வுகளை அப்படி அப்படியே எடுத்துக்காட்டும்.

இங்கே அவருடைய கடிதம் ஒன்றை நூலுக்கு அணிந்துரை
யாக வைத்திருக்கிறது.

இதை விட வேறு அணிந்துரை என்ன இருக்கிறது.

திரு. தீப. சிதம்பரநாதன் அவர்களுக்கு நன்றி.

நூலை நல்ல முறையில் அச்சிட்டுக்கொடுத்த சக்தி பிரிண்
டர்ஸ் நிர்வாகிகளுக்கும் நன்றி.

இப்படிக்கு

ல. சண்முகசுந்தரம்

குழந்தையும் தெய்வமும்

தாயின் வயிற்றுள் தவமிருந்து குழந்தையாய் அவதரிக்கிறது கடவுள்தான்.

கவிஞனுடைய அனுபவம் உணர்ச்சியால் ஊறிக் கவிதையாக அவதரிக்கிறதும் கடவுள்தான்.

பெரியாழ்வார் பாசரம் ஒவ்வொன்றும் திருமாலின் திரு அவதாரமேதாம். ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர். அவர்களில் மரியாதைக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரிய மிகச் சிறப்புடைய ஒருவர். அவர் தாம் பெரியாழ்வார்.

இனி, குழந்தையைப் பார்க்கப் பார்க்க அதிசயமாக இருக்கும். “இது எங்கிருந்து வந்தது, எப்படி வந்தது?” என்று யோசிக்க யோசிக்க புளகாங்கிதமாக இருக்கும்.

“கடவுள் கொடுத்த செல்வம், அவர் கொடுத்த வரப்பிரசாதம், தெய்வம் எடுத்த திரு அவதாரம்” என்று மனம் தெரியும்.

ஒரு பெண் கர்ப்பவதியாய் இருக்கிறாள். அவளைப் பார்க்கிறவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இதயத்தில் ஒரு பரிவு உண்டாகும். “பிள்ளையும் தாயும் பழுதில்லாதபடி சௌகர்யமாய் இருக்க வேண்டும்” என்று அருள் உணர்வு சுரக்கும்.

இப்பொழுது பெண்ணானவள் தாயாகி விட்டாள். குழந்தை பிறந்து விட்டது ‘குவா, குவா’ என்று குழந்தை சத்தம் போடுகிறது.

விபரம் தெரிந்தவுடன் எல்லோரும் ஓடி வருவார்கள். நாலா திசையிலிருந்தும் ஓடி வருவார்கள். பாவாடை கட்டிய சிறுமிகளிலிருந்து அறுபது, எழுபது வயதைத் தாண்டிய மூதாட்டிகள் வரை ஒவ்வொருவரும் ஓடி வருவார்கள்.

உடைமாற்றம், அலங்காரம் ஒன்றையும் கவனிக்க மாட்டார்கள். தோசைக்கு அரைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் கூட, மாவை வழித்துப் போடாமல் அப்படி அப்படியே ஓடி வருவார்கள்.

குழந்தையைப் பாப்பதில் அப்படி ஒரு ஆர்வம். ஒரு கிண்ணத்தில் எண்ணெய், இன்னொரு கிண்ணத்தில் வாசனைப்

பொடி இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு பெண்டுகள் ஓடி வருவார்கள்.

வேகமாக ஓடி வரும்பொழுது இன்னொரு பெண்மேல் மோதுவதும் உண்டு. குழந்தையைப் பார்க்கப்போகிற ஆனந்தத்தில் பெண்கள் ஒருவரை ஒருவர் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்வதும் உண்டு. கையில் உள்ள வாசனை பொடியும் எண்ணெயும் சிந்தி சுகதி ஆவதும் உண்டு. அதில் வைத்த கால் வழக்குவதும் உண்டு.

இந்த உல்லாசத்தையும் எக்களிப்பையும் நெடுகிலும் மக்கள் அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள். பெயர் சூட்டல், காது குத்தல், முடி எடுத்தல் என்றெல்லாம் விழா எடுத்தே அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

கவிஞர்களும் ஆனந்தமாய் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். பக்தர்களும் ஞானிகளும் அப்படியே அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

பரமபக்தரும் ஞானியுமான பெரியாழ்வார் ஆனந்தமயமாய் அனுபவிக்கிறார். ஒரு பெண் தாயாகிற அற்புதம் ஒன்று, இறைவனே குழந்தையாக அவதரித்தான் என்னும்படி குழந்தை வந்த அற்புதம் ஒன்று, உற்றாரும், உறவினரும் துள்ளி மகிழும் அற்புதம் ஒன்று எல்லாவற்றையும் பார்த்துப்பார்த்து அனுபவிக்கிறார் பெரியாழ்வார்.

வடமதுரையில் வசுதேவருக்கும், தேவகிக்கும் மகனாகப் பிறந்து ஆயர்பாடியில் யசோதையிடம் ஊர்ந்த கிருஷ்ண பகவானே இங்கே குழந்தையாக வந்து அவதரித்து விட்டான் என்று அனுபவிக்கிறார்.

ராமேஸ்வரம் போகிற வழியில் இருக்கிறது மானாமதுரை, மானா மதுரைக்கு வடகிழக்கே இருபத்து ஐந்து மைல் தொலைவில் இருக்கிறது திருக்கோட்டியூர்.

வைஷ்ணவர்களுக்கு மிக முக்கியமான புண்ணிய ஸ்தலம் திருக்கோட்டியூர்.

தெய்வீகமான மூல மந்திரத்தை கண்டுதெரிந்த உடனேயே எல்லோரும் இதன் பலனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற

தயாளத்தில் கோபுரத்தில் ஏறி நின்று அந்த மந்திரத்தை ராமாநுஜர் முழக்கினார். அந்த இடம் இந்தத் திருக்கோட்டியூர் தான்.

அதே திருக்கோட்டியூர் ஆயர்பாடியில் அதே கிருஷ்ண பகவான் வந்து அவதரித்து விட்டான் என்று அனுபவிக்கிறார் பெரியாழ்வார்.

ஒவ்வொரு குழந்தையும் கண்ணனாகவே படுகிறது ஆழ்வாருக்கு.

திருக்கோட்டியூர், ஆயர்பாடி, கிருஷ்ண பகவான், ஆயர்கள் எல்லாமே குழந்தையை அனுபவிக்கும் அனுபவத்தில் வருகிற ஆனந்த அற்புதங்கள்தாம்.

தாயின் ஆனந்தமயமான பார்வையோடு கவிஞர்களும் பக்தர்களும் சேர்ந்து பார்க்கிறார்கள்.

அப்படிப் பார்ப்பதால் சாதாரணக் குழந்தை தெய்வம் ஆகி விடுகிறது.

இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

குழந்தை பிறந்து விட்டது என்று கேள்விப்பட்டார்களோ இல்லையோ, பெண்கள் தங்கள் காரியங்களை அப்படி அப்படியே போட்டுவிட்டு ஓடி வருகிறார்கள்.

பாடல்கள் கலிவிருத்தம் என்னும் இனத்தைச் சேர்ந்தவை.

தான தன்ன

தன்ன தான

வண்ண மாடங்கள்

குழந்தைக் கோட்டியூர்

கண்ணன் கேசவன்

நம்பி பிறந்திலில்

எண்ணெய் சுண்ணம்

எதிர்எதிர் தூவிடக்

கண்ண முற்றம்

கலந்தள(று) ஆயிற்றே!

வண்ண - அழகிய. சுண்ணம் - வாசனைப்பொடி.

குறிப்பு: வரலாறு என்று ஒன்று இருக்கிறது. கலை, இலக்கியம், பக்தி, விவசாயம், வாணிகம், போர், காதல், ஞானம், விஞ்ஞானம் எல்லாவற்றினுடைய வரவு செலவும் அதில்தான் அடக்கம்.

மனிதன் என்றால் வரலாற்றின் அத்தியாயம் என்று பொருள். வரலாறு என்னும் மாகாவியத்தின் ஒவ்வொரு வரியையும் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் மனிதனே விதியின் கையைப் பிடித்து எழுதுகிறான்.

மனிதன் பிறக்கிறான் என்றால், சாதாரண காரியமா? அவதார மகிமைதான். அதை மேளதாள முழக்கத்தோடு வரவேற்கிறது தமிழ்.

கைதட்டி வரவேற்கும் தமிழின் உல்லாசம் தாளத்திலும், இசையிலுமாய் சேர்ந்து பாடப்பாட தரிசனம் கொடுக்கும்.

இனி நான் முந்தி, நீ முந்தி என்று பெண்கள் ஓடி வருகிறார்கள். குழந்தை பிறந்த வீட்டில் உள்ளும், வெளியிலும் ஒரே நெரிசல். கூட்டம் கூடி விட்டதால் குழப்பம் வந்துவிடுகிறது.

ஆவலோடு குழந்தையை எடுத்து பெண்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். மற்றப் பெண்களும் குழந்தையை எடுத்துப் பார்க்கத் துடிக்கிறார்கள்.

புதிதாக வந்த பெண்கள் தாயைப் பார்க்கிறார்கள். தாயின் பக்கம் குழந்தையைக் காணவில்லை. “எங்கே போய் ஒளிந்து கொண்டான். ‘உறியில் இருக்கும் வெண்ணையைத் தேடிப் போய்விட்டானா’” என்றெல்லாம் நொடியும் மடக்குமாய் வருகிறது பேச்சு.

பேச்சின் உல்லாசத்தில் எல்லோருக்கும் ஒரு கிளுகிளுப்பு. அப்படியே சந்தோஷ மிகுதியில் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்துத் தழுவிக் கொள்கிறார்கள். குழந்தையை எடுத்து ஆலிங்கனம் செய்கிற பாவனையில் பெண்கள் ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக் கொள்கிறார்கள்.

முற்றத்தில் இளைஞர்களின் ஆட்டமும் பாட்டமும் ஒரே அமார்க்களந்தான்.

ஓடு வார் விழு
 வார், உகந்து) ஆலிப்பார்,
 நாடு வார், நம்
 பிரான்எங்குத் தான் என்பார்.
 பாடு வார்களும்,
 பல்பறை கொட்டநின்றி)
 ஆடு வார்களும்,
 ஆயிற்றப் பாடியே!

குழந்தை பிறந்த உடன் தெருவில் உள்ளவர்கள் பக்கத்துத்
 தெருவில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் அவசரம் அவசரமாக
 வந்தார்கள். ஆரவாரமாய் இருந்தது வீடு.

குழந்தை பிறந்து இரண்டுநாள், மூன்று நாள் என்று ஆகிறது.
 பக்கத்து ஊர்களில் உறவினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு
 குழந்தை பிறந்த விபரம் தெரிகிறது.

குடும்பத்தோடு அவர்கள் புறப்பட்டு வருகிறார்கள். மூட்டை
 முடிச்சுக்களோடு புறப்பட்டு வருகிறார்கள். வெற்றிலைக்கட்டு,
 பழக்குலை, சர்க்கரைப் பொங்கல் இப்படி எதை எதையோ
 அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

மகனைப் பார்க்கணும், பேரனைப் பார்க்கணும், மருமக
 னைப் பார்க்கணும், தம்பியைப் பார்க்கணும், மைத்துனனைப்
 பார்க்கணும் என்னும் ஆவலோடு வருகிறார்கள்.

பிறந்த குட்டிப் பாப்பாவை வைத்து எதை எதையோ
 அவர்கள் உல்லாசமாகப் பேசி வருகிறார்கள். உல்லாசத்தில்
 சிரிப்பும் கும்மாளியும் கட்டிப்புரள்கின்றன.

விரிந்த முல்லை மலர்களைப் போல வெள்ளை வெளேர்
 என்று அப்பொழுது பற்கள் ஜொலிக்கின்றன.

பனையோலை, தென்னை ஒலை கொண்டு முடைந்த பாயை
 தலையில் போட்டிருக்கிறார்கள். வெயில் மழை இரண்டுக்கும்
 உபயோகம் அந்த ஒலைப்பாய்.

கையில் கம்பும் வைத்திருக்கிறார்கள். கோடாலி போன்ற
 கத்தியும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

உற்றார், உறவினர்களாகிய ஆயர்கள் இப்படி வந்தார்கள். தலையில் வைத்திருந்த மூட்டையையும் தோளில் போட்டிருந்த நெய் உறியையும் எடுத்து குழந்தை முன் வைத்தார்கள். ஆரவாரித்து மகிழ்ந்தார்கள்.

பிறகு தலையில் போட்டு உடம்பை மூடி இருந்த ஓலைப்பாயை எடுத்துத் தரையில் போட்டார்கள். வரிசையாக உட்கார்ந்தார்கள். சர்க்கரைப் பொங்கலும், புளியோதரையும், ததியோதனமுமாக விருந்துண்டார்கள்.

குழந்தையை வாழ்த்தி வாழ்த்தி விருந்துண்டார்கள்.

கொண்ட தாள்உறி
கோலக் கொடுமழு
தண்டி னர், பறி
ஓலைச் சயனத்தர்,
விண்ட முல்லை
அரும்பன்ன பல்லினர்,
அண்டர் மிண்டிப்
புகுந்துநெய் ஆடினார்!

பிரசவத்துக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பே தாய்விட்டார் தங்கள் வீட்டுக்குப் பெண்ணை அழைத்துப் போவார்கள். பிரசவம் அங்கேதான்.

இரண்டு மூன்று பிரசவம் ஆனபின் புகுந்த இடத்திலேயே பிரசவம் ஆவதும் உண்டு. அப்பொழுதும் பெண்ணின் தாய் குழந்தையின் பாட்டி அங்கு முன்கூட்டியே வந்துவிடுவாள்.

பாட்டியம்மாஸ்தான் தாய்க்கும் குழந்தைக்கும் உற்றதுணை. அவஸ்தான் பாதுகாவல்.

பிரசவ வீட்டில் தாய்க்கும் குழந்தைக்கும் பாட்டியம்மா செய்கிற காரியங்களையும், செய்முறைகளையும், பக்குவங்களையும் பார்த்தால் அதிசயமாக இருக்கும்.

என்ன துல்லியம், என்ன கணக்கு, என்ன பொறுமை, என்ன அடக்கம், எவ்வளவு ஞாபகசக்தி என்று வியந்து உருகி விடுவோம்.

அத்தனையும் ஒழுங்காக நடக்க வேண்டும். நெறிமுறை யோடு நடக்க வேண்டும். மஞ்சாடிக்கூடப் பிசகக்கூடாது.

பொறுப்பில்லாமல் போய்விட்டால் தாயும் இல்லை, குழந்தையும் இல்லை. மனுச வார்க்கத்தின் கதையே பிறகு அப்படி அப்படித்தான்.

ஒவ்வொரு நாளும் குழந்தையை எடுத்துக் குளிப்பாட்டுவாள் பாட்டியம்மாள். அது ஒன்றைப் பார்த்தாலே போதும். 'பொறுப்பையும் நிதானத்தையும் எப்படிப் பெண்பாலரிடம் கொண்டு போய் ஒப்படைத்திருக்கிறது இயற்கை' என்பது தெரியவரும்.

குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு அங்கணத்துக்குப் போவாள். சிறு பலகை ஒன்றில் உட்கார்ந்து கொள்வாள். தன் இரண்டு கால்களையும், நீட்டி ஒன்றுசேர்த்துக் கொள்வாள். நீட்டிய கால்களில் குழந்தையை உட்கார வைப்பாள். குழந்தையின் தலையில் எண்ணெய் வைத்து மெள்ளத் தேய்ப்பாள். பிறகு குழந்தையைத் தன் கால்களில் படுக்க வைப்பாள். குழந்தையின் கால்களையும், கைகளையும் நீட்டி நீவுவாள். எண்ணெய் வைத்துத் தேய்ப்பாள். மார்பு, முதுகு எங்கும் எண்ணெய் வைத்துத் தேய்ப்பாள்.

வெது வெது என்றிருக்கும் இளம் சூட்டு வெந்நீரை இரண்டு மூன்று செம்பு எடுத்து விடுவாள். அரைத்து வைத்த மஞ்சளைக் குழந்தையின் முகத்திலும் உடம்பிலும் பக்குவமாகப் பூசுவாள். வெந்நீரை எடுத்து விட்டுக் குளிப்பாட்டுவாள்.

கண்ணைத் துடைப்பாள். காதைத் துடைப்பாள். குழந்தையின் மூக்கிலிருந்து சளி வெளிவரும்படி மூக்கைப் பிடித்துச் சிந்தி விடுவாள்.

மஞ்சள் துண்டை வகிர்ந்து அது கொண்டு குழந்தையின் நாக்கைத் தடவி விடுவாள். நாக்கில் உள்ள சளி, கோழை எல்லாம் வெளியில் வந்துவிடும்.

இவ்வளவையும் குழந்தை எப்படித்தாங்கும். விம்மி விம்மி அழும். ஆனால் வெந்நீரை விட விட அழுகை குறையும்.

குழந்தையை நன்றாகத் துவட்டி தலைமயிரைக் கோதிவிட்டு, நெற்றியைத் தடவிக் கொடுப்பாள். பிறகு பொட்டிட்டு, அண்டை கொடுத்த துணியோடு தாயின் பக்கத்தில் படுக்க வைப்பாள்.

குழந்தையைத் தாய் அணைத்துப் படுப்பாள். குழந்தையின் கோபம் எல்லாம் ஆறிவிடும். பிறகு குழந்தையைத் தடவிக் கொடுத்தபடியே அதன் கண்களை உற்றுப் பார்ப்பாள். குழந்தையும் தாயை ஆவலோடு பார்க்கும்.

அப்புறமும் குழந்தையைச் சேர்த்து அணைத்துக் கொள்வாள். குழந்தை கையையும் காலையும் உதறும்.

தாயைப் பார்த்து வாய் திறந்து சிரிக்கும் குழந்தை. அந்தப் பொக்கை வாய்க்குள்ளிருந்து என்னென்ன எல்லாமே தெரியும். குழந்தை சிரிக்க சிரிக்க தாய்க்கு ஒரே அதிசயம்.

தன்னையே அந்தச் சிரிப்பில் தாய் பார்த்துப் பரவசப்படுவாள். அண்டபிண்ட சராசரங்கள் எல்லாம் ஒருசேர எதிரில் வந்து நின்றால் எப்பப் பெருமிதம் உண்டாகும். அப்படி ஒரு பெருமிதத்துக்கு ஆளாவாள் குழந்தையின் சிரிப்பில் தாய்.

கையும் காலும்
அழுக்கிக் கடாரநீர்
பைய ஆட்டிப்
பசுஞ்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நாவழித்
தாளுக்(கு)அங் காந்திட
வையம் ஏழும்கண்
டாள்பிள்ளை வாயுளே?

அங்காந்திம - வாயைத்திறக்க. வையம் - உலகம்

குழந்தை பிறந்து பதினோரு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. விருந்தினர்கள் வந்து வந்து போகிறார்கள். தாயும் குழந்தையும் படுகுஷி. ஒருவரோடொருவர் பார்வையாலேயே பேசிக்கொள்கிறார்கள். என்னென்னவோ பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

பன்னிரண்டாவது நாளும் வந்துவிட்டது. குழந்தைக்கு இன்று பெயர் வைக்க வேண்டும். உற்றார் உறவினர் எல்லோரும் கூடி இருக்கிறார்கள்.

குழந்தையை நீராட்டி அலங்காரம் பண்ணி இருக்கிறது. குழந்தை படுத்திருக்கிறான். தவழ்வதற்கு உன்னி உன்னி முண்டுகிறான்.

குழந்தையை ஒவ்வொருவராக கையில் எடுக்கிறார்கள். பாட்டன்மார், பாட்டிமார், மாமன்மார், மாமிமார், தகப்பன், தாய் என்று கைமாறிக் கைமாறிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறான் பையன்.

கோவர்த்தனம் என்னும் மகாபர்வதத்தையே கையில் எடுத்து குடை போலத் தூக்கி பிடித்த கண்ணனைத்தான் - அதே கண்ணனைத்தான் ஆயர்கள் எடுத்து எடுத்துக் கொடுத்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஊஞ்சலாட்டுவது போல் ஆட்டி மகிழ்ந்தார்கள்.

இப்படியாக நடந்தது 'பெயர் சூட்டு விழா.

பத்து நாளும்
கடந்த இரண்டாம்நாள்
எத்தி சையும்
சயமரம் கோடித்து
மத்த மாமலை
தாங்கிய மைந்தனை
உத்தா னம்செய்து
உகந்தனர் ஆயரே!

குட்டிப்பாப்பா - கண்ணன் பிறந்து ஆறு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. இப்பொழுது தாய்வழிப் பாட்டன் வீட்டிலிருந்து குழந்தையும் தாயும் சொந்த வீட்டுக்கு வந்து விட்டார்கள்.

இனிமேல், "உன் பாடு, உன் பிள்ளை பாடு" என்று செல்லமாக அலுத்துச் சலித்துச் சொல்லிவிட்டு பாட்டியம்மானும் அவள் குடும்பத்தாரும் தங்கள் ஊருக்குப் போய்விட்டார்கள்.

அங்கொரு சமயம் இங்கொரு சமயம் என்று தகப்பனானவன் பிள்ளையைப் பார்க்கிறது உண்டு. கொஞ்சுவதும் உண்டு. விளையாடுவதும் உண்டு. ஆனால் குழந்தைக்குத் தாய்தான் துணை. தாய்க்குக் குழந்தைதான் துணை.

குழந்தைக்கு இப்பொழுது வயது ஒன்றாகிவிட்டது. 'தள தள' என்று வளர்ந்து வருகிறான் கண்ணன்.

குறும்பும் சேர்ந்தே வளர்கிறது. சேட்டையும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வளர்கிறது. படுகட்டியாய் 'துறுதுறு' என்று வருகிறான் பையன்.

'கண்' எங்கே என்று கேட்டால் போதும். ஒரு சிமிட்டுச் சிமிட்டிக் கண்ணைக் காட்டிவிடுவான். மூக்கு எங்கே என்றால் ஒரு சுருக்குச் சுருக்கிக் காட்டுவான். வாய் எங்கே என்றால் போதும். அகலத்திறந்து காட்டுவான். உதடு எங்கே என்றால் குவித்துக் காட்டுவான்.

அம்மாவுக்கு கண் எங்கே இருக்கிறது என்றால் வெட்கப் பட்டு குனித்து தன்னையே காட்டிவிடுவான்.

இவ்வளவையும் எளிதில் படித்துவிட்டான். நன்றாக ஞாபகத் திலும் வைத்துக்கொண்டான்.

குறும்பும் சேட்டையும் இவ்வளவோடு நிற்கவில்லை. தாயைப் பாடாய் படுத்துகிறான். ஒரு வேலையையும் ஒழுங் காய்ப் பார்க்கவிட மாட்டேன் அம்மாவை என்கிறான்.

தண்ணீர்த் தொட்டியில் கையை விடுகிறான். கொதிக்கும் குழம்புச் சட்டிக்குள்ளும் கையைவிட நீட்டுகிறான்.

என்ன செய்வாள் தாய், பாவம்.

ஒவ்வொன்றையும் ஆனந்தமாய் அனுபவிக்கிறான்.

ஒருநாள் அவளுக்கே கோபம் வந்துவிட்டது. சமையல் காரியம் ஒன்றையும் பார்க்கவிடாமல் சண்டித்தனம் பண்ணினான் பையன்.

உப்பை அள்ளி காய்ச்சிய பாலில் போட்டான். மோரை எடுத்துக் குழம்புச் சட்டியில் ஊற்றினான். எண்ணெயைத் தண்ணீரில் கொட்டினான். தண்ணீரை நெய்யில் ஊற்றிவிட்டான்.

பிறகு என்ன செய்ய. ஒரு கயிற்றை எடுத்தாள். குழந்தையின் அரைஞாண் கயிற்றோடு சேர்த்துக் கட்டினாள். அதை அப்படியே

கொண்டு வந்து நிலையின் கொண்டியில் போட்டு முடித்துவிட்டான்.

மரப்பாச்சி, கொலுப் பொம்மைகளை அள்ளி வந்து குழந்தையின் முன் போட்டுவிட்டான்.

விளையாட்டுச் சாமான்கள் ஒவ்வொன்றையும் எடுத்து திசைக்கு ஒன்றாக விட்டெறிந்தான் பையன். எறிந்த சாமான்களை எடுப்பதற்கு அப்படியும் இப்படியும் தவழ்ந்து பார்த்தான். சில பொருள் சிக்கின. சில பொருள் சிக்கவில்லை.

கையில் சிக்கவில்லை என்றவுடன் பையனுக்கு ஆத்திரம் வருகிறது. அழுகையே வந்துவிடுகிறது. கத்துகிறான். கதறுகிறான். தரையில் குனிந்து முட்டுகிறான். என்னதான் செய்வாள் பெற்றவள். சாமான்களை எடுத்து குழந்தையின் முன் போடுகிறாள் தாய். மறுபடியும் சிதறுகிறது சாமான்.

அலுப்பு வருகிறவரை இப்படித்தான். சிதறுவதும், சேர்ப்பதும், அம்மா வந்து எடுத்து வைப்பதும் இப்படியாக இருக்கிறது.

குழந்தை அலுத்துப் போய்விட்டது. அப்படியே செங்கல் தரையில் படுத்துவிட்டான் பையன். தலையணை ஒன்று எடுத்து வந்து குழந்தைக்கு தலைக்கு வைத்தாள் தாய்.

இரண்டு முழந்தாள்களையும் தரையில் ஊன்றி, தலையணையில் முகத்தை வைத்துத் தூங்கிவிட்டான் பையன்.

இந்த காட்சியைப் பக்கத்தில் நின்று பார்த்துப் பார்த்து அனுபவித்தாள் தாய். அந்த வேளையில் அதே தெருவில் இருக்கிற சிநேகிதி ஒருத்தி அங்கு வந்தாள். அவளும் குழந்தை படுத்து உறங்குகிற கோலத்தைப் பார்த்து அனுபவித்தாள்.

பிறகு தாயிடம் கேட்டாள், “ஏனடி இவ்வளவு இளைத்து விட்டாய், துரும்பாய்ப் போய் விட்டாயே” என்று.

அதற்குத் தாய் சொல்லிய பதில் இதுதான்:

இந்தப்பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டு இளைக்காமல் என்ன செய்வது? இவன் அட்டகாசத்தைத் தாங்க வேண்டுமானால் இரும்பால்தான் பிரமதேவன் என்னைப் படைக்க வேண்டும்.

அரை நாழிகையாவது சும்மா இருக்கானா? இல்லை, அரை நாழிகையாவது தொட்டிலில் கிடந்து தூங்குகிறானா?

கிடக்கில் தொட்டில்
கிழிய உதைத்திடும்
எடுத்துக் கொள்ளில்
மருங்கை இறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கில்
உதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கி லாமையால்
நான்மெலிந் தேன்நங்காய்!

மருங்கு - இடுப்பு. உதரம் - வயிறு. மிடுக்கு - பலம்.

கவிஞர்களை எடுத்துக்கொண்டால், அதில் ஆண்களும் உண்டு. பெண்களும் உண்டு. அவர்கள் யாராக இருந்தாலும், குழந்தைகளை நன்றாக அனுபவிப்பார்கள். தாய் போலவே அனுபவிப்பார்கள். ஆனால் உண்மையில் அவர்கள் கவிஞர்களாக இருக்க வேண்டும்.

பெரியாழ்வார் மாசற்ற ஞானி. பரம பக்தர். தெய்வீகக் கவிஞர். தாய் அனுபவிப்பது போலவே குழந்தையை அனுபவிக்கிறார்.

பெரியாழ்வாரின் அனுபவத்தை தாளத்திலும் இசையிலும் வைத்து அபிநயம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன பாடல்கள். உண்மையான பிள்ளைத்தமிழ் - பாப்பாப்பாட்டு கிடைத்து விட்டது தமிழுக்கு.

கிருஷ்ண தத்துவம் என்பது நடந்து கொண்டே இருக்கிறது. பேரண்டம் முழுவதும் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே இருக்கிறது.

கோழி முட்டைக்குள் ஒரு சிரங்கை தண்ணீர்தான். மயில் முட்டைக்குள்ளும் ஒரு சிரங்கை தண்ணீர் தான்.

கோழி முட்டைக்குள்ளிருந்து கோழிக் குஞ்சுதான் வரும். மயில் முட்டைக்குள்ளிருந்து மயில் குஞ்சுதான் வரும்.

ஊழழி காலமாக இந்த ஞாபக சக்தி கிருஷ்ண தத்துவத்துள் நிறைந்து நிற்கிறது. இந்த ஞாபக சக்திதான் உயிர் வாக்கத்தைப்

பாதுகாக்கிறது. தாய்மை உணர்ச்சியாய் நின்று குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுகிறது.

தன் குட்டிகளுக்கு பூனை எப்படிப் பாய்ச்சலையும் பம்மாதையும் சொல்லிக் கொடுக்கிறது என்பதைப் பார்த்தாலே போதும். தாய்மை உணர்ச்சி விளங்கிவிடும்.

குட்டியை வயிற்றோடு சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு கிளைக்குக் கிளை தாவிப்பாய்கிறது குரங்கு. பறவைகளோ நெடுந்தூரம் சென்று, இரையைச் சேகரித்து, நன்றாக மென்று, மாவுங் கூழுமாக வாயில் போட்டு ஒதுக்கி வைத்துக்கொண்டு கூட்டிலிருக்கும் குஞ்சுகளுக்கு வந்து ஊட்டுகின்றன.

எல்லாம் அதிசயந்தான்.

தாயும் குழந்தையும் அதிசயந்தான். இந்த அதிசயத்தை அனுபவிக்க அனுபவிக்க பாஷையானது கவிகளைச் சொரியத் தானே செய்யும்.

பரவசப்படுத்தும் அழகு

குழந்தையின் ஒவ்வொரு செயலையும் ஒவ்வொரு அசைவையும் அனுபவிப்பாள் தாய். உற்றார், உறவினர், தெருக்காரர், ஊர்க்காரர் எல்லோரும் குழந்தையை அனுபவிப்பார்கள்.

பெண்களின் அனுபவம் தனி. பெற்ற தாய் போலவே ஒவ்வொரு பெண்ணும் அனுபவிப்பாள். தாயின் கண் கொண்டே அனுபவிப்பாள்.

தொட்டிலில் படுத்திருக்கிறது குழந்தை. படுத்திருக்கும் குழந்தை ஒரு காலை வளைத்து வாயின் பக்கம் கொண்டு போகிறது. காலின் கட்டை விரலை வாய்க்குள் கொடுத்து சும்புகிறது.

இந்தக் காட்சியைப் பார்த்தவுடன் தாயின் உள்ளம் உருகாமல் என்ன செய்யும்? “வாருங்கள், வாருங்கள். பாருங்கள், பாருங்கள்” போக்கிரிப் பயல் என்ன செய்கிறான் என்று பாருங்கள்” என்று சத்தம் போட்டபடி மற்றவர்களைக் கூப்பிடுவாள் தாய்.

சும்மா இருக்க முடியாது அவளால்.

குழந்தையின் செயலைப் பார்த்த வேறு பெண்களின் நிலையும் அப்படித்தான்.

தாய் போலவே அவர்களும் கைதட்டிக் கூப்பிடுவார்கள். தெருவில் போகிற வருகிற பெண்களைக் கூட அழைத்துக் காட்டுவார்கள்.

தேவகியின் வயிற்றில் பிறந்து யசோதையிடம் வந்து வளர்ந்த கோபால கிருஷ்ணனாகவே தெரிகிறான் தொட்டிலில் கிடக்கிற பையன்.

இனி பாடலைப் பார்ப்போம் - கலித்தாழிசை

தான தான

தன்னான தான

சீதக் கடல்உள்

அமுதன்ன தேவகி

கோதைக் குழலாள்
யசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக் குழலி
பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்
பாதக் கமலங்கள்
காணீ ரே!
பவளவா யீர்வந்து
காணீ ரே!

கிருஷ்ணன் பிறந்த வீட்டில் பல பசுக்கள் இருந்தன. அவன் வளர்ந்த யசோதை வீட்டிலும் அப்படித்தான்.

நமது கதாநாயகன் இருக்கிறானே குட்டப்பயல், இவன் வீட்டிலும் பால் மாடுகள் பல உள்ளன.

மூலைக்கு மூலை தயிர்க் குடங்களும் மோர்க் குடங்களுமாய் இருக்கின்றன. அங்கங்கே உறிகளைக் கட்டி தொங்க விட்டிருக்கிறது. உறிக் கலயங்களில் வெண்ணெயும் நெய்யுமாய் நிறைந்திருக்கின்றன.

தயிரை மோராகக் கடைகிறாள் தாய். வெண்ணெயை எடுத்து எடுத்து கலயத்துள் போடுகிறாள்.

எழுந்திருந்து அவசரமாய் அடுக்களைக்குள் போகிறாள் தாய். 'குடுகுடு' என்று ஒடி வருகிறான் பையன். தயிர்ச் சட்டியைக் கவிழ்த்து விடுகிறான். வெண்ணெயை அள்ளி அள்ளி வாயில் போடுகிறான். கடைவாய் எல்லாம் ஒழுகுகிறது வெண்ணெய்.

தாய்க்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. முகத்தில் எரிச்சலை வரவழைத்துக்கொண்டு கண்களை உருட்டுகிறாள். மத்திலிருந்து கயிற்றை உருவி, நான்காக மடித்துக்கொள்கிறாள்.

'உரித்து விடுவேன் தோலை' என்று மிரட்டுகிறாள். பதறிப்போனான் பையன். முழங்கால்களைத் தரையில் ஊன்றியபடியே முன்கட்டுக்கு ஒடி வருகிறான் பையன்.

அந்த நேரம் பக்கத்து வீட்டுக்காரி வந்தாள். பையனுடைய வேகம், முழங்கால், பயம் எல்லாவற்றையும் பார்த்தாள்.

எல்லோரும் ஒடி வாருங்கள் - வந்து பாருங்கள் என்று
சத்தம் போட்டுக் கூப்பிடுகிறாள்.

உழந்தாள் நறுநெய்
ஒரோர் தடாஉண்ண
இழந்தாள் எரிவினால்
ஈர்த்து எழில்மத்தின்
பழந்தாம்பால் ஒச்சப்
பயத்தால் தவழந்தான்
முழந்தாள் இருந்தவா
காணீ ரே!
முகிழ்முலை யீர் வந்து
காணீ ரே!

குழந்தை படுத்துகிற பாட்டை ஆடவர்களால் தாங்க
முடியாது. பெண்களால்தான் அது முடியும். குழந்தையின்
விஷமத்தனத்தையும் வம்பு தும்பையும் பார்த்து நன்றாக
அனுபவித்தவர்கள், அதற்கு ஒரு உருவகமே பண்ணி வைத்து
விட்டார்கள்.

அந்த உருவகந்தான் கிருஷ்ணன். வசுதேவருக்குத் தேவகியின்
வயிற்றில் பிறந்து யசோதை வீட்டில் வளர்ந்த கிருஷ்ணபரமாத்மா
தான் குழந்தைகளின் அடையாளம்.

ஒவ்வொரு வீட்டுக் குழந்தையும் ஒவ்வொரு சாதாரணக்
குழந்தையும் கிருஷ்ண பரமாத்மாதான்.

குழந்தையின் குறும்பையும் அடத்தையும் தாங்க முடியாமல்
தத்தளிக்கிற ஒவ்வொரு தாயும் இப்படித்தான் நினைப்பாள்:
'இந்தப் பயல்தான் அந்தக் காலத்தில் யசோதையை அழ
அழப்படுத்தினான். வசுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் மகனாகப்
பிறந்தான். இப்பொழுது என் கழுத்தை அறுக்க வந்திருக்கிறான்!

தன்னுடைய குழந்தை அந்தக் காலத்துக் கிருஷ்ணன்தான்
என்பதை உண்மையாகவே நம்புகிறாள். உணர்ச்சிமயமாக நம்புகி
றாள் தாய். அதனால் 'தான் யார்' என்பதையே மறந்துவிடுகிறாள்.

'யசோதை தான் நான்' என்று எண்ணிவிடுகிறாள். இந்த
எண்ணமே அவனை ஆட்டு ஆட்டு என்று ஆட்டுகிறது.

பூதனை என்னும் பெண்பேய் விஷப்பால் கொடுத்துக் கொல்ல, தன் குழந்தையை மடியில் எடுத்து வைத்தது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. பதறிவிட்டாள் தாய். அப்படியே தன் மடியில் தூக்கி வைத்தாள் குழந்தையை.

குழந்தையின் வயிற்றில் கைவைத்து தடவிக் கொடுத்தாள். வெண்ணெய் திருடியதால் கயிறு கொண்டு கட்டப்பட்ட வயிறல்லவா இது என எண்ணினாள். சிரித்துவிட்டாள் தாய்.

அதிரும் கடல்நிற
வண்ணனை ஆய்ச்சி
மதுர முலைஊட்டி
வஞ்சித்து வைத்து
பதறப் படாமே
பழந்தாம்பால் ஆர்த்த
உதரம் இருந்தவா
காணரே!
ஒளிவளை யீர் வந்து
காணரே!

வெண்ணெய்த் திருடினான். நெய்யைக் கொட்டினான். தயிர்ப்பா னையை உடைத்து விட்டான்.

உரலைப் பிடித்துக்கொண்டே தொங்கும் உறிக் கலயத்து வெண்ணெயை அள்ளிச் சிந்தினான்.

கோபம் வந்துவிட்டது தாய்க்கு. தாம்புக் கயிற்றால் உர லோடு சேர்த்துக் கட்டிவிட்டாள் பிள்ளையை.

பலம் கொண்டு முண்டியது குழந்தை. உரல் சாய்ந்து விழுந்தது. அதில் சிக்கிய மரப்பலகை, பெட்டி எல்லாம் தூள் தூளாய் நொறுங்கி விட்டன.

என்ன செய்வாள் தாய்?

“இவ்வளவு தைரியமா” என்று பிள்ளையின் நெஞ்சைப் பார்ப்பாள் தாய்.

பெருமா உரலில்
 பிணிப்புண்(டு) இருந்தங்கு
 இருமா மருதம்
 இறுத்தஇப் பிள்ளை
 குருமா மணிப்பூண்
 குலாவித் திகழும்
 திருமார் (பு) இருந்தவா
 காணீ ரே!
 சேயிழை யீரிவந்து
 காணீ ரே!

தவழ்ந்து கொண்டிருந்த குழந்தை எழுந்து நிற்க ஆரம்பித்து விட்டது. நடை வண்டியைப் பிடித்து நடக்கவும் ஆரம்பித்து விட்டது.

நடை வண்டியிலிருந்து ஒரு சக்கரம் கழன்று விட்டது. அந்த வட்டை ஒரு கையில் எடுத்துக்கொண்டது குழந்தை. பாலூறும் சிறு சங்கு ஒன்றை மற்றொரு கையில் பிடித்துக் கொண்டது.

எழுந்து நடக்க தள்ளாடுகிறது குழந்தை.

சக்கராயுதத்தையும் பாஞ்ச சன்யம் என்னும் சங்கையும் ஏந்தி நிற்கும் திருமால் போலவே தெரிகிறது குழந்தை.

தாயின் பார்வை அப்படி.

மைத்தடம் கண்ணி
 யசோதை வளர்க்கின்ற
 செய்த்தலை நீல
 நிறத்துச் சிறுபிள்ளை:
 நெய்த்தலை நேமியும்,
 சங்கும் நிலாவிய
 கைத்தலங் கள்வந்து
 காணீ ரே!
 கனங்குழை யீரிவந்து
 காணீ ரே!

தாயானவள் ஒரு சிறு தட்டில் சாதத்தையும் நெய்யையும்
போட்டுப் பிசைவாள். திரளை திரளையாக உருட்டி வைப்பாள்.

எப்படி எல்லாமோ குழந்தையை ஏமாற்றி ஒவ்வொரு
கவளமாக எடுத்து ஊட்டுவாள். நாலு திரளையை ஊட்டுவதற்குள்
ளாகவே போதும் போதும் என்று ஆகிவிடும் தாய்க்கு.

அடிக்கடி குழந்தையின் நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுப்பாள்.
சண்டித்தனம் பண்ணும் குழந்தை. பொறுமையை விடமாட்டாள்
தாய். ஒவ்வொரு திரளையையும் ஊட்ட ஊட்ட குழந்தையின்
வாயைப் பார்ப்பாள். சாதம் இறங்குவதை அனுபவித்து குழந்தை
யின் தொண்டையை அடிக்கடி பார்ப்பாள் தாய்.

பேரண்டம் முழுவதையும் ஒரு கவளமாய் உருட்டி திருமால்
விழுங்கிய கதை அப்பொழுது ஞாபகத்துக்கு வந்துவிடும்
தாய்க்கு.

வண்டமர் பூங்குழல்
ஆய்ச்சி மகனாகக்
கொண்டு வளர்க்கின்ற
கோவலக் குட்டற்கு
அண்டமும் நாடும்
அடங்க விழுங்கிய
கண்டம் இருந்தவா
காணீ ரே!
காரிகை யீர்வந்து
காணீ ரே!

குழந்தையின் வாய் - அதாவது உதடு செக்கச் செவேல்
என்றிருக்கிறது. பெண்களின் வாயும் அப்படித்தான். தொண்டை
மலலரேதான்.

பெண்கள் தம் சிவத்த வாயால் குழந்தையின் வாயில் முத்தம்
கொடுக்கிறார்கள். மாறி மாறி முத்தம் கொடுக்கிறார்கள்.

குழந்தையின் வாயே தேனாக ஊறுகிறது. பெண்களோ
பருகிப் பருகி பரவசப்படுகிறார்கள்.

அப்பொழுது அதரம் இன்னும் சிவந்து விடுகிறது.

எம்தொண்டை வாய்ச்சிங்கம்
வாஎன்(று) எடுத்துக்கொண்டு(டு)
அம்தொண்டை வாய்அமு(து)
ஆதரித்(து) ஆய்ச்சியர்
தம்தொண்டை வாயால்
தருக்கிப் பருகும்இச்
செந்தொண்டை வாய்வந்து
காணீ ரே!
சேயிழை யீர்வந்து
காணீ ரே!

குழந்தை எப்பொழுதும் அழகாகவே இருக்கும். அப்பொழுதுதான் பூத்து விரிந்த பூ எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருக்கும் குழந்தை.

ஆனாலும் தாயானவள் குழந்தையை நீராட்டி, துவட்டி, அலங்காரம் செய்தபின் தங்க விக்கிரமாக ஜொலிக்கும் குழந்தை.

அப்பொழுது அதன் அழகு தனிதான்.

நோக்கி யசோதை
நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்கு வழித்துநீர்
ஆட்டுமஇந் நம்பிக்கு
நாக்கும் நயனமும்
வாயும் முறுவலும்
மூக்கும் இருந்தவா
காணீ ரே!
மொய்குழ லீர்வந்து
காணீ ரே!

குழந்தையைப் பார்க்கப் பார்க்க தாய்க்கு ஒரே பரவசம். கன்னத்தில் மாறி மாறி முத்துவாள். அதரத்திலும் முத்துவாள். முத்தி முத்தி ஆசையோடு குழந்தையை பார்ப்பாள். குழந்தையின் கண்களை கண்களுக்கு உள்ளே இருந்து எட்டிப் பார்க்கும் ஆனந்தத்தை தாயானவள் கண்டு களிப்பாள்.

அப்படிப் பார்த்து மகிழ்வதில் அவளுக்கு ஒரு வெறியே உண்டாகும். ஆசையோடு பார்க்கும் குழந்தையின் கண்கள் தாயின் நயனங்களை விட்டு விலகவே விலகா.

விண்கொள் அமரர்கள்
வேதனை தீரமுன்
மண்கொள் வசுதேவர்
தம்மக னாய்வந்து
திண்கொள் அசுரரைத்
தேய வளர்கின்றான்
கண்கள் இருந்தவா
காணீ ரே!
கனவளை யீர்வந்து
காணீ ரே!

ஆசையோடு பார்க்கிறபொழுது எல்லாமே அழகுதான். கரு கரு என்றிருக்கிற குழந்தையின் புருவம் என்ன பாடுபடுத்துகிறது தாயின் உள்ளத்தை.

பருவம் நிரம்பாமே
பாரெல்லாம் உய்ய
திருவின் வடிவொக்கும்
தேவகி பெற்று
உருவு கரிய
ஒளிமணி வண்ணன்
பருவம் இருந்தவா
காணீ ரே!
பூண்முலை யீர்வந்து
காணீ ரே!

குழந்தைக்கு இரண்டு வயது வந்துவிட்டது. தானாக நடந்து போகிறான். முற்றத்துக்கு வந்து விளையாடுகிறான். பக்கத்து வீட்டுச் சிறுவர்களும் முற்றத்தில் வந்து விளையாடுவார்கள்.

காயம்பூவின் காம்பைக்கொண்டே மணலில் கோடு போட்டு வீடுகட்டி விடுவார்கள். சிறுசிறு கற்களைக் கொண்டே அடுப்பு, பாத்திரம், சமையல், சாப்பாடு எல்லாம் நடத்துவார்கள்.

நம்முடைய கதாநாயகன் அவர்கள் விளையாட்டில் பங்கு கொள்வான். கோபம் வந்துவிட்டால், அவர்கள் கட்டிய வீடு, சோற்றுப்பானை எல்லாவற்றையும் எற்றி அழித்து விடுவான்.

குழந்தையின் குறும்பை பல தடவை பார்த்திருக்கிறாள் தாய். சாதாரண நேரத்தில் தாயின் மடியில் அமைதியாக உட்கார்ந்திருப்பான் பையன். அப்பொழுது அவன் குறும்பு ஞாபகத்துக்கு வரும் தாய்க்கு.

அப்படியே பையனின் நெற்றியைத் தடவிக் கொடுப்பாள் தாய்.

முற்றிலும் தூதையும்
முன்கைம்மேல் பூவையும்
சிற்றில் இழைத்துத்
திருதரு வோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக்கொண்(டு)
ஓடும் பரமன்தன்
நெற்றி இருந்தவா
காணீ ரே!
நேரிழை யீர்வந்து
காணீ ரே!

குழந்தைக்கு கருகரு என்று தலைமுடி வளர்ந்து விட்டது. எத்தனை தடவை இறுக்கிக் கட்டினாலும் அவிழ்ந்து விடுகிறது முடி. முன்பக்கத்தில் விழுந்த முடி முகத்தையே மறைத்து விடுகிறது.

கையில் ஒரு சுள்ளி அகப்பட்டால் போதும், தங்கப்பூண் கட்டிய கம்பென்று அதை எடுத்து வைத்துக் கொள்கிறான் பையன்.

சின்னஞ்சிறு கற்களை பசு என்றும், கன்று என்றும் வைத்துக் கொள்கிறான். அவைகளைக் காட்டுக்கு ஓட்டிப் போகிறான். சண்டித்தனம் செய்கிற மாடுகளை தட்டி - அதட்டுகிறான். வழிதவறி விலகும் கன்றுகளையும் மாடுகளையும் மறித்துத் திருப்புகிறான்.

அவ்வளவுக்கும் கல்லும் சுள்ளியுந்தான் துணை. குழந்தை
யின் இந்த விளையாட்டை அனுபவிக்கிறாள் தாய். அலிழ்ந்து
விழுகிற அவன் தலைமுடியையும் அனுபவிக்கிறாள் தாய்.

அழகிய பைம்பொன்னின்
கோல்அங்கைக் கொண்டு
குழல்கள் சதங்கை
கலந்தெங்கும் ஆர்ப்ப
மழுகன்(று) இனங்கள்
மறித்துத் திரிவான்
குழல்கள் இருந்தவா
காணீ ரே!
குவிமுலை மீர்வந்து
காணீ ரே!

கோல் - கம்பு. மழுகன்று இனம் - பசுவும் கன்றும்.
குழல் - தலைமுடி.

தாலாட்டு

தொட்டில் கம்பு, தொட்டில் கயிறு, தொட்டில் வேட்டி,
தொட்டில் என்பதெல்லாம் தமிழ் நாட்டில்தான்.

உலகில் வேறு எங்குமே இவை இல்லை.

தமிழ்நாட்டுப் பழக்கத்தை அனுசரித்து அங்கங்கே சிலர்
இதை வைத்திருக்கலாம். மற்றப்படி இது நூற்றுக்கு நூறு
தமிழர்களுக்கே உரிய கலை.

தாயானவள் தொட்டிலை விரித்து அதில் குழந்தையைப்
படுக்கப் போடுவதே ஒரு அழகு. பிறகு தொட்டிலைப் பிடித்து
சொகுசாக அவள் ஆட்டுகிற அழகு இருக்கிறதே அது தனி.

ஒன்றுக்கும் மசியாமல் சில சமயம் குழந்தை முண்டும்.
தூங்காமல் மற்றவர்களைத் தூங்கவிடாமல் திமிறும். அப்பொழுது
அழகிய பாடல்களைப் பாடி மதுரமாய் இசையிலும், தாளத்திலும்
குழந்தையைச் சொக்க வைத்துவிடுவாள் தாய்.

தாய்க்குப் படுக்கையே தொட்டிலடிதான். குழந்தை விழிக்
கும் நேரம் எல்லாம் தாயும் விழித்து விடுவாள். குழந்தையைத்
தூங்க வைத்த பிறகுதான் தாய் தூங்குவாள்.

அவ்வளவுக்கும் பாட்டுத்தான் துணை.

தொட்டிலை ஆட்டித் தாய்மார் பாடும் பாட்டுக்கு தாலாட்
டுப் பாடல் என்று பெயர்.

தாலாட்டுப் பாடல்களில் கற்பனை தாராளமாக வரும்.
ஒவ்வொரு கற்பனையும் உணர்ச்சிமயமாக இருக்கும். அந்த
உணர்ச்சியைப் பார்க்கப் பார்க்க உண்மையின் தொனி இன்ன
தென்று தெரியும்.

குழந்தைகளை மட்டும் அல்ல. வயதானவர்களையும் உறங்
கப் பண்ணிவிடும் பாடல்கள்.

தொட்டில், குழந்தை, தாய், தாலாட்டு எல்லாவற்றையும்
நன்றாய் அனுபவித்தவர் பெரியாழ்வார்.

அனுபவமானது பரம்பொருளாகிய திருமாலையே தொட்டிலில் போட்டு ஆட்டுகிறது.

மகாவிஷ்ணு அல்லவா தொட்டிலில் படுத்திருக்கிறார் என்று பிரமன் பதறி விட்டான். உடனே தங்கத்தாலேயே வடக்கயிறை உண்டாக்கினான். தொட்டில் கம்பும் தங்கந்தான். அதில் நவரத்தினங்களைப் பதித்தான். தொட்டில் வேட்டிக்குப் பதில் குழந்தை படுப்பதற்கு ஏற்ற தங்கப் பெட்டியையும் செய்துவிட்டான்.

இத்தனையும் அவனே சுமந்து கொண்டு வந்தான். அதில் தான் குழந்தை படுத்திருக்கிறது. அதைப் பிடித்துத்தான் தாய் ஆட்டுகிறாள். பாடிக்கொண்டே ஆட்டுகிறாள்.

எப்படி என்று பார்ப்போம்.

மாணிக்கம் கட்டி
வயிரம் இடைகட்டி
ஆணிப்பொன் னால்செய்த
வண்ணச் சிறு தொட்டில்
பேணி உனக்குப்
பிரமன் விடுதந்தான்
மாணிக் குறளனே
தாலே லோ!
வையம் அளந்தானே
தாலே லோ!

பிரமதேவன் கட்டிலைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். இது தேவலோகம் முழுவதையும் பரபரப்பை உண்டாக்கிவிட்டது.

தேவர்கள் எல்லோரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு குழந்தைக்கு அது இது என்று கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்கள்.

தேவர்கள் என்ன செய்தார்கள்?

தெய்வீகமான வலம்புரிச் சங்கையே சிறுசிறு துண்டுகளாக அறுத்தார்கள். குழந்தையின் காலுக்கு அளவாகத் தண்டை செய்தார்கள். கைகளுக்கு ஏற்ற காப்புகளாகவும் செய்தார்கள்.

இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டுவுதற்கு அரைஞாணாகவும் செய்து கொண்டார்கள்.

அவ்வளவும் லைம்புரிச் சங்கில்தான்.

அவ்வளவையும் எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டார்கள். வேகமாய் ஓடி வந்தார்கள். குழந்தைக்குப் பரிசாகக் கொடுத்து விட்டார்கள். தேவலோகம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

தாய் பாடுகிறாள்:

சங்கின் வலம்புரியும்,
சேவடிக் கிண்கிணியும்,
அங்கைச் சரிவளையும்,
பொன்அரை நாணுக்கே
அங்கண் விசம்பில்
அமரர்கள் போந்(து) ஈந்தார்
செங்கண் கருமுகிலே
தாலே லோ!
தேவகி சிங்கமே
தாலே லோ!

வருணன் பார்த்தான். சூடு, உண்டாகி விட்டது அவனுக்கு. சமுத்திர ராஜனல்லவா அவன். களஞ்சியத்தில் இருக்கிற முத்துக்களைக் கொண்டு வரச் செய்தான். அழகியு மாலையாகக் கட்டும்படி சொன்னான். மாலை தயார். உடனே ஜாதிப் பவளங்களை வரவழைத்தான். நயமான சங்குகளையும் கொண்டு வரச்செய்தான். அலங்காரமான நகைகள் தயாராகிவிட்டன.

அவ்வளவும் வந்து சேர்ந்தன குழந்தையிடம்.

ஓதக் கடலின்
ஒளிமுத்தின் ஆரமும்
சாதிப் பவளமும்
சந்தச் சரிவளையும்
மாதுக்க என்று
வருணன் விடுதந்தான்
சோதிச் சுடர்முடியாய்
தாலே லோ!

சுந்தரத் தோளனே தாலே லோ!

யாராரோ எதை எதையோ அனுப்புகிறார்கள். அப்படி இருக்க அருமை மனையாள் லட்சுமிதேவி சும்மா இருப்பாளா?

துளசி இலையைக்கொண்டு ஒரு சிறு மாலை (கண்ணி) கட்டினாள். அது குழந்தையின் கொண்டையில் சொருகவும், கொண்டையைச் சுற்றிக் கட்டவும்.

அப்புறம் என்ன செய்தாள்?

கற்பக மலர்களைப் பறித்து நீளமாக ஒரு மாலை கட்டிவிட்டாள். அது மார்பில் கிடந்து புரள.

இரண்டும் வந்து சேர்ந்தன பையனிடம்.

கானார் நறும்துழாய்
கைசெய்த கண்ணியும்,
வாளாஞ் செழுங்சோலைக்
கற்பகத்தின் வாசிகையும்,
தேனார் மலர்மேல்
திருமங்கை போத்தந்தாள்.

கோனே அழேல்அழேல்
தாலே லோ!
குடந்தை கிடந்தானே
தாலே லோ!

பிள்ளைத்தமிழ் - நிலாச்சோறு

உலகம் முழுவதுக்கும் சூரியன் பொதுதான். சந்திரனும் அப்படித்தான். சூளிர்ப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தார்களுக்கு வெயிலைக் கண்டால் கொண்டாட்டம். உஷ்ணப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நிழலும் சூளிருமே தேவை.

இந்திரியர்கள் கதை தனி. சந்திரனையும் அவனுடைய அமுத கிரணங்களையும் மாந்தி மாந்தித் திளைக்கிறவர்கள் இந்தியர்கள்.

பூர்ண சந்திரனையும், அதன் பட்டுப்போகின்ற நிலாவினையும் அனுபவிப்பதில் வெறி கொண்டவர்கள் இந்தியர்கள்.

தமிழ் மக்களைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். நிலாவைக் காட்டியே குழந்தைகளை வளர்ப்பார்கள். நிலாவைக் காட்டியே பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள்.

பிசைந்த சாதத்தின் ஒவ்வொரு கவளத்தையும் நிலா ஒளியொடு சேர்த்தே குழந்தைக்கு ஊட்டுவார்கள். குழந்தையின் ரத்தத்தோடு ரத்தமாய் உணர்ச்சியோடு உணர்ச்சியாய் நிலவும் சேர்ந்திருக்கும்.

நிலாச்சோறு, நிலா முற்றம் என்றெல்லாம் தமிழர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள்.

குழந்தைக்கும் நிலாவுக்கும் ஒரு தோழமையை உண்டாக்கி விடுகிறாள் தாய். தாழ்நாட்டுத் தாய்.

“குழந்தை புழுதியை அளைந்து கொண்டிருக்கிறான். நீ வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாயே, என்ன ஞாயம் இது? முகத்துக்குப் பின்னால் இருக்கிறதா உனக்குக் கண்” என்று சந்திரனைத் தாய் மிரட்டுவதாக விஷயம்.

இனிப்பாடல்,

தான தான

தான தான

தன்ன தன்

தன்முகத் துச்சுட்டி

தூங்கத் தூங்கத்

தவழ்ந்து போய்

பொன்முகக் கிண்கிணி
ஆர்ப்பப் புழுதி
அளைகின் றான்!

என்மகன் கோவிந்தன்
கூத்தி னைஇள
மாம தீ!

நின்முகம் கண்ணுள
ஆகில் நீஇங்கே
நோக்கிப் போ!

பையனை அடக்க முடியவில்லை தாய்க்கு. எத்தனை
தடவை பிடித்து வைத்தாலும் ஓடிவிடுகிறான். புழுதியில் விழுந்து
புரள்கிறான். அளைகிறான். அள்ளி அள்ளிக் கொட்டுகிறான்
புழுதியை.

கால், கை, மேல் எல்லாம் ஒரே புழுதி.

தாய்க்கு எரிச்சல் வந்தது. பையனிடம் எப்படிக் காட்ட
எரிச்சலை. அதனால் சந்திரனை நோக்கியே ஒரு அதட்டு
அதட்டினாள். சந்திரன் கவனிக்கவே இல்லை.

எரிச்சல் மடங்கி விட்டது தாய்க்கு. கொஞ்சம் தாஜா
பண்ணிப் பேரம் பேசுகிறாள் சந்திரனிடம் தாய்.

“சந்திரனே! கை அசைத்து உன்னை என் பையன்
கூப்பிடுவது தெரியவில்லையா உனக்கு. விருப்பம் இருந்தால்
தாராளமாக நீ வரலாம். வந்து பையனுடன் சேர்ந்து விளையாட
லாம்.

எதற்காக மேகக் கூட்டத்தில் ஒளிந்து விளையாட வேண்டும்
நீ? பையனோடு ஆட வா.”

என்சிறுக் குட்டன்
எனக்கோர் இன்னமு(து)
எம்பி ரான்

தன்சிறுக் கைகளால்
காட்டிக் காட்டி
அழைக்கின் றான்.

அஞ்சன வண்ணனோ(டு)

ஆடல் ஆட

உறுதி யேல்

மஞ்சில் மறையாதே

மாமதீ! மகிழ்ந்து

ஒடி வா!

நின் முகம் கண்ணை ஆகில் - உனக்குக் கண்கள் முகத்தில்தானே இருக்கின்றன. முதுகில் இல்லையே.

கெஞ்சிக் கெஞ்சிப் பார்க்கிறாள் தாய். ஒன்றையும் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை சந்திரன். கொஞ்சம் அவமானமாய்ப் போய்விட்டதுதாய்க்கு. சினம் மூண்டுவிட்டது.

“பதினாறு கலைகளையும் ஜோடித்துக்கொண்டு எத்தனை அலங்காரம் பண்ணினாலும் என் பையன் முன் நிற்க முடியுமா உன் ஜொலிப்பு. அவன் கண்களிலும் நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் வீசுகிற ஒளிக்கு உன் பளபளப்பு எப்படி ஈடுகொடுக்கும்?

என் பையனே கையை அசைத்து வா வா என்று உன்னை கூப்பிடுகிறான். வரவேண்டியதுதானே நீ! பிறகு என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது” என்று பொரிந்து தள்ளுகிறாள் தாய்.

சுற்றும் ஒளிவட்டம்

சூழ்ந்து சோதி

பரந்தெங் கும்

எத்தனை செய்யினும்

என்ம கன்முகம்

நேர்ஒவ் வாய்;

வித்தகன் வேங்கட

வாணன் உன்னை

கைத்தலம் நேசுவா

மேஅம் புலிகடி(து)

ஒடி வா:

நாம் சொல்லுவதை ஒருவர் காது கொடுத்துக்கேட்கவில்லை என்றால் நமக்கு அவர்மேல் கோபம் வரும். நம் பேச்சை

அலட்சியப்படுத்துகிறார் என்றால் அந்தக் கோபம் மேலே மேலே ஏறும்.

சந்திரன் மேல் தாய்க்குக் கோபம் மேலே மேலே ஏறுகிறது. சொல்லில் தீப்பொறி பறக்கின்றன.

“நீ, என்ன பிள்ளை பெறாத மலட்டுப் பயலா?” என்றே கேட்டு விடுகிறாள். “உன் குறும்பை (சலம்) என்னிடம் காட்டாதே! வாலை ஒட்டி நறுக்கி விடுவேன். (தக்கது அறிதி) ஜாக்கிரதை” என்றும் சொல்லிவிடுகிறாள்.

சக்கரக் கையன்
தடங்கண் ணூல், மல
ரவிழித் து,
ஒக்கலை மேல்இருந்(து)
உன்னை யேசுட்டிக்
காட்டும்; காண்
தக்க(து) அறிதியேல்
சந்தி ரா! சலம்
செய்யா தே
மக்கள் பெறாத
மலடன் அல்லையே
வா! கண் டாய்!

தான் சொல்லியபடி கேட்கவில்லையே என்று சந்திரன் மேல் தாய்க்குக் கோபம் வந்தது. அரட்டிப் பார்த்தான். ஒன்றும் பிரயோசனப்படவில்லை. கொஞ்சம் நயந்து வருகிறது பேச்சு.

“குழந்தை வயிறு நிறையப் பால் சாப்பிட்டிருக்கிறான். நன்றாகத் தூங்கி எழுந்தால்தான் உண்ட பால் உடம்போடு சேரும். இல்லாவிட்டால் அஜீரணந்தான்.

“கொட்டாவி விடத்தான் செய்கிறான். தூக்கம் வந்து தழுவத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும் உன்னைப் பார்க்காமல் அவனுக்கு என்னவோ போலிருக்கிறது. தூக்கத்துக்கு இடம் கொடுக்காமல் உளத்துகிறான்.

உடனே ஓடிவா சந்திரனே!” என்கிறாள்.

தண்டெடு சக்கரம்
சார்ங்கம் ஏந்தும்
தடக்கை யாள்,
கண்துயில் கொள்ள
கருதிக்கொட் டாவி
கொள்கின் றான்,
உண்டமு னைப்பால்
அறா,கண் டாய்உறங்
கா விடில்
விண்தனில் மன்னிய
மாம தீவிரைந்(து)
ஓடி வா!

ஒக்கலை - இடுப்பு. உறங்காவிடில் உண்ட ... பால் அறா
- தூங்கவில்லை என்றால் ஜீரணம் ஆகாது குடித்த பால்.

மறக்க முடியுமா குழந்தையின் விளையாட்டை

இரண்டு வயது ஆகிவிட்டது பையனுக்க. ஓடி ஆடி விளையாடுகிறான். அடிக்கடி தாயைத் தழுவிக் கொள்கிறான். அதில் எவ்வளவோ இதம் குழந்தைக்கு. தாயும் தழுவித் தழுவிக் குழந்தையை அணைத்து மகிழ்வாள். அதில் எவ்வளவோ இதம் தாய்க்கும் இருக்கிறது.

முற்றத்தில் விளையாண்டு கொண்டிருக்கும் பையன் அப்படியே ஓடி வருகிறான். முன் கட்டைப் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் தாய். அவள் பின்னாடியே வந்து அவளுடைய இரண்டு கால்களையும் சேர்த்து இறுகப்பிடித்துக் கொள்கிறாள்.

தாய் மெள்ள மெள்ளப் பெருக்குவாள். பையனும் பிடித்துக் கொண்டே மெள்ளப் மெள்ளப் பின்னாலே தொடர்ந்து போவான்.

இரண்டு பெண்களுடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பாள் தாய். ஓடிவருவாள் பையன். அம்மாவின் கழுத்தை கட்டுவான். கட்டிக்கொண்டே தாயின்மடியில் ஏறி நிற்பான். அவள் உட்கார்வைக்க மடியில் ஜம் என்று உட்கார்ந்து கொள்வான்.

அவசரமாக ஒரு காரியத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பாள் தாய். வேகமாக ஓடிவருவான் பையன். அவள் முந்தானைச் சேலையில் முகத்தை வைத்து மூடிக்கொண்டு, அவள் இரண்டு கால்களையும் சேர்த்துப் பிடிப்பான். பிறகு திரும்பி நிற்பான். அவள் முந்தானைச் சேலையை இழுத்து தன்னை மூடிக் கொள்வான்.

தயிர் கடைந்து வெண்ணெய் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் தாய். அவளுக்குப் பின்பக்கத்திலிருந்து ஓடி வந்தான் பையன். அம்மாவின் கழுத்தை தன் இரண்டு கைகளாலும் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டான். அவள் முதுகின் மேல் சாய்ந்து இறுக்கிக் கொண்டான்.

இப்படிக்க கழுத்தைக் கட்டி முதுகில் சாய்ந்து தொங்குவதற்கு புறம்புல்குதல் என்று பெயர்.

குழந்தையின் காரியம் ஒவ்வொன்றும் தாய்க்கு ஆனந்தமாக இருக்கும். நினைக்க நினைக்க நெஞ்சில் மதுரம் ஊறும். மறக்க முடியாது தாயால்.

ஒருநாள் பையனை வீட்டில் விட்டு விட்டு அவசரமாகப் பக்கத்து ஊருக்குப் போவாள் தாய். பையனுடைய தந்தையும் சேர்ந்துதான் போவார்.

மாலையில் திரும்பி வந்து விடுவதாகத்தான் போவார்கள். ஆனால் வர முடியவில்லை. குழந்தையை மாமியும் மாமனும் பார்த்துக் கொள்வார்கள். ஆனாலும் தாய்க்கு அங்கே இருக்க முடியவில்லை. தவியாய்த் தவிக்கிறாள்.

சாப்பாடு இறங்க மாட்டேன் என்கிறது தாய்க்கு. உறக்கம் வரமாட்டேன் என்கிறது. பெற்ற தாயிடம் கூடக் கலகல என்று பேச முடியவில்லை அவளால். சகோதர சகோதரிகளிடமும் அப்படி அப்படித்தான்.

கண்ணுக்குள்ளேயே இருக்கிறான் பையன். எங்கு பார்த்தாலும் அவன் விளையாண்டு கொண்டு வருவதே தெரிகிறது.

அவன் ஓடி வருவது, கழுத்தைக் கட்டுவது, மடியில் உட்கார்வது, சேலையைப்பிடிப்பது, காலைக் கட்டுவது இப்படியே தெரிகிறது. அடிக்கடி அவன் ஓடிவந்து முதுகின் மேல் ஏறி சவாரி செய்கிறதாகவே இருக்கிறது.

கண்ணை மூடிக்கொண்ட பிறகும் இதுதான் தெரிகிறது. விழித்துப் பார்த்தாலும் இப்படித்தான் இருக்கிறது.

நினைக்க நினைக்க கல்கண்டாய் இனிக்கிறது தாய்க்கு. சொட்டுச் சொட்டாகத் தேன் இறங்கி நெஞ்சை நிறைக்கிறது.

அனுபவிக்கிறாள் தாய்.

கல்கண்டின் மேனி முழுவதும் ரசம் ஊறி கண் கண்ணாக இருக்கும். வயிரம் போலவும் முத்துப் போலவும் அது ஜொலிக்கும். வாயில் போட்டால் போதும். நாவெல்லாம் தேனூறும்.

பையன் வந்து முதுகைக் கட்டிப் பிடிக்கிறதும் அப்படித் தோன்ற வைக்கிறது.

தான தான
தான தான

வட்டு நடுவே
வளர்கின்ற மாணிக்க
மொட்டு நுனியில்
முளைக்கின்ற முத்தேபோல்
சொட்டுச்சொட் டென்னத்
துளிக்கத் துளிக்கஎன்
குட்டன்வந் தென்னைப்
புறம்புல்கு வான்;
கோவிந்தன் என்னைப்
புறம்புல்கு வான்!

குழந்தைக்கு அலங்காரம் செய்வதில் தாய்க்கு ஒரு வெறியே உண்டாகும். குழந்தையை அலங்காரப் படுத்தி அவள் பார்க்கும் பொழுது இறைவனே எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுப்பது போல இருக்கும் தாய்க்குக் குழந்தை.

காலில் தண்டை (கின்கிணி), கையில் மோதிரம் (கங்கணம்) மார்பில் பவள மாலை (கிறி), இப்படி நகைகளாகக் குழந்தைக் குப் பூட்டுவாள் தாய்.

தங்கச் சங்கிலி (தொடர்)யும் போட்டு விடுவாள்.

ஆபரணங்கள் பூட்டியவுடன் பையனுக்கும் ஒரு பெருமிதம் வந்துவிடும். பெருமிதத்தில் ஒரு அலங்கார நடையே நடப்பான் பையன்.

கலீர் கலீர் என்று நாட்டிய ஒலியை எழுப்பிக்கொண்டு அவன் அங்கு போவதும் இங்கு வருவதுமாக இருப்பான்.

தாய் பார்ப்பாள். அவள் மனம் உருகும்.

இத்தனை அலங்காரத்தோடு பூனை போல பின்னால் வந்து முதுகில் தொத்துவான். அதுவும் மனசை உருக்கும்.

கிண்கிணி கட்டிக்
 கிரிகட்டிக் கையினில்
 கங்கணம் இட்டுக்
 கழுத்தில் தொடர்கட்டி,
 தன்கணத் தாலே
 சதிரா நடந்துவந்து
 என்கண்ணன் என்னைப்
 புறம்புல்கு வான்;
 எம்பிரான் என்னைப்
 புறம்புல்கு வான்!

வட்டு - கல்கண்டு. மாணிக்க மொட்டு - ரசம் ஊறிய
 கண்கள். முளைக்கின்ற முத்து - கடிக்கக்கடிக்க இனிக்கும் தேன்.
 கிண்கிணி - சலங்கை. கங்கணம் - மோதிரம்.

பாரத யுத்தம் தொடங்கப் போகிறது. அருச்சுனன் கிருஷ்ண
 னிடம் வந்தான். “நீ ஒருவன் எனக்குத் துணையாக இருந்தால்
 போதும்” என்று வேண்டினான். கிருஷ்ணனும் உடன்பட்டு
 விட்டான்.

அருச்சுனனுக்கு தேரோட்டியாக வந்தான். துரியோனாதியர்
 கள் பதறிப்போனார்கள்.

பாண்டவர்கள் ஜெயித்தார்கள்.

தேரோட்டிய அந்தப்பரந்தாமன் இந்தப் பிள்ளைதான் என்று
 தாய் மயங்குகிறாள். முதுகின் மேல் ஏறி விளையாடும்
 பிள்ளையின் பாய்ச்சலை எண்ணி எண்ணி நெகிழ்கிறாள்.

நாந்தகம் ஏந்திய
 நம்பி சரண்என்று
 தாழ்ந்த தனஞ்சயற்கு)
 ஆகித் தரணியில்
 வேந்தர்கள் உட்க
 விசயன் மணித்திண்தோர்
 ஊர்ந்தவன் என்னைப்
 புறம்புல்கு வான்;
 உம்பர்கோன் என்னைப்
 புறம்புல்கு வான்!

நாந்தகம் - சக்கரம். தனஞ்சயன் - அருக்கனன்.

உரலைக் குப்புறக் கவிழ்த்து அதன்மேல் ஏறிநின்று உறிக்
கலையங்களில் வைத்த வெண்ணையை அள்ளி அள்ளி உண்டான்
கிருஷ்ணன்.

இவன்தான் அந்தக் கிருஷ்ணன் என்பது தாயின் முடிவு.
அவன் தன் முதுகின் மேல் ஏறி நிற்பதை எப்படி மறக்க
முடியும்?

பொத்த உரலைக்
கவிழ்த்ததன் மேலேறித்,
தித்தித்த பாலும்
தடாவினில் வெண்ணெயும்
மெத்தத் திருவயி(று)
ஆர விழுங்கிய
அத்தன்வந் தென்னைப்
புறம்புல்கு வான்;
ஆழியான் என்னைப்
புறம்புல்கு வான்!

பொத்த - பெரிய. தடா - வெண்ணெய் வைத்த சட்டி.
- அதாவது உறிக்கலயம். மோர்ப்பானை என்றும் சொல்லாம்.

பால் குடிக்காமல் ஓடிவிட்டான்

ரசிகமணி டி.கே.சி. கீழ்க்கண்டபடி சொல்வார்கள்.

“கரும்பும் நாணலும் ஒரு இனந்தான். ஆனால் இரண்டுக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம். கரும்பைப் பிழிந்தால் மாகாணிப்படி அரைக்கால்படி என்று சாறு வரும். தேனாய் இனிக்கும் கருப்பஞ்சாறு”.

நாணலைப் பிழிந்தால் ஒரு சொட்டுக்கூட சாறு இருக்காது. சோளத்தட்டை மாதிரித்தான்.

பெண்களும் ஆண்களும் ஒன்று போலவே தோன்றலாம். ஆனாலும் பெண்களின் காரியம் தனி.

பெண்களின் தேகம் முழுவதும் அமுதப்பால் ஊறும். கருணைப்பாலும் ஊறும். ஆண்களிடம் ஒரு சொட்டு இருக்குமா?

உண்மையான ஞானி ரசிகமணி. அவர்கள் சொல் ஒவ்வொன்றும் வேத மந்திரங்கள்தாம்.

தாயானவள் குழந்தையை மடியில் வைத்து மார்போடு சேர்த்து அணைத்துப் பால் கொடுக்கிற அழகே அழகு.

குழந்தை எதைஎதைச் சாப்பிட்டாலும் சரி, வெண்ணெய், தயிர், சாதம், பருப்பு, பணியாரம் என்னென்ன சாப்பிட்டாலும் சரி, ஒரு வேளையாவது குழந்தைக்கு பால் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு வேளையாவது தன்னிடம் குழந்தை பால் குடிக்காவிட்டால் என்னவோ போலிருக்கும் தாய்க்கு.

பால் குடிக்காமல் ஓடுகிறான் பையன். ஆயர்பாடிக் கண்ணன் தானே இவன்! பதறுகிறாள் தாய்.

“நான் சொல்வதைக் கேள். ஒழுங்காக இருந்து பாலைக்குடி. நான் சொல்வதைக் கேட்காமல் ஓடினால், உன்னை வஞ்சகனாகிய கஞ்சன் பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுவான்”.

தானென்ன தானென்ன

தானென்ன தானென்ன தன்

தீயபுந்திக் கஞ்சன்உன்மேல்

சினம்உடையன். சோர்வுபார்த்து

மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில்
வாழ்கில்லேன் வசதேவா!
தாயர்வாய்ச்சொல் கருமம்கண்டாய்
சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா;
ஆயர்பாடிக்கு அணிவிளக்கே
அமர்ந்துவந்தென் முலைஉணாயே!

தாயர்வாய்ச் சொல் கருமம் - தாய் சொல்ப்படி நடப்பதுதான்
ஒழுங்கு.

அபிஷேகம் பண்ணுவது மாதிரித்தான்

உலகில் உள்ள எல்லா நாடுகளிலும் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்கிறார்கள். குழந்தைகளும் பெறுகிறார்கள்.

தாய்ப்பாசம் என்று ஒன்று அடிப்படையாய் எல்லாப் பெண்களிடமும் இருக்கவே செய்கிறது.

ஆனாலும் குழந்தைகளை வளர்க்கும் முறையில் வேறுபாடு இருக்கிறது.

பெரும்பாலான நாடுகளில் அதுவும் ஆடம்பரமும் படாடோ பமும் நிறைந்த குடும்பங்களில் குழந்தைகளை வளர்க்கும் பெண்கள் அகம்பாவம் காட்டுகிறார்கள்.

வேலைக்காரப் பெண்களிடம் குழந்தையை ஒப்படைத்து விடுகிறார்கள். பால் புட்டியையும் கண்ணாடிப் பாட்டிலையும் அவர்களிடம் கொடுத்து விடுகிறார்கள். அப்படியே சபாவுக்கும் கிளப்புக்கும் ஒடிவிடுகிறார்கள். ஐந்துமணி நேரம், ஆறு மணி நேரம் கழித்து வருகிறார்கள். பென்சிலைக் கொண்டோ, பேனாக் கத்தியைக் கொண்டோ குழந்தையின் கன்னத்தை ஒரு தட்டுத் தட்டுகிறார்கள். "எப்படி இருக்கிறாய், சௌகரியந்தானே" என்று இன்னொரு பாஷையில் கேட்கிறார்கள்.

அப்படியே தனி அறைக்குப் போய் நாவலிலோ சிறுகதையிலோ மூழ்கிவிடுகிறார்கள். அது இல்லாமல் பள்ளி அறையில் போய் தூங்கி விடுபவர்களும் உண்டு.

தாய்ப்பாசம் நூல் இழையில் தொங்குகிறது அவர்களிடம்.

இனி லட்சோபலட்சம் சாதாரணப் பெண்கள் அப்படி இல்லை. பாரத தேசத்துப்பெண்கள், தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்கள் இவர்களுக்கெல்லாம் குழந்தைதான் தெய்வம். குழந்தைதான் உயிர். லட்சியமே குழந்தைதான்.

குழந்தையை அணு அணுவாய் வளர்ப்பார்கள். ஆனந்தமாய் வளர்ப்பார்கள். அவர்கள் வளர்க்கிற காரியம் முழுவதும் பக்திமயமாக இருக்கும்.

குழந்தையை விட்டுத் தாய் பிரிய மாட்டாள். தாயை விட்டுக் குழந்தையும் பிரியாது.

குழந்தை தவழ்வதும், நிற்பதும், விழுவதும், ஓடுவதும் எல்லாம் தாயின் இதயத்துள்ளிருந்தான். தொடட்டில் கட்டித் தாலாட்டுவதும் அவள் தன் இதயத்துள்ளிருந்தான்.

குழந்தைக்கு ஆகாரம் கொடுப்பது, தலை பின்னுவது, அலங்காரம் செய்வது, நடை பழக்குவது, விளையாட்டுக் காட்டுவது ஒவ்வொன்றையும் திருவிழா நடத்துவது போல் நடத்துவாள் தாய்.

குழந்தையைத் தினந்தோறும் நீராட்டுவாள். எண்ணெய் தேய்த்தும் நீராட்டுவாள். சுவாமிக்கு அவிஷேகம் பண்ணுவது போல குழந்தையை நீராட்டுவாள்.

குழந்தையைக் குளுப்பாட்டி, குழந்தையின் தலையையும் உடம்பையும் நன்றாகத் துவட்டி ஆசையோடு தலைக்கு மேலே குழந்தையைத் தூக்கிப் பார்ப்பாள். அப்படிப் பார்க்கிறதைப் பார்த்தாலே போதும். நமக்கும் பக்தி வந்துவிடும்.

கண்ணனை - தன் செல்வக் குமரனை 'குளிக்க வா' என்று தாய் கூப்பிடுகிறாள். பையன் சண்டித்தனம் பண்ணுகிறான். தாயின் ஆற்றாமை பட பட என்று வருகிறது.

"வாயிலிருந்து வெண்ணெய் வடிந்து திட்டுத் திட்டாய்க் கிடக்கிறது. தெருப்புழுதி அத்தனையும் அதில் விழுந்து காய்ந்து விட்டது.

"இவ்வளவையும் எப்படி நான் துடைத்துக்கழுவு? எண்ணெயும் சீயக்காய்ப்பொடியும் எடுத்து வைத்திருக்கிறேன். வெந்நீரும் ஆறுகிறது.

இரவு வந்தும் உனக்கு குளிக்க முடியவில்லை?

குளிக்கவில்லை என்றால் என் பக்கத்தில் நீ வரக்கூடாது."

தாயின் கண்டிப்பு எப்படிக் கவியில் வந்து நிற்கிறது என்று பார்ப்போம்.

தானை தானை

தானை தானை

வெண்ணெய் அளைந்த குணுங்கும்
விளையாடு புழுதியும் கொண்டு,
திண்ணென இவ்விரா உன்னைத்
தேய்த்துக் கிடக்கநான் ஒட்டேன்.;

எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டிங்(கு)
 எத்தனை போதும் இருந்தேன்;
 நண்ணல் அரிய பிரானே!
 நாரணா! நீராட வாராய்!

குணங்கு - வெண்ணெய் நெடி. இரா - இரவு முழுவதும்.

இன்றைக்கு உனக்குப் பிறந்தநாள், குளிக்காமல் இருக்க
 லாமா? ஓடி வா என்கிறாள் தாய்.

கன்றினை வால்ஓலை கட்டிக்,
 கனிகள் உதிர எறிந்து,
 பின்தொடர்ந்(து) ஓடிஓர் பாம்பை
 பிடித்துக்கொண் டாட்டினாய் போலும்;
 நின்திறத் தேன்அல்லேன் நம்பீ!
 நீபிறந் ததிரு நன்நாள்
 நன்றுநீ நீராட வேண்டும்
 நாரணா ஓடாதே வாராய்!

மாட்டுத் தொழுவத்துள் போகிறான் பையன். சாணம், புழுதி
 எல்லாவற்றையும் அள்ளுகிறான். கை, கால், மேல் எல்லாம்
 சேறாகி விடுகிறது பையனுக்கு.

பையனுடைய மும்முரத்தைப் பார்த்தால் தாய்க்கு ஊக்கம்
 உண்டாகிறது. ஆனாலும் மற்றவர்கள் ஏளனம் பண்ணுவார்களே
 என்று மயங்குகிறாள்.

பையனுடைய கையைப் பிடித்து கரகர என்று இழுத்து
 வருகிறாள். உனக்குக் கொஞ்சம்கூட வெட்கம் இல்லையே!
 பக்கத்து வீட்டு நப்பின்னை பார்த்தால் சிரிப்பாள். வா, குளிக்க
 என்று இடித்துச் சொல்கிறாள்.

பூணித் தொழுவினில் புக்கு
 புழுதி அளைந்தபொன் மேனி
 காணப் பெரிதும் உகப்பன்
 ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பார்
 நாண்இத் தனையும் இலாதாய்!
 நப்பின்னை காணில் சிரிக்கும்
 மாணிக்க மே!என் மணியே!
 மஞ்சனம் ஆடநீ வாராய்.

பூணி - பசு.

ரோமம் ஒவ்வொன்றும் பவுன்தான்

குழந்தையை நீராட்டி தலையை நன்றாகத் துவட்டுவாள். உடம்பையும் துவட்டி விடுவாள்.

மடியில் பையனை உட்கார வைப்பாள். தலையில் உள்ள ரோமத்தை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பிரிப்பாள். கருகரு என்று வளர்ந்து வரும் தலைமுடியைப் பார்த்துப் பூரித்து போவாள் தாய்.

தலைமுடியைப் பிரிக்கும்பொழுதும், சீவும் பொழுதும் திமிறி உளத்துவான் பையன்.

காக்கை, குருவி முதலியன முற்றத்தில் விளையாண்டு கொண்டிருக்கும். அவற்றைப் பார்த்து மகிழ்வான் பையன்.

தாய்க்கு அது போதும், “காக்காய், காக்காய் இங்கே வா, இந்தப் பையனுக்குச் தலைசீவி விடு” என்று சொல்லிக் கொண்டே பையனுக்கு தலை கோதி விட்டு, கொண்டையும் கட்டிவிடுவாள் தாய்.

இப்பொழுது காக்கையை அழைக்கிறதைப் பார்ப்போம்.

பின்னை மணாளனைப்
பேரில் கிடந்தானை,
முன்னை அமரர்
முதல்தனி வித்தினை,
என்னையும் எங்கள்
குடிமுழு(து) ஆட்கொண்ட
மன்னனை வந்து
குழல்வாராய் அக்காக்காய்!
மாத வன்தன்
குழல்வாராய் அக்காக்காய்!

பின்னை மணவாளன் - நப்பின்னையின் கணவன். அக்காக்காய் - அழகிய காக்கையே.

உயரமாகத்தான் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கிறது உறியை. அதில் உள்ள தாழியும் வலுவானதுதான். ஆனாலும் எப்படியே ஏறி எடுத்து விழுங்கி விடுகிறான் வெண்ணெயை.

ஒன்றும் தெரியாதவனைப்போல் கண்ணை மூடியும் உறங்கி விடுகிறான்.

சிக்கெடுத்துச் சீவும்போது ஒவ்வொன்றாய் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது தாய்க்கு.

திண்ணக் கலத்தில்
திரைஉறி மேல்வைத்த
வெண்ணெய் விழுங்கி,
விரைய உறங்கிடும்
அண்ணல் அமரர்
பெருமானை ஆயர்தம்
கண்ணனை வந்து
குழல்வாராய் அக்காக்காய்!
கார்முகில் வண்ணன்
குழல்வாராய் அக்காக்காய்!

திண்ணக்கலம் - திடமான சட்டி. திரைஉறி - கயிறு கட்டித் தொங்கவிட்ட உறி(க்கலயம்) விரைய - வேகமாக.

விளையாட்டு மயம்

கை நிறைய கூளாங்கற்களை அள்ளி வைத்துக்கொண்டான் பையன். ஐந்தாறு கற்களைக் கீழே வைத்தான். அவை ஒவ்வொன்றையும் பசு என்றான். கடைசியாக நான்கைந்து கற்களை வைத்தான். அவை ஒவ்வொன்றையும் காளை என்று சொல்லிவிட்டான்.

பக்கத்தில் ஒரு சட்டி உடைந்து கிடந்தது. அதில் நீளமாக ஒரு ஓட்டினைத் தட்டி நொறுக்கினான். அதையே மாடுமேய்க்கும் கம்பாக வைத்துக்கொண்டான்.

வீடே மேய்ச்சல் நிலம், பையன் மாடு மேய்க்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

தாய் பார்த்தாள். சந்தோஷம். ஒரு பக்கம். வெட்கம் ஒரு பக்கம். ஒரு சிறு குச்சியை எடுத்து அவள் கையில் கொடுத்து ஓட்டினை வாங்கி வெளியில் எறிந்து விட்டாள்.

காக்காய் முற்றத்தில் இருக்கிறது.

பையனுக்கு ஒரு கம்பு கொண்டு வந்து கொடு. மாடு மேய்க்கட்டும் என்று காக்காயிடம் சொல்வதாக தாய்ப் பாவனை.

வேலிக்கோல் வெட்டி
விளையாடு வில்லேற்றி,
தாலிக் கொழுந்தை
தடங்கழுத் திற்பூண்டு
பீலித் தழையை
பிணைத்துப் பிறகிட்டு,
காலிப்பின் போவாற்கோர்
கோல்கொண்டு வா!
கடல்நிற லண்ணாற்கோர்
கோல்கொண்டு வா!

வேலிக்கோல் - வேலியில் வளர்ந்த கம்பு. வில்லேற்றி - அதை வில்போல் வளைத்து. தாலி - தாயத்து. பீலி - மயிலிறகு. பிறகிட்டு - முதுகில் தொங்கவிட்டு.

மாடல்லவா மேய்க்கிறான் பையன்! அப்படியானால் பையன் கண்ணபிரான் தானே! கும்பகோணம், திருக்கோட்டியூர் இப்படிக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி உள்ள பெருமான் தான் பையன்.

அவனுக்கு இப்பொழுது வேண்டியது ஒரு கம்பு. வழுவழு என்று இருக்க வேண்டும் கம்பு. கணுக் கணுவாக இருக்க வேண்டும் கம்பு.

காக்காயிடம் சொல்கிறாள் தாய்.

கொங்கும் குடந்தையும்
கோட்டியூ ரும்பேரும்
எங்கும் திரிந்து
விளையாடும் என்மகன்.
சங்கம் பிடிக்கும்
தடக்கைக்கு தக்கநல்
அங்கம் உடையதோர்
கோல்கொண்டு வா!
அக்கு வழித்ததோர்
கோல்கொண்டு வா!

அங்கம் - கணு. அரக்கு வழித்த - இழைத்த.

குழந்தைக்கு முடி எடுப்பது, காது குத்துவது, காப்புப் போடுவது எல்லாம் விழாத்தான். கோலாகலமாக நடக்கும் திருவிழாத்தான். ஆனால் குழந்தைகள் பிசுப் பண்ணும். பெற்றோர்களுடன் ஒத்துழைக்காமல் உளத்தும்.

காப்பு அணிய மறுக்கும் பையனிடம் தாய் கெஞ்சுவதாகப் பாடல்.

தானன தானன தான
தானன தானன தான்
ஐர னோடுபி ரமன்
ஈசன்இ மையவர் எல்லாம்
மந்திர மாமலர் கொண்டு
மறையவ ராய்வந்து நின்றார்;
சந்திரன் மாளிகை சேரும்.
சதுரர்கள் வெள்ளறை நின்றார்!
அந்தியம் போதிது வாகும்
அழகனே காப்பிட வாராய்!

மந்திரமாமலர் - பூசக்குரிய புஷ்பங்களாக மறையவராய் - குருக்கள் மார்போல. மந்திரன் மாளிகை சேரும் அந்தி(யம்) போது - நிலா உதிக்கத் தயாராகும் நேரம் வந்து விட்டது. சதுரர். - புரோகிதர். வெள்ளறை - செயல்ப்பட.

தலையெ வெளியே

காட்டமுடியவில்லை - தாயை

அப்படிப் படுத்துகிறான் பையன்!

வயது ஆக ஆக பலவகையான சட்டங்களுக்கு கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டி இருக்கிறது. இது இது ஒவ்வாத செயல்கள் என்று நமது மூளை ஒரு பட்டியல் போட்டு வைத்திருக்கிறது.

இன்னின்ன காரியங்களில் இப்படி இப்படி நெளிவு சுழிலாய் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு வரன்முறையை நாம் வைத்திருக்கிறோம்.

அந்த வரன்முறையை மீறாமல் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போவதுதான் வாழ்க்கையின் நெறிமுறை.

குழந்தைகளுக்கு மேலே சொன்ன சட்ட திட்டங்கள் ஒன்றும் இல்லை. நெறி முறைகளைப்பற்றி குழந்தைகளுக்கு கவலை இல்லை.

உத்சாகம், ஒரே உத்சாகம், உத்சாகம் ஒன்றுதான் குழந்தைகளை ஆட்டி வைக்கும்.

உத்சாகத்தில் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வார்கள். எப்படி வேண்டுமுனாலும் செய்வார்கள்.

குழந்தைகள் என்றால் தவழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் மட்டும் இல்லை. பத்துவயது பன்னிரண்டு வயது வரை உள்ளவர்கள் கூட குழந்தைகள்தான்.

கண்ணன் கண்ணன் என்று ஒரு பையன்! வீட்டுக்குள் அவன் பண்ணுகிற தொல்லைகளைத் தாங்க முடியவில்லை. மடித்து வைத்த ஆடைகளை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து உலைத்துப் போடுகிறான். காயப்போட்ட ஈர உடைகளை உருவி சுருட்டி வைக்கிறான். காய்ச்சிய பாலை மடமட என்று குடித்து விடுகிறான். கண்காணிக்கிறான் தாய் என்று தெரிந்தால், பால் சட்டியை காலால் ஒரு தட்டுத்தட்டி தலைக்குப்புற கவிழ்த்து விடுகிறான்.

தாங்க முடியவில்லை தாய்க்கு. சேக்காளிகளோடு சேர்ந்து விளையாடுவதற்கு வெளியில் போகிறான் என்று வைத்துக்கொள்

வோம். அவள் வீட்டுக்குத் திரும்புவதற்குள் அடுக்கடுக்காய் பல புகார்கள் அவனைப்பற்றி வந்து விடுகின்றன.

வெண்ணெய்ச் சட்டியை உடைத்துவிட்டான் என்று ஒருத்தி வந்து, இடித்துச் சொல்கிறாள். காயப்போடுவதற்கு குவித்து வைத்திருந்த உளுந்தை கன்னா பின்னா என்று சிதறிவிட்டு ஒடிவிட்டான் என்று இன்னொருத்தி வந்து அங்கலாய்க்கிறாள்.

என் தொழுவில் புகுந்து கன்றை அவிழ்த்து எங்கோ விரட்டி விட்டான், நான் எங்கு போய்த்தேட என்று மற்றொருத்தி வந்து நொந்து புலம்புகிறாள்.

“கழுவி காய வைத்திருந்த பாத்திரங்களை எடுத்து கல்லில் போட்டுப் போட்டு உடைத்துவிட்டான் உன் மகன்” என்று கோபத்தோடு சொன்னாள் ஒரு பெண்.

“கொஞ்சம் அடக்கி ஒடுக்கி வையம்மா உன் பிள்ளையை” என்று எல்லோரும் குத்திக் குத்திச் சொல்கிறார்கள். என்ன செய்வாள் பாவம்.

பையன் வெளியில் போகிறான் என்றாலே தாய்க்கு ஒரே பயந்தான். அவள் குலையே நடுங்கும்.

இனி, பையனைப்பற்றி வருகிற புகழுரைகளைக் கவியில் கேட்போம்.

வெண்ணையை வழித்து வாயில் போட்டான். தட்டத்தைக் கல்லில் வீசி அடித்தான். பிறகு அதன் ஓசையை அனுபவித்தான்.

தான தான தானன் னா

தான தான தானன் னா

வெண்ணெய் விழுங்கி

வெறும்கலத் தை

வெற்பிடை இட்டதன்

ஓசைகேட் கும்;

கண்ண பிரான்கற்ற

கல்விதன் னைக்

காக்ககில் லோம்உன்

மகனைக்கா வாய்!

புண்ணில் புளிபெய்தால்
 ஒக்கும் தீ மை
 புரைபுரை யால்இவை
 செய்யவல் ல
 அண்ணல் கண்ணான் ஓர்
 மகனைப்பெற் ற
 யசோதைநங் காய்!உன்
 மகனைக்கா வாய்!

பையன் இன்னும் வீடுவந்து சேரவில்லை. ஆனால் புகார்கள் மேலும் மேலும் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன. பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் மட்டும் அல்ல, அடுத்த தெருவைச் சேர்ந்த பெண்கள் கூட நேருக்கு நேராய் வந்து புகார் சொல்கிறார்கள் தாயிடம்.

என்னென்ன அக்கிரமம் பண்ணுகிறான். கையும் களவுமாய்ப் பிடித்து விசாரித்தாலும் அசைய மாட்டேன் என்கிறான். வாயைத் திறந்து ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்ல மாட்டேன் என்கிறான். "பொல்லாத கல்லுளிமங்கன்" உன் மகன்.

இந்த அளவுக்குப் பெண்கள் பேசிவிடுகிறார்கள்.

ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது தாய்க்கு. "வரட்டும் பயல். நன்றாக அவனுக்கு பாடம் புகட்டுகிறேன்" என்றெல்லாம் ஆத்திரப்பட்டாள் தாய். ஆனால் பையன் வரவில்லை. நீண்ட நேரம் ஆகியும் பையன் வரவில்லை.

நேரம் ஆக ஆகப் பையன் மேல் பரிவு உண்டாகிவிட்டது. கோபம் முழுவதும் கரைந்து விட்டது தாய்க்கு. எங்கு போவான். ஏன் வரவில்லை என்னும் ஆத்திரமே உண்டாகிவிட்டது தாய்க்கு.

பையன் இன்னும் வீடுவந்து சேரவில்லை. ஆனால் புகார்கள் மேலும் மேலும் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன. பக்கத்து வீட்டுப் பெண்கள் மட்டும் அல்ல, நேரம் ஆக ஆகப் பையன் மேல் பரிவு உண்டாகிவிட்டது. கோபம் முழுவதும் கரைந்து விட்டது தாய்க்கு. எங்கு போவான். ஏன் வரவில்லை என்னும் ஆத்திரமே உண்டாகிவிட்டது தாய்க்கு.

மற்ற அம்சங்களை ஒதுக்கிவிட்டு பரிவும் ஆத்திரமும் மேலே
எழுந்து வருவதைப் பாடலில் பார்க்கலாம்.

வருக வருகவ
ருகஇங் கே
வாமன நம்பீ!
வருகஇங் கே

கரிய குழல்செய்ய
வாய்முகத் துக்
காகுத்த நம்பீ!
வருகஇங் கே;

அரியன் இவன்னைக்(கு)
இன்றுநங் காய்!
அஞ்சன வண்ணா!
அசல்அகத் தார்

பரிபவம் பேசத்
தரிக்ககில் லேன்;
பாவியே னுக்(கு) இங்கே
போதரா யே!

பிள்ளையை நினைந்து நினைந்து தாயின் உள்ளம் இடிந்தது
இடிந்து கரைந்தது.

காலை பத்து மணிக்கு வீட்டை விட்டுப் போனவன்.
மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வரவில்லை. பிற்பகல் இரண்டு,
மூன்று மணி என்று நேரம் ஓடிவிட்டது.

மாலையும் வந்துவிட்டது. ஆனால் பையனைக் காணோம்.
தாயின் உள்ளம் தள்ளாடுகிறது. தவியாய்த் தவிக்கிறது.

கண்டிப்பேன் என்று பயந்து வராமல் இருக்கிறானோ என்று
ஒரு நினைப்பு வருகிறது. கூடவே ஆற்றாமை வந்து விடுகிறது.

இப்படித் தத்தளித்து மறுகும்போது ஒரு வயதான அம்மா
வந்தாள். “உன் மகன் என் வீட்டுக்கு இப்பொழுது வந்து
பண்ணின் கூத்தைக் கேளடி அம்மா” என்று ஒரு புராணமே
படிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

“பிள்ளையாகவா பிறந்திருக்கிறான், உனக்கு! சொல்லுவதற்கு நாக்குக் கூசுகிறது. பொல்லாத முரடன், வம்பன், சுழிப்பயல் என்றால் உன் பிள்ளைதான்” இப்படிப் பீடிகை போட்டு ஆரம்பித்தாள் பெண்.

உண்மைதான். விஷயத்தை சொல்வதற்கு அவளுக்கே கசந்துதான் இருந்தது. ஆனாலும் விட்டுவிட்டுச் சொல்கிறாள்.

என்ன சொன்னாள் வந்தவள்.

பத்து நிமிசத்துக்கு முன் உன் பையன் என் வீட்டினுள் வந்திருக்கிறான். நான் பின்கட்டில் இருந்தேன். முன் கட்டில் இருந்த என் பெண்ணை (மகளை) கட்டிப்பிடித்து மல்லுக்கட்டி இருக்கிறான்.

அவள் கையில் போட்டிருந்த வளையலைக் கழட்டிப் பறித்துக்கொண்டான். அந்த நேரம் பார்த்து ஒரு கிழவி நாவல் பழத்தை விற்க வந்தாள். அவளிடம் வளையலைக் கொடுத்து விட்டு நாவல் பழத்தை வாங்கித் தின்றுவிட்டு ஓடிவிட்டான்.

முன்கட்டுக்கு வந்த நான் பெண் அழுது கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். என்னடி நடந்தது என்று திடுக்கிட்டுக் கேட்டேன். நடந்ததைச் சொன்னாள்.

ஓட்டமாய் ஓடி வந்து உன் மகனைப் பிடித்து விட்டேன். என்னடா செய்தாய் போக்கிரி என்று கேட்டேன். ஒன்றுமே தெரியாதவன் போல பாவனை பண்ணுகிறான் உன் பையன்.

“மாட்டைப் பத்திக்கொண்டு மேய்ப்பதற்கு விடியற்காலம் போனவள் (நான்) இப்பொழுதுதான் திரும்புகிறேன். உன் வீட்டுக்கு நான் எப்பொழுது வந்தேன். எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது” என்று சாதித்துவிட்டான் உன் பையன்.

இனிப்பாடல்:

சொல்லில் அரசிப்

படுதிநங் காய்;

சூழல் உடையன்உன்

பிள்ளைதா னே,

இல்லம் புகுந்தென்
மகளைக் கூவி,
கையில் வளையை
கழற்றிக்கொண் டு,

கொல்லையில் நின்றும்
கொணர்ந்துவிற் ற
அங்கொருத் திக்கவ்
வளைகொடுத் து,

நல்லன நாவல்
பழங்கள் கொண்டு
நான்அல்லேன் என்று
சிரிக்கின்றா னே!

நாடக உலகம்

குழந்தைகள் மளமள என்று வளரும். இரண்டு மூன்று வயதைத்தாண்டி விட்டால் பெற்றோர்களே திகைக்கும்படி வளர்ந்துவிடும் குழந்தைகள்.

குழந்தைகளின் உருவம் மட்டுமல்ல உள்ளமும் சேர்ந்தே வளரும்.

குழந்தைகளின் மனம் விரிந்து பரந்து ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். குழந்தைகளின் மனம் ஒரு தனி உலகந்தான். அந்த உலகத்துக்கு ஆரம்பம் எது, முடிவு எது என்று சொல்லவே முடியாது.

நமது பார்வைக்கு குழந்தை தனி என்று தெரிகிறது. உண்மையில் எந்தக் குழந்தையும் தனியாக இல்லை. ஒவ்வொரு குழந்தையும் தன்னோடு ஒரு குழந்தையைச் சேர்த்தே வைத்திருக்கிறது. அப்படிச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் மனக்குழந்தையோடு தான் ஒவ்வொரு குழந்தையும் உறவாடிக் கொண்டிருக்கும்.

குழந்தைக்கு விளையாட்டுத்தான் உயிர். ஆனந்தந்தான் உயிர். அதனால் எப்பொழுதும் அதனோடு இன்னொரு குழந்தை சேர்ந்தே இருக்கும்.

ஆண், பெண் என்கிற வித்தியாசமே குழந்தைக்குத் தெரியாது. குழந்தைக்கு வேண்டியது இன்னொரு குழந்தை. அவ்வளவுதான். ஆணோ, பெண்ணோ ஏதானாலும் சரி.

குழந்தைக்கு வயது ஏற ஏற அதன் மனசிலுள்ள குழந்தை நழுவும். விலகி ஒதுங்கும். அப்பொழுது தன்னொத்த சேக்காளிகளைப் பிடித்துக்கொள்ளும் குழந்தை.

சேக்காளிகளுடன் சேர்ந்து விளையாடும் விளையாட்டில் குறும்புத்தனமும் இருக்கும். கோமானித்தனமும் இருக்கும். சில சமயங்களில் போக்கிரித்தனமாகவே இருக்கும் விளையாட்டு.

இப்பொழுது குழந்தை நன்றாக வளர்ந்து விட்டான். வயது பத்தை எட்டிவிட்டது. பையன் என்று பெயர் பெற்றுவிட்டான். இளைஞன் என்றும் சொல்லலாம்.

சேக்காளிகளுடன் சேர்ந்து பையன் பண்ணுகிற வேடிக்கைகளுக்கு அளவே இல்லை. தானாகச் செய்கிற வேடிக்கைகளும் உண்டு. மற்றவர்கள் காரியங்களைப் பார்த்துச் செய்கிற வேடிக்கைகளும் உண்டு.

ஊரில் ஒரு சமயம் மந்தை நாடகம் நடந்தது. கிருஷ்ணாவதாரத்தில் கண்ணன் செய்த லீலைகளைச் சித்தரிக்கும் நாடகம் அது. அந்த நாடகத்தைப் பையன் பார்த்தான். நண்பர்கள் பலரோடு சேர்ந்து பார்த்தான்.

கிருஷ்ண லீலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பையனுடைய உணர்ச்சிக்குள் பாய்ந்தது. உணர்ச்சி முழுவதையும் கிருஷ்ண லீலை வசப்படுத்திக் கொண்டது.

அந்த உணர்ச்சி ஒரு முறுக்கு முறுக்கியது பையனை.

ஒரு ஆவேசமே உண்டாகிவிட்டது பையனுக்கு. கிருஷ்ணனாக எழுந்து விட்டான் பையன். ஊக்கமாய் எழுந்து நின்றான் பையன்.

வீட்டில் இருக்க மாட்டான் பையன். அங்கே இங்கே என்று சதா சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

படித்துறையில் உடைகளை அவிழ்த்து வைத்துவிட்டு, வளையல்களைக் கழற்றி ஆடைக்குள் வைத்துவிட்டு ஆற்று நீரில் மூழ்கிக் குவிக்கிறார்கள் பெண்கள். எங்கிருந்தோ பூப்போல நடந்து வந்தான் பையன். படித்துறையில் இருந்தவற்றைச் சுருட்டிக்கொண்டு ஓடிவிட்டான். காற்றாய்ப்பறந்தோடி விட்டான்.

யமுனைத்துறையில் கோபிகைகளிடம் கண்ணபிரான் செய்ததை நாடகத்தில் பார்த்து ரசித்திருக்கிறான் பையன்.

பறிகொடுத்த பெண்களின் புகாரை இனிப்பாடல் மூலம் பார்க்கலாம்.

தான தான
 தானான தானான
 ஆற்றில் இருந்து
 விளையாடு வோங்களை
 சேற்றால் எறிந்து,
 வளைதுகில் கைக்கொண்டு,
 காற்றின் கடியனாய்
 ஓடி அகம்புக்கு,
 மாற்றமும் தாரானால்
 இன்றுமுற் றும்,
 வளைத்திறம் பேசானால்
 இன்றுமுற் றும்!

வளையலையும் துகிலையும் பறிகொடுத்த பெண்களும்
 குழந்தைகள்தான். பையனை ஒத்த பருவத்தினர்தான். ஒன்றிரண்டு
 வயது ஒரு சிலருக்கு கூட இருக்கலாம். குறையவும் இருக்கலாம்.
 மற்றப்படி அவர்கள் வயதான பெண்கள் அல்லர்.

பெண்களுக்கு பையன் மேல் கோபம் வந்தது உண்மைதான்.
 ஆனால் அந்தக் கோபம் விரைவில் ஓடிவிட்டது. பையனுடைய
 குறும்புத்தனத்தில் பிரியமே உண்டாகிட்டது.

ஆற்றில் நீராடுகிற பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் பையனை
 எதிர்பார்த்தே நீராடினார்கள். அவன் வருவதற்கு நேரம் ஆனால்
 அதுவரை நீராடிக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

ருசி கண்ட பையன் விடுவானா? எப்படியோ வந்துவிட்
 டான். அவர்கள் கண் காணவே அவர்களுடைய உடைமைகளை
 எடுத்துக்கொண்டு நடந்தான். பெண்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள்.
 அவனை எப்படியும் பிடித்துவிட வேண்டும் என்று ஓடி
 வந்தார்கள்.

பெண்கள் விரட்டி நெருங்குகிறார்கள் என்றவுடன் பையன்
 ஒரு மரத்தின் மேல் எறிவிட்டான். உச்சிக்கிளைக்கே வந்து
 விட்டான்.

ஒரு கொப்பில் இரண்டு கால்களையும் தொங்கப்போட்டு
 உட்கார்ந்தான். இலைகளைச் சுருட்டி குழல் போல வைத்துக்

கொண்டான். அதில் வாய் வைத்து ஊதி ராக ஆலாபனையே பண்ண ஆரம்பித்து விட்டான்.

அப்பொழுது அவன் காதில் அணிந்திருந்த குண்டலம் ஆடியது. அவன் தலை முடியும் ஆடியது. இடுப்பில் கட்டி இருந்த தங்கச் சங்கிலியும் ஆடியது.

பெண்களின் உள்ளமும் துள்ளித் துள்ளி ஆடியது.

குண்டலம் தாழ்க்
குழல்தாழ நாண்தாழ,
எண்திசை யோரும்
இரைஞ்சித் தொழுதேத்த
வண்டமலர் பூங்குழ
லார்துகில் கைக்கொண்டு,
வின்தோய் மரத்தோளால்
இன்றுமுற் றும்;
வேண்டவும் தாராளால்
இன்றுமுற் றும்!

கிருஷ்ண லீலை நாடகத்தில் இன்னொரு காட்சி. நீலமணி போன்று தெள்ளத் தெளிந்த தடாகம். தடாகத்தில் பாய்ந்து தண்ணீரை ஒரு உழக்கு உழக்குகிறான் கிருஷ்ணன். கருநாகம் ஒன்று படம் எடுத்து கிருஷ்ணன் மேல் சிறிப் பாய்கிறது. என்ன செய்தான் கிருஷ்ணன்.

நாகத்தின் வாலைப்பிடித்து ஒரு சுற்றுச் சுற்றினான். ஒரு சுழட்டுச் சுழட்டி தண்ணீரில் அடித்தான் நாகத்தை.

பாம்பு முதலில் கிறங்கியது. பிறகு ஆங்காரத்தோடு படத்தை அகல விரித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனைக் கொத்துவதற்கு துள்ளி யது. அவ்வளவுதான். பாம்பின் தலைமேல் ஒரு தாவு தாவினான். படத்தின் உச்சியில் நின்று மாறி மாறி உதைத்தான். உடம்பை ஒரு உலுக்கு உலுக்கினான். பரத நாட்டியம் ஆடுகிற பெண் உணர்ச்சி பாவத்துக்கு ஏற்ப அபிநயம் பிடிப்பது போல இருந்தது அசைந்து நெளிந்த கிருஷ்ணன் திருமேனி.

இந்தக்காட்சியை நாடகத்தில் பார்த்து அனுபவித்தான் பையன். தானும் அப்படியே செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான். செயலிலும் இறங்கி விட்டான்.

அவனை ஒத்த பெண் பிள்ளைகளும் நாடகத்தைப் பார்த்தி
ருக்கிறார்கள். பையன் போடுகிற நாடகத்தையும் பார்க்கிறார்கள்.
வியக்கிறார்கள்.

வியப்பு பாடலாய் உருவெடுக்கிறது.

தடம்படு தாமரைப்
பொய்கை கலக்கி,
விடம்படு நாகத்தை
வால்பற்றி ஈர்த்து,
படம்படு பைந்தலை
மேல்எழப் பாய்ந்திட்டு
உடம்பை அசைத்தானால்
இன்றுமுற் றும்;
உச்சியில் நின்றானால்
இன்றுமுற் றும்!

பையனுடைய அட்டகாசமும் முரட்டுத்தனமும் நாளுக்கு
நாள் கூடிக்கொண்டே போகிறது. சாதாரணப் பையனாகத்
தெரியவில்லை. கதையில் வருகிற கோபால கிருஷ்ணனாகத்தான்
தெரிகிறது.

ஆயர்பாடியில் கிருஷ்ணன் செய்த லீலைகள் ஒவ்வொன்றும்
பையன் மூலம் மற்றவர்கள் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன.

பால்பானையையும் தயிர்ச்சட்டியையும் அவன் உருட்டியது.
வெண்ணையை உருட்டி உருட்டி வாயில் அள்ளிப் போட்டது.
பிறகு பிடிபட்டது, கயிற்றால் கட்டப்பட்டது எல்லாம் ஞாபகத்
துக்கு வருகின்றன.

ஆய்ச்சியர் சேரி
அளைதயிர் பாலுண்டு,
பேர்த்தவர் கண்டு
பிடிக்கப் பிடியுண்டு,
வேய்த்தடம் தோளிணர்
வெண்ணெய்கோள் மாட்டாது,
ஆப்புண்டு இருந்தானால்
இன்றுமுற் றும்;

அடிஉண்(டு) அழுதானால் இன்று முற்றும்!

“மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியிடம் திருமால் போனார். சாதாரணக் குள்ளன் போல வேஷம் போட்டுக்கொண்டு போனார். மூன்றடி மண் கேட்டார். அவனும் கொடுத்தான். ஒரு அடியால் உலகம் முழுவதையும் அளந்துவிட்டார். அப்படி அளந்தவர்தான் பையனாக வந்து ஆரவாரம் பண்ணுகிறார்” இப்படி அதிசயக்கிறார்கள் பெண்கள்.

மாவலி வேள்வியில்
மானுரு வாய்ச்சென்று
மூவடி தா என்று
இரந்தஇம் மண்ணினை
ஒரடி இட்டிரண்
டாம்அடி தன்னிலே
தாவடி இட்டானால்
இன்றுமுற்றும்;
தரணி அளந்தானால்
இன்றுமுற்றும்!

பையனைப் பார்க்கப் பார்க்க கதை கதையாய் வருகிறது. இப்பொழுது வருகிற கதை யானையைக் காப்பாற்றியது. கரை எல்லாம் தாழை மடல், தண்ணீர் முழுதும் செங்குமுத மலர்கள் காடாய்ப் பூத்திருக்கிறது. அதனுள் ஒரு முதலை, பொல்லாத முதலை.

குளத்தில் தண்ணீர் குடிக்க வந்த யானையைக் காலைப்பிடித்து உள்ளே இழுத்தது. பலங்கொண்ட மட்டும் முண்டிப் பார்த்தது யானை. முதலையோ இழுத்துக்கொண்டே போகிறது யானையை.

பலம் அவ்வளவும் ஓய்ந்தபின் “கடவுளே! காப்பாற்றும்” என்று கூப்பாடு போட்டது யானை.

அவ்வளவுதான், சங்கு சக்கரதாரியாய் கரையில் வந்து நின்றான் ஸ்ரீமந் நாராயணன்! நின்று என்ன செய்தான் பெருமாள்.

தாழைதண் ஆம்பல்
தடம்பெரும் பொய்கைவாய்
வாழும் முதலை
வலைப்பட்டு வாதிப்புண்
வேழம் துயர்கெட
விண்ணோர் பெருமானாய்
ஆழிபணி கொண்டானால்
இன்றுமுற் றும்!
அதற்கருள் செய்தானால்
இன்றுமுற் றும்!

குறிப்பு: இவன் சாதாரணப்பிள்ளை இல்லை. நாராயணனேதான்
என்னும் ஆனந்த உணர்ச்சி கவியாய் வந்து விட்டது.

இரணியாட்சன் என்று ஒரு ராட்சதன். ஒலைப்பாயைச்
சுருட்டுவது போல் பூமியை சுருட்டினான். கடலுள் கொண்டு
போய் ஒளித்து வைத்து விட்டான்.

திருமாலுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. வராக (பன்றி)
அவதாரம் எடுத்தார். கொம்பால் அவனைக் குத்திக் கிழித்தார்.
பழையபடி விரித்துப் போட்டுவிட்டார் பூமியை!

அந்தத் திருமால் கிருஷ்ணனாக வந்தார். பசுமந்தையைக்
காட்டுக்குக் கொண்டு போய் மேய்த்தார். இப்பொழுது இந்தப்
பயலாய் வந்து அட்டகாசம் பண்ணுகிறார்.

வானத்து) எழுந்த
மழைமுகில் போல்எங்கும்
கானத்து மேய்த்துக்
களித்து விளையாடி,
ஏனத்து) உருவாய்
இடந்தஇம் மண்ணினை
தானத்தே வைத்தானால்
இன்றுமுற் றும்;
தரணி அளந்தானால்
இன்றுமுற் றும்!

இசை மழை

பாகவதர் ஒருவர் பாடுகிறார். கல்யாண விட்டிலோ சபையிலோ பாடுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். வெறுமனே அவரால் பாட முடியாது. தம்புரா வேண்டும். வயலின் வேண்டும், மிருதங்கம் வேண்டும், கஞ்சிரா, கடம், மோர் சிங் இப்படி என்னென்னவோ வேண்டும்.

இல்லாவிட்டால் வராது பாட்டு. வந்தாலும் ஒரு பாட்டுக்கு மேல் அவரிடம் கேட்க முடியாது.

ஆனால் காட்டில் எருமைமாடு மேய்க்கிற பையனுக்கு ஒன்றும் வேண்டாம். ஒரு விருத்தத்திலோ தெம்மாங்கிலோ இரண்டு வரிகள் கிடைத்தால் போதும். அதை வைத்து அவன் பாடுவான். அவன் பாடப்பாட காடு முழுவதும் அந்த வட்டாரம் முழுவதும் மழை கொட்டுவது போலக் கொட்டும் சங்கீதம்.

வழிப்போக்கர்கள் மட்டுமல்ல, மரங்கள், செடி கொடிகள், ஆடு மாடுகள் கன்றுகள் எல்லாமே உருகிவிடும் அவன் பாடுகிற பாட்டில்.

எல்லாவற்றையும் மறந்து இசையோடு இசையாய் அத்தனையும் கரைந்து கலந்துவிடும்.

இனி, நாதசுரம் இல்லை. தவுல்காரர் இல்லை. சிங்கி அடிக்கிற பையன் இல்லை. நாலு முழ வேட்டியும் சிட்டித் துண்டுமாக ஒருவர் வந்தார். நண்பர் ஒருவர் அவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்.

நண்பர் அவரை அறிமுகப்படுத்தினார்.

“இவர் சங்கீதம் படிக்கவில்லை. இரண்டு கைகளிலும் உள்ள விரல்களை மடக்கிக் கொண்டு அவற்றை ஒன்று சேர்த்து பெருவில்களின் மேல், வாய் வைத்து பாடுவார். அதை நீங்கள் கேட்கவேண்டும். ராஜரத்தினத்தின் வாசிப்பு இதன் பக்கம் நிற்க முடியாது. அப்படிக் கானாமிர்தமாக இருக்கும்.”

நண்பர் சொல்லியது உண்மைதான். கைவிரல்களுக்குள்ளிருந்து வந்த அந்த இசையில் எத்தனை கமகங்கள்! எத்தனை எத்தனை கார்வைகள்!

உணர்ச்சியைப் பிசைந்து பிசைந்து கனிய வைத்தது அந்த இசை. நவரஸங்களும் அங்கங்கே நின்று அபிநயம் பிடித்தன!

தெருவில் போகிறவர்கள் எல்லோரும், உயர்ந்த நாதசரக் கச்சேரி நடக்கிறது என்று வீட்டில் வந்து கூடிவிட்டார்கள்.

கைதான் அவருக்கு குழல். சீவானமும் அதில்தான் இருக்கிறது. சுதிப்பெட்டி, தவுல், சிங்கி எல்லாம் அந்த மூடிய விரல்களுக்கு உள்ளேதான்.

இசை வாணர்கள் காரியம் அங்கே நிற்கட்டும். எட்டு வயது முதல் பத்துப்பன்னிரண்டு வயது வரை உள்ள பையன்களைப் பார்க்கிறோம். அவர்களுக்கு ஒரு சோளத்தட்டையும் பனை ஓலையும் கிடைத்தால் போதும். காற்றாடி செய்து விடுவார்கள். கிறுகிறு என்று காற்றில் அது வேகமாகச் சுற்றும். காய்ந்து போன ஒரு குச்சியை நான்கு துண்டுகளாய் ஒடிப்பார்கள். சமசுதரத்தில் அந்தத் துண்டுகளை வைத்துக் கட்டுவார்கள். பழைய பேப்பரை முன்னும் பின்னும் வைத்து ஒட்டுவார்கள். வலுவான நூலில் அதைக் கட்டுவார்கள். அவ்வளவுதான் பட்டம் மேலே மேலே போய்க்கொண்டிருக்கும்.

பையன் கையில் நூலின் கடைசிப்பகுதி இருக்கும். பட்டம் வானவெளியில் மிதக்கும்.

இனி, பூவரச இலை ஒன்று போதும். அதைக் குழல் போலச் சுருட்டுவான் பையன். ஈக்கிவைத்துத் தைத்தும் விடுவான். பிறகு வாயில் வைத்து ஊதுவான். இசையும் பாட்டும் குதித்துக்கொண்டு ஒடிவரும்.

பட்டி தொட்டிகளிலிருந்து பெரிய நகரங்கள் வரை இந்தக் காட்சியை நாம் பார்க்கிறோம். இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் கூட நாம் பார்க்கிறோம்.

இனி, பாற்கடலில் பள்ளி கொள்ளும் பரந்தாமனே குழந்தை யாகப் பிறந்து வளர்கிறான். ஆயர்பாடியீனும் அவன்தான் குழந்தையாக அவதரித்துத் துள்ளி விளையாடுகிறான்.

இனி, குழந்தைகள் பெரியவர்கள் - ஏன் பேரண்டம் முழுவதுமே இறைவன்தான். கடவுளைத்தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. இந்த உண்மையில் நிற்கிறவர் பெரியாழ்வார்.

ஆயர்பாடியில் வளரும் பையன். பத்துவயது அல்லது பன்னிரண்டு வயது இருக்கும். வெண்ணெயும் தயிருமாகச் சாப்பிட்டு கொழு கொழு என்றிருக்கிறான் பையன்.

இசைவாணர்கள் பாடுகிறதைக் கேட்டிருக்கிறான். அனுபவித்தும் இருக்கிறான். பஜனை கோஷ்டியார் பாடுகிறதைக் கேட்டு மனத்தையே அவர்களிடம் கொடுத்து விட்டான். அவனுக்குப் பாட்டில் அத்தனை ஆசை வெறி. ஆனால் தங்கத்தோடு, வயிரக்கடுக்கண், பட்டு வேட்டி, சால்வை, ருத்திராட்சரக் கொட்டை இவைகளுக்கு எங்கே போவான் பையன்.

இலை தழைகளை வைத்தே மாலை போலவும் சால்வை போலவும் போட்டுக்கொண்டான். காட்டுப் பூக்களையும் தழைகளையும் தலையில் செருகிக்கொண்டான். பூவரசு இலைதான் புல்லாங்குழல், தோழர்கள்தாம் பஜனை கோஷ்டி. அதாவது பக்கவாத்தியக்காரர்கள்.

மதுரமான தெய்வகானத்தைப் பொழிந்து கொண்டு, தெரு வழியே வருகிறான் பையன். தெருவில் போகிறவர்கள் எல்லாம் திகைத்து நிற்கிறார்கள்.

குழந்தையைத் தொட்டிலில் போட்டு ஆட்டிக் கொண்டிருந்த பெண்கள் கூட அப்படியே ஓடிவந்து வாசல் படியில் நின்றும் ஜன்னல் ஓரமாக நின்றும் பையனின் பாடலை அனுபவிக்கிறார்கள்.

அவசரமாக வீட்டுக்குப் போகிற பெண்களும் வாசல் படியைத் தாண்டி உள்ளே போக முடியவில்லை. பையனுடைய பாட்டு எல்லோரையும் அப்படி வசமாக்கி விட்டது.

தழைகளும் தொங்கலும் ததும்பி எங் கும்
தண்ணுமை எக்கம்அந் தாழிபீ லி
குழல்களும் கீதமும் ஆகிஎங் கும்
கோவிந்தன் வருகின்ற கூட்டம்கண் டு,
மழைகொலோ வருகின்ற(து) என்று சொல்லி,
மங்கைமார் சாலக வாசல்பற் றி
நுழைவனர் நிற்பனர் ஆகிஎங் கும்
உள்ளம்விட்டு ஊண்மறந்(து) ஒழிந்தன ரே.

சாலகம் - ஜன்னல்.

கண்ணன் குழலுதி வந்தது அப்படி அற்புதமாக இருந்தது. போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் எல்லோருமே இசையில் மயங்கி நின்றார்கள். கரைந்து போனார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அப்படிச் சொக்க வைத்துவிட்டது பாட்டு.

பத்து வயது அல்லது பதினோரு வயதிருக்கும் ஒரு சிறுமி. அவளும் தெருவில் நின்று இந்த இசையைக் கேட்டாள். தன்னை மறந்தாள். சங்கீதத்தோடு சங்கீதமாய் லயித்துப் போனாள் பெண்.

பையன் பாடிவிட்டுப் போய்விட்டான். அவன் காரியம் அதோடு முடிந்தது. ஆனால் பெண்ணின் காரியம் அப்படி எளிதில் முடிந்துவிடாதே.

அவள் பாடிய இசையும் தாளமும் பெண்ணின் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. மனம் அவற்றை அனுபவித்த வண்ணமாக இருக்கிறது. பையனுடைய முகம், கண், உதடு, தலைமுடி, அலங்காரம், பார்வை அவ்வளவும் பெண்ணின் முன் நின்று நடனமாடுகின்றன. அவற்றையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன அவள் கண்கள்.

சாப்பாட்டில் ஆசையில்லை. உறக்கத்திலும் நாட்டம் இல்லை. உடம்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இளைக்கிறது. கையில் அணிந்த வளையல்கள் கழலும் அளவுக்கு இளைத்துவிட்டது உடம்பு.

மகளைப் பார்க்கப் பார்க்க தாயின் மனம் என்ன பாடுபடும்?

இனிப்பாடல்:

வலங்காதின மேல் தோன்றிப் பூஅணிந் து,
மல்லிகை வனமாலை மௌவல்மா லை,
சிலிங்காரத் தால்சூழல் தாழ்விட் டு,
தீங்கூழல் வாய்மடுத்(து) ஊதிஊ தி,

அலங்காரத் தால்வரும் மாயப்பிள் ளை
அழகுகண்(டு) என்மகள் ஆசைப்பட் டு,
விலங்கிநில் லா(து) எதிர் நின்றுகண் டர்
வெள்வளை கழன்றுமெய்ம் மெலிகின்ற தே!

தாய்க்கு லட்சியம் தானல்ல குழந்தையே

அழகுத் தத்துவம் எங்கெங்கோ சிதறிக் கிடக்கிறது. இப்படிச் சிதறிக் கிடக்கும் அழகின் அம்சங்கள் எல்லாம் ஒத்துப்பேசி பெண்ணை வந்து சேர்கின்றன. பெண்ணே தஞ்சம் என்று தங்கி விடுகின்றன அந்த அம்சங்கள்.

பூத்துக்குலுங்கும் அழகின் காரணமாகவே பெண்ணுக்கு பயம் உண்டாகிறது.

ஒரு பெண் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிறதைப் பார்த்தால் அதிசயமாக இருக்கும்.

இப்படியாக உயிரையே கொடுத்துப் பாதுகாத்த தன்னை அப்படியே ஒருவனிடம் அர்ப்பணித்து விடுவாள் பெண். அதைப் பார்க்கும்பொழுது அதிசயத்துக்கு மேல் அதிசயமாக இருக்கும்.

பையன் அழகாகப் பாடினான். குழலூதினான். இசையை அமிர்த மழையாகக் கொட்டினான். இசையில் வசமிழந்து போனான் பெண்.

பையனுக்கும் பெண்ணும் உறவு ஏற்பட்டு விட்டது. தாய்க்கு மெள்ள மெள்ள விஷயம் தெரிந்தது. மகளைக் கண்டித்தாள். அரட்டினாள், மிரட்டினாள். வாசல் படியைவிட்டு முற்றத்துக்குக் கூட மகளை வரவிடாமல் தடுத்தாள்.

பெற்ற தாயே மகளை இப்படி அதட்டி ஒடுக்குவது அதிசயந்தான். அடக்கு முறைக்கு ஆளான பெண்ணை எப்படியோ கடத்திக்கொண்டு போய் விட்டான் பையன். இடிவிழுந்தது போல் இருந்தது தாய்க்கு.

ஆனாலும் எப்படியோ சமாளித்துக் கொண்டாள். உடனே மகள் மேல் இருந்த ஆங்காரம் போய்விடுகிறது. வெறுப்பும் போய் விடுகிறது. “விபரம் தெரியாத பெண்ணாயிற்றே - எப்படிச் சமாளிப்பாள்! என்ன செய்வாளோ என் பெண்” என்னும் ஆற்றாமையை உண்டாகிவிடுகிறது தாய்க்கு. கசப்பு கரைவதும் அன்பு ஊறுவதும் அதிசயமான காரியங்கள்தாம். இப்பொழுது

தாயானவள் மகளை நோக்கித் தவிக்கிற தவிப்பைப் பாடலில் பார்க்கலாம்:

ஒருமகள் தன்னை உடையேன்,
 உலகம் நிறைந்த புகழால்,
 திருமகள் போல வளர்த்தேன்
 செங்கண்மால் தான்கொண்டு போனான்;
 பெருமக ளாய்க்குடி வாழ்ந்து
 பெரும்பிள்ளை பெற்ற அசோதை
 மருமக ளைக்கண்(டு) உகந்து
 மணாட்டுப் புறம்செய்யும் கொல்லோ?

“இப்படி நடக்கும் என்று நான் கனவிலும் நினைக்க வில்லை. எள்ளளவு தெரிந்திருந்தாலும் போதும். மாமியார் வீட்டில் பெரியவர்களிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையாவது அவளுக்கு நான் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பேன்” என்று துடிக்கிறாள் தாய்.

தயிர்ப்பானையை எடுத்துவைத்து, மத்தின் தாம்பைச் சுற்றி எப்படிக் கடைவாள் என் சின்னஞ்சிறு பேதை. மோர் வேறு வெண்ணெய் வேறு என்று எப்படி அவளால் பிரித்தெடுக்க முடியும்” என்றும் கலங்கி விடுகிறாள் தாய்.

குடியில் பிறந்தவர் செய் யும்
 குணம்ஒன்றும் செய்திலன் அந் தோ!
 நடைஒன்றும் செய்திலன்நங் காய்;
 நந்தகோ பன்மகன் வீட் டில்
 இடைஇரு பாலும்வாங் க,
 இளைத்திளைத்(து) என்மகள்ஏங் கி,
 கடைகயி ரேபற்றிவாங் கிக்
 கைத்தழும்(பு) ஏறிடும்கொல்லோ?

தாயின் உள்ளம் எங்கு எங்கோ போகிறது. தன்மகள் பேராய்ச் சேர்ந்திருக்கிற சம்பந்தி வீட்டுக்குப் போகிறது. அங்குள்ளவர்களின் குணபாவங்களை அளந்து பார்க்கிறது. சம்பந்தியின் உற்றார் உறவினர்களையும் நோக்கி ஓடுகிறது தாயுள்ளம். பிறகு தன் னையே நோக்கி ஓடி வருகிறது மனம். “ஒன்றுமே அவளுக்குச்

சொல்லிக் கொடுக்கவில்லையே. பிறகு எப்படி அவள் சீரும் சிக்கனமுமாகக் குடித்தனம் நடத்துவாள்" என்று யோசிக்கிறது.

அப்புறம் மகளை நோக்கி ஓடுகிறது. "அப்பாவிப் பெண்ணா யிற்றே, சோம்பேறி ஆயிற்றே, விடிந்தது தெரியாமலே தூங்கு வாளே! எப்படிக் கோழிகூவி எழுந்திருந்து வீட்டு வேலையைப் பார்ப்பாள்" என்று தத்தளிக்கிறது தாயுள்ளம்.

கடைசியாக மருமகனை நோக்கியே போகிறது தாயின் மனம். "விபரந்தெரியாத என் மகளுக்கு ஆதரவு கொடுத்து பாதுகாப்பானா பையன்" என்று கலங்கி விடுகிறது அந்தப்பேதை உள்ளம்.

வெண்ணிறம் தோய்தயிர்தன் னை
வெள்வரைப் போதினெழுந் து
கண்உறங் காதேஇருந் து
கடையவும் தான்வல்லள்கொல் லோ?
ஒண்ணிறத் தாமரைச்செங் கண்
உலகளந் தான் என்மக னை
பண்ணறை யாப்பணி கொண்டு
பரிசற ஆண்டிடும்கொல் லொ?

உல்லாச மயம்

குழந்தைகள் குழந்தைகளாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிரச்சினை என்று ஒன்றும் இல்லை. ஆண், பெண் என்னும் வித்தியாசம்கூட குழந்தை உலகத்தில் இல்லைதான்.

எப்பொழுதும் சுதந்திரமாக இருக்கிறார்கள் குழந்தைகள். அதனால் அவர்களுடைய உலகம் ஒரே உல்லாசந்தான். ஒரே விளையாட்டுத்தான்.

விளையாட்டுத்தான் குழந்தைகளுக்கு உயிர், சாப்பாடும் அதுதான். தூக்கத்திலும் விளையாட்டுத்தான், விழிப்பிலும் விளையாட்டுத்தான். ஆட்டமும் பாட்டமுந்தான் குழந்தைக்கு மூச்சு.

வயதாக வயதாக ஆண்களுக்கு வேறு விளையாட்டு, பெண்களுக்கு வேறு விளையாட்டு என்று குழந்தைகளிடமும் பிரிவினை உண்டாகிவிடுகிறது.

கும்மி, கோலாட்டம், அம்மானை, பாண்டில் முதலிய விளையாட்டுகள் பெண் குழந்தைகளின் பாகத்தில் சேர்ந்து விடுகின்றன.

உந்தியார், அல்லது உந்தி பறப்பதும் பெண் குழந்தைகள் பிரியமாக விளையாடும் விளையாட்டுத்தான்.

பூவுக்குப் பூ தாவி மது உண்ணும் வண்டுபோல பெண்கள் தாவித் தாவிக் குதிப்பார்கள். அப்படித்துள்ளித்தாவும்பொழுது அவர்கள் கையில் ஒரு வட்டோ, வளையமோ, கயிறோ வைத்துக்கொள்வார்கள்.

உன்னி உன்னிக் குதிப்பதால் 'உந்திபற' என்று பெயர். பெண்கள் குதித்து விளையாடுகிற பொழுது அவர்கள் மனதுக்கு உகந்த அனுபவங்களை இசையிலும் தாளத்திலும் வைத்துப் பாடுவார்கள்.

ஒரு விஷயத்தை விரிவாக எடுத்துச்சொல்லி அதை அடக்கமாக முடித்து வைப்பாள் ஒரு பெண். அந்த முடிப்பின் மேல் ஒரு முத்தாய்ப்பு வைத்து அனுபவத்தை கமகம என்று மணக்க வைப்பாள் மற்றொரு பெண்.

இப்படியாக பாடலுக்குப் பாடல் உணர்ச்சியானது மேலே மேலே ஏறிக்கொண்டே போகும்.

மனதுக்குள் அரும்பி மலர்ந்து மணங்கமழப் பூக்கும் காதலே, மறைந்து மறைந்து எட்டிப் பார்க்கும் பாடலில். இப்பொழுது இரண்டு பெண்கள் திரு உந்தியார் பாடுகிறார்கள். பாடிக்கொண்டே துள்ளி விளையாடுகிறார்கள்.

பெண்கள் என்றால் வயதான பெண்கள் இல்லை. பத்து வயது பன்னிரண்டு வயது இளம் பெண்கள்தான்.

ஒரு பெண்ணுக்கு இளைஞன் ஒருவன் மேல் விருப்பம். அவனிடம் மனதைப் பறி கொடுத்துவிட்டாள். இளைஞனை கண்கண்ட தெய்வமாகவே மதிக்கிறாள் பெண். அவனில்லாவிட்டால் தான் இல்லை இப்படி ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்டாள் பெண்.

கதைகளில் கேட்ட ராம பிரான் கிருஷ்ணபிரான் எல்லோருமே அவள் கண்களுக்கு இந்த இளைஞனாகவே தெரிகிறார்கள். பையனுடைய உல்லாசமும் விளையாட்டும் பெண்ணை அப்படி மயக்கிவிட்டன.

இது சம்ந்தமாக பெரியாழ்வார் பாடல்களைப்பார்ப்போம்.

“நீதான் சக்கரவர்த்தி, நாளைக்கு உனக்குப் பட்டாபிஷேகம்” என்று ராமனிடம் சொல்லிவிட்டார்கள். நாடு, நகரம், அரண்மனை, மக்கள் எல்லோருக்கும் ஒரே ஆனந்தம். ராமனும் பட்டாபிஷேகத்துக்கு தயாராகி விட்டான்.

அந்த வேளை கைகேயி என்ன செய்தாள்? “அரகரிமை உனக்கு இல்லை. நீ, பதினான்கு ஆண்டுகள் வனவாசம் போக வேண்டும். இது உன் தந்தையின் கட்டளை” என்று சொல்லி விட்டாள்.

பட்டாபிஷேகத்துக்கு எப்படிச் சந்தோஷமாக வந்தானோ அப்படியே சந்தோஷத்தோடு காட்டுக்குப் புறப்பட்டு விட்டான் ராமன்.

சுமத்திரை என்னும் சிற்றன்னை கதறினாள். “எங்களை இப்படித் தவிக்க விட்டு விட்டு நீ எப்படிக் காட்டுக்குப் போகலாம்” என்று தடுத்தாள். பெற்ற தாயாகிய கோசலையோ, “நானும் உன்னுடன் காட்டுக்கு வருகிறேன்” என்று பின் தொடர்ந்தாள்.

எல்லோரையும் சமாதானப்படுத்திவிட்டு சந்தோஷமாகக் காட்டுக்குப் போனான் ராமச்சந்திரப்பிரபு.

காதலனை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ராமபிரானை இப்படிப் புகழ்ந்து பாராட்டினாள் ஒரு பெண். அடுத்த பெண்ணோ அவள் புகழ்ச்சிக்கு மாலை சூட்டி கைதட்டுவது போல ஒரு முத்தாய்ப்பு வைத்தாள்.

எப்படி என்று பாடலில் பார்க்கலாம்.

மாற்றுத்தாய் வந்து
வனம்போகேல் என்றிட,
மாற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்(து)
எம்பிரான் என்றழ
கூற்றுத்தாய் சொல்லக்
கொடிய வனம்போக
சீற்றம் இலாதானைப்
பாடிப் பற;
சீதை மணாளனைப்
பாடிப் பற;

கைகேயி ராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டாள். அப்பொழுது கைகேயியின் மகன் பரதன் கேகய (காஷ்மீர்) நாட்டில் பாட்டனார் அரண்மனையில் இருந்தான். விஷயம் அவனுக்குத் தெரியாது. தெரிந்ததும் நடுங்கிவிட்டான். பதறாத அவன் உள்ளம் பதறிவிட்டது.

ராமன் இருக்கும் காட்டுக்கு ஓடி வந்தான். ராமனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து கதறினான். தேம்பித் தேம்பி அழுதான். “என்ன காரியம் செய்துவிட்டாய் அண்ணா” என்று கூப்பாடு போட்டான்.

“என்னை நீ உயிரோடு பார்க்க வேண்டும் என்றால் இப்பொழுதே பொன்முடி தரித்து ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்ய வேண்டும் நீ” என்று முண்டினான்.

புழுதியில் விழுந்து தெய்வமே, தெய்வமே என்று உருண்டான். அழுது புலம்பிய பரதனை எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொண்டான் ராமன். மார்போடு அணைத்துத் தழுவினான். “சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்தால்தான் நான் உனக்கு அண்ணாவா? காட்டில் இருந்தால் நான் உனக்கு அண்ணன் இல்லையா? ஏன் இப்படிப் பைத்தியம் பிடித்துப் புலம்புகிறாய்?” என்று தம்பியைத் தேற்றினான். தம்பியின் மனசைத் தெளிய வைத்தான்.

“நான் அரசாள்வதாகவே நினைத்துக்கொண்டு நீ அரசாள்; என்னுடைய அங்கிகாரத்துக்கு இதோ அடையாளம்” என்று தன் பாதுகைகளையே கொடுத்து பரதனை அனுப்பிவைத்தான் ராமன்.

இதை முதல் பெண் விளக்க இரண்டாமவள் ஆமோதிக்கிறாள்.

முடிஒன்றி மூஉல
கங்களும் ஆண்டுள்
அடியேற்(கு) அருளென்(று)
அவன்பின் தொடர்ந்த
படிஇல் குணத்துப்
பரதநம் பிக்கன்று
அடிநிலை தந்தானைப்
பாடிப் பற;
அயோத்தியர் கோமானைப்
பாடிப் பற!

இனி, விஷயம் அப்படியே கிருஷ்ணாவதாரத்துக்குப் பாய்கிறது. பொறுப்பும் நிதானமும் நிறைந்த ராமபிரான் கிருஷ்ணாவதாரம் எடுத்து எப்படி எல்லாம் கோமாளி வேஷம் போடுகிறான்? என்று அனுபவிக்கிறாள் பெண்.

கம்சன் என்பவன் எப்படியாவது கிருஷ்ணனைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட வேண்டும் என்று செயல்படுகிறான். அவன் காரியம் ஒவ்வொன்றையும் தவிடு பொடி ஆக்கி விடுகிறான் கிருஷ்ணன்.

மாயச்சகடம், மருதமரம் இவை தூள் தூளாயின. தேவேந்திரன் ஏவலால் கல் மழையே பொழிந்தது. மலையையே குடையாக எடுத்துப் பிடித்து மாடு மக்கள் எல்லாரையும் காப்பாற்றினாள். இவ்வளவையும் செய்துவிட்டு கொஞ்சம்கூட கர்வம் இல்லாமல் பசு மந்தையைக் காட்டுக்குக் கொண்டுபோய் மேய்த்தான், பசுக்களே கிறங்கும்படி குழலாதி ஆடினான்.

மாயச் சகடம்

உதைத்து மருதிறுத்து,
ஆயர்க ளோடுபோய்
ஆநிரை காத்த(து).அணி
வேயின் குழல்ஊதி
வித்தக னாய்நின்ற
ஆயர்கள் ஏற்றினைப்
பாடிப் பற;
ஆநிரை மேய்த்தானைப்
பாடிப் பற!

கிருஷ்ணாவதாரத்தின் நின்ற மனம் அப்படியே ராமாவதாரத் துக்கு ஓடி வருகிறது. அந்தப் பக்கம் வேறு இந்தப் பக்கம் வேறு என்று சமுத்திரத்தையே மறித்து அணைகட்டுவது சாதாரண காரியமா? மயன் என்கிற கொத்தனை வைத்து அதைச் செய்துவிட்டான் ராமன்.

அந்த அணைவழியே நடந்து இலங்கைக்குள் புகுந்து அங்குள்ள கோட்டை கொத்தளங்களை தகர்த்தான். அரக்கர்களைக் கொன்று குவித்தான். ராவணனையே அலற அலற அடித்தான். அவனுடைய சிரசுகள் பத்தையும் ஒவ்வொன்றாக அறுத்துவைத் தன ராமபாணங்கள்.

இவ்வளவும் செய்தானே தவிர இலங்கையில் ஒரு அங்குல இடத்தைக்கூட அவன் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

ராஜ்யம் முழுவதையும் அப்படியே விபீஷணனிடம் ராவண னுடைய தம்பியிடமே கொடுத்து விட்டான் ராமன்.

பெரிய மனசு அவனுடைய மனசு. கருணாகர மூர்த்தி
என்றால் அவன்தான். நினைக்க நினைக்கத் தெவிட்டாத அம்ருதம்
போல இனிக்கும் அவனுடைய ஞாபகம்!

இனிப் பாடலைப் பார்ப்போம்.

காரார் கடலை

அடைத்திட்டு (டு) இலங்கைபுக்கு

ஓராதான் பொன்முடி

ஒன்பதோ (டு) ஒன்றையும்

ஈரா அவன்தம்பிக்

கேநீள் அரசீந்த

ஆரா அமுதனைப்

பாடிப் பற;

அயோத்தியர் வேந்தனைப்

பாடிப் பற!

மரணம் இல்லாப் பெருவாழ்வு

பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும் என்பது பொன்மொழி. இனி மரணம் என்றால் அந்தப் பாம்பு கூட நடுங்கும். கிடு கிடு என்று நடுங்கும்.

மலைபோன்ற யானையையே வாளால் வெட்டி வீழ்த்தி விடுவான் வீரன். புலியின் முதுகைத் தட்டிக்கொடுத்து அந்தப் புவியையே அதட்டி உட்கார வைக்கிறான் சூரன். இடையூறுகள், இழப்புகள் இவை அடுக்கடுக்காய் தொடர்ந்து வந்து தாக்குகின்றன. அவ்வளவையும் தாங்கிக் கொள்கிறான். தடுமாறுவதில்லை. இவன் பின்வாங்குவதும் இல்லை. தொடர்ந்து நல்லதையே செய்கிறான். அப்படியானால் அவன் தீரன்தானே.

வீராதி வீரர்கள் என்ன, சூரர்கள் என்ன, தீரர்கள் என்ன அவ்வளவு பேரும் மரணம் என்றால் படபட என்று துடிக்கிறார்கள்.

மருத்துவன், சோதிடன், பூசாரி, சாமியார், அரசன், ஆண்டி, ஞானி, முட்டாள், ஆண், பெண் எல்லாருமே மரணம் என்றால் அஞ்சி அஞ்சிச் சாகிறார்கள்.

மனுஷன் மட்டும் இல்லை. உயிர்வார்க்கம் அவ்வளவும் மரணம் என்றால் கலங்குகிறது.

“அந்த மரணத்தையே நான் வென்றுவிட்டேன். நீங்களும் வெல்லலாம்” வெல்வதற்கு வழி இப்படி இப்படி என்று சிலர் சொல்லிக்கொண்டு அலைகிறார்கள்.

அப்படிச் சொல்வதெல்லாம் வெறும் ஜம்பந்தான். மற்றவர்களைக் கோமாளிகளாக்குகிற மோசடிதான். அப்படி சொல்கிறவர்களிடம் உன்னுடைய தாய், தந்தை, பாட்டன், பாட்டி இவர்களை எங்கே என்று கேட்க வேண்டும். அவ்வளவுதான் பரக்கப் பரக்க விழிப்பார்கள்.

‘நான்’ என்று ஒன்றிருக்கிறது. அதற்கு ஆதியும் இல்லை! அந்தமும் இல்லை. அது ஒரு அலாதி. அதனுடைய பொம்மலாட்டந்தான் பிறப்பு, இறப்பு.

தண்ணீரில் குமிழ்கள் உண்டாகின்றன. அப்படியே மறைகின்றன. இப்படிச் சொல்வதுகூட தவறுதான்.

தண்ணீரே குமிழ்களாக ஒரு வேஷத்தைப் போடுகிறது. அப்படியே அந்த வேஷத்தைக் கலைத்தும் கொள்கிறது.

பேரண்டம் முழுவதும் ஒரே சக்திமயம்தான். அந்த சக்தியே கோடான கோடி வஸ்துக்களாக வேஷம் போடுகிறது. அண்டம் அகண்டம் என்று வேஷம் போடுகின்றது. போட்டுப் போட்டுக் கலைத்தும் கொள்கின்றது.

இந்த லீலா விநோதந்தான் கடவுள். அது மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு வேஷமும் 'நான், நான்' என்று தனிமைப்பட்டு அடித்துக் கொள்கிறதே அதுவும் லீலா விநோதம்தான்.

'நான்' என்னும் தன்மைதான் - வேற்றுமை உணர்ச்சியின் பொம்மைதான் - மரணம் என்று ஒன்றை ஜோடிக்கிறது. பயமுறுத்துகிறது. அதிலிருந்து தப்ப வேண்டுமானால் இப்படி இப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பேரம் பண்ணுகிறது.

உண்மையில் மரணம் என்று ஒன்று இல்லை. ஆனால் மரணபயம் இருக்கிறது. அது உலகம் முழுவதையும் ஆட்டு ஆட்டு என்று ஆட்டுகிறது.

'நான்' என்னும் பொய்தான் மரண பயத்தின் ஆணிவேர்.

எல்லாம் கடவுளின் லீலை. 'நான்' என்று ஒன்றும் இல்லை என்னும் உண்மையில் கரையக் கரைய எமன், எருமைக்கடா, பாசுக்கயிறு, கொதிக்கும் எண்ணெய்ச்சட்டி, மோட்சூம், நவரத்தின மாளிகை, கால் பிடிக்க அரம்பை, கைபிடிக்க மேனகை என்பதெல்லாம் மனசை மயக்குகிற மர்மக் கதைகள் என்பது விளங்கிவிடும்.

உண்மையான பக்தி இருந்தால் - அதாவது 'நான்' என்று ஒன்று இல்லை என்பது விளங்கி விட்டால் - மரண பயம் ஒழியும். உண்மை விளங்க வேண்டுமானால் அதற்குரிய வழி பக்திதான்.

இதை நம் முன்னோர்கள் எப்படியோ தெரிந்திருக்கிறார்கள். தெரிந்தது மட்டும் அல்ல அதை மறக்காதபடி ஞாபகத்தில் வைத்து அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

அந்த அனுபவமே கவியாய் உருவெடுக்கிறது.

இப்பொழுது பெரியாழ்வார் பாடலில், பயம் இல்லாத ஆனந்தம் வெள்ளமாய் பெருக்கெடுப்பதை பார்க்கலாம்.

நான் என்பது தடிக்கத் தடிக்க தனிமை உணர்ச்சி அழுத்துகிறது. அநாதையாய் போய் விட்டோமே என்று பயம் உண்டாகிறது.

பயத்தைச் சமாளிக்க மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர், சொத்து, சுகம் எல்லாவற்றையும் பக்க பலமாக வைத்துக்கொள்கிறோம்.

இத்தனை படை பட்டாளம் இருந்தும் கடைசிக்காலம் வந்துவிடுகிறது. அது நெருங்க நெருங்க தடுமாறி விடுகிறான் மனுஷன். புலப்பம், அலறல் உளறல் எல்லாம் வருகின்றன. கடைசியில் பேசமுடியாதபடி கோழை வந்தே அடைத்து விடுகிறது.

அப்பொழுது என்ன பாடுபடுவான் மனுஷன்.

அப்பொழுதாவது உண்மையைப் பார் என்கிறார் பெரியாழ்வார்.

“அழக்கூட முடியாமல் திக்குமுக்காடுகிற பொழுதில் கூட அவனை (இறைவனை) நினை. அவன்தான் எல்லாம் என்று நினை. நானாவது மண்ணாங்கட்டியாவது என்று தெளிவடை. அது போதும்!

உண்மையை உணர உணர பயம் ஓடிவிடும். நீ வீரனாகிவிடுவாய். ஆனந்தத்தில் மிதப்பாய்” என்கிறார் ஆழ்வார்.

இனிப்பாடல்:

தான தான
தன்ன தான
தான தன்ன
தான தான

ஆசை வாய்ச்சென்ற
சிந்தையார் ஆகி,

அன்னை அத்தன்என்
புத்திரர் பூமி

வாச வார்குழ
லாள்ளன்று மயங்கி
மாளும் எல்லைக்கண்
வாய்திற வாதே,

கேச வா! புரு
டோத்தமா! என்றும்,
கேழல் ஆகிய
கேடிலீ! என்றும்

பேச வார்அவர்
எய்தும் பெருமை
பேச வான்புகில்
நம்பரம் அன்றே!

அண்டங்கள் பலகோடி. பிண்டங்கள் (வஸ்துக்கள்) பல
கோடி. அண்டங்களையே பிண்டங்களாகத் தனக்குள் வைத்திருக்
கும் அகண்டங்களோ பல பல கோடி.

இவ்வளவும் நிமிர்ந்தும் பருத்தும் வளர்ந்து கொண்டே
இருக்கின்றன. மேலும் மேலும் ஒவ்வொன்றும் உயர்கின்றன.
ஒன்று கூடப் பின்னோக்கித் தாழ்வது இல்லை. நேற்று இருந்தது
இன்று இல்லை. ஆனால் இன்று உள்ளதும் நேற்று இல்லைதான்.

வளர்ச்சிமயமான இந்த மாற்றமே மரணம் என்று சொல்லப்ப
டுகிறது நிலையாமை என்று சொல்வதும் அதைத்தான்.

பேரண்டம் முழுவதிலும் நிலைத்து நிற்கக் கூடியது எது
என்று கேட்டால் நிலையாமை ஒன்று தான்.

ஐஞ்சிறு காப்பியங்களில் ஒன்றாகிய சூளாமணியில் ஒரு
இடத்தில், "நிலையாமை சால நிலைபெற்ற தன்றே" என்று
வருகிறது.

அரசன் ஒருவன். மகாபெரிய பராக்கிரமசாலி. அவனையே
எதிர்த்து விட்டான் வேறொரு அரசன்.

அடங்காச் சினத்துக்கு ஆளாகிவிட்டான் அரசன். போர் யானையை அலங்கரித்து அம்பாரிகட்டி யுத்த சன்னத்தனாய் அதன் மீது ஏறி அமர்ந்தான். முன்னும் பின்னும் இடப்பக்கமும் வலப்பக்கமும் சிற்றரசர்கள் குட்டிக் குட்டி யானைகளின் மேல் ஏறி வருகிறார்கள்.

சர்வ வல்லமை பொருந்திய மகாராஜாவுக்கு ஜே என்று முழங்கிக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

போர்க்களத்துக்கு உள்ளேயே வந்துவிட்டான் அரசன். போருக்கும் தயாராகிவிட்டான்.

கண்ணை மூடி முழிப்பதற்குள் எங்கிருந்தோ ஒரு வேல் சீறி வந்தது. கண்ணைப் பறிக்கும் மின்னல்போலத் துள்ளிவந்த வேல் அரசனுடைய மார்பில் குத்தி முதுகையே துளைத்துவிட்டது.

அம்மா என்று ஒரு அலறல். அப்படியே (யானை மேல் வைத்த) அம்பாரியிலேயே சாய்ந்து விட்டான் மன்னன்.

ஆரவாரம் எங்கே? முழக்கம் எங்கே?

இனிப் பாடல்:

பலயானை மன்னர்
பலர்போற்ற வந்து
குலயானை மீது
குலாவி இருந்தார்;
மலைஆகம் போழ்
வடிவேலின் வீழ்ந்தார்;
நிலையாமை சால
நிலைபெற்ற தன்றே!

அணுவிலிருந்து அண்டம் முடிய கதை இப்படித்தான். ஒவ்வொன்றும் சதா மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. மாற மாற வளர்ச்சிதான். தேய்மானம் என்பது இல்லை.

ஆனாலும் சாதாரண மனிதர்களாகிய நம் கண்களுக்கு மாற்றம் என்பது அழிவாகவே தெரிகிறது. கொடிய மரணமாகவே பயமுறுத்துகிறது.

அப்பப்பா! நமக்கு வேண்டிய ஒருவர் நம்மை விட்டுப் பிரிந்துவிடுகிறார் என்றால் அந்தக்காட்சி எவ்வளவு பயங்கரமாக - எவ்வளவு காலத்துக்கு மனசை விட்டு அகலாமல் நிற்கிறது.

சாதாரணமாகப் பழகி உறவாடிய ஒருவரின் பிரிவே இப்படி மனசைப் போட்டுப் பாடாய்ப்படுத்தினால், தாய், தந்தை, மக்கள், மனைவி, கணவன், உடன்பிறப்புகள் இவர்களில் யாருடைய பிரிவைத்தான் தாங்க முடியும்?

இவ்வளவு பேரையும் விட்டு விட்டுப் போகிறோமே என்று ஒரு ஏக்கம் வந்துவிட்டால் அந்த ஏக்கத்தை போகின்ற ஆசாமியால் எப்படிச் சமாளிக்க முடியும்?

பிரியும் நிலை வேதனைதரும் நிலைதான்.

ஒரு பக்கமாகக் கோணி கசங்கி விடும் வாய். குழி விழுந்த கண்களில் நீர் கோர்த்து நிற்கும்.

எல்லாம் சிறிது நேரத்துக்குத்தான்.

பிறகு, அக்கினியோடு அக்கினியாய் கலந்து பிடிசாம்பலாய் போய்விடும் இந்த மாயா (உலகு) ஜாலம்.

நம்முடைய காரியம் ஒன்றும் இல்லை.

எல்லாம் இறைவனுடைய திருவிளையாடல் என்று உண்மையைக் கண்டு ஆனந்திக்கிறவர்கள் பிறக்கவும் மாட்டார்கள். இறக்கவும் மாட்டார்கள்.

கடல் அலை வரும்பொழுது எவ்வி எவ்வி மிதப்பதைப் போல - நீரில் மூழ்கி எழுகிறவர்கள் போல மேலும் மேலும் தெளிவு பெறுவார்கள்.

எமனாவது, எமன் வந்து பயமுறுத்துவதாவது.

அவர்களிடம் ஒன்றும் நடக்காது.

இனிப்பாடல்:

வாய்ஒரு பக்கம்

வாங்கி வலிப்ப

— வார நீர்க்குழிக்

கண்கள் மிழற்ற,

தாய்ஒரு பக்கம்
தந்தைஒர் பக்கம்
தார மும்ஒரு
பக்கம் அலற்ற

தீஒரு பக்கம்
சேர்வதன் முன்னம்
செங்கண் மாவொடும்
சிக்கென(ச்) சுற்ற

மாய்ஒரு பக்கம்
நிற்கவல் லார்க்கு
அரவ தண்டத்தின்
உய்யலும் ஆமே!

அரவதண்டம் - நரகவேதனை.

உண்மையை இதைவிட வேறு எப்படி விளக்கிக் காட்ட முடியும்.

பக்தி என்று ஒன்று இருந்தால்தான் இந்த உண்மை விளங்கும். பக்தி இல்லை என்றால் மரணத்தை வைத்து வியாபாரம் மண்ணுகிற புத்திதான் உண்டாகும்.

மரணம் என்றால் எல்லோரும் பயப்படுகிறார்கள். அது காரணமாகவே சில மேல்நாட்டு ஆசிரியர்கள் மரணத்தைப் பற்றி உல்லாசமாக எழுத ஆரம்பித்தார்கள்.

திருமணத்தை ஜோடிப்பதைப் போல ஜோடித்தெல்லாம் எழுதினார்கள். ஆனாலும் படித்தவர்கள் மனதில் பயம் விட வில்லை.

காரணம் அந்த ஆசிரியர்களிடம் கெட்டிக்காரத்தனம் இருந்தது. பக்தி இல்லை.

ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் ஆகிய தவயோகிகளிடமோ பக்தி இருந்தது. அது ஒன்றே இருந்தது. அதனால் அவர்கள் மரணம் பற்றிச் சொல்லச் சொல்ல கல்கண்டாய் இனிக்கிறது.

இனிப் பெரியாழ்வார் பாசரம்.

வேஷம் எவ்வளவு தட்புடலாக இருந்தாலும் சரி, ஒருநாள் கலைந்து விடுகிறது. கலைந்து விட்டால் போதும்.

உற்றார் உறவினர் கூடுவார்கள். வேஷம் கலைந்த அவனைப் புகழ்ந்து பாராட்டியே பேசுவார்கள்.

பிறகு குளுப்பாட்டுவார்கள் கோடி வேட்டியைக் கட்டி அலங்கரிப்பார்கள். பாடையில் ஏற்றி குழிக்கோ நெருப்புக்கோ ஒப்படைத்து விடுவார்கள்.

தேன்குடத்தை நரியிடம் ஒப்படைப்பதுபோல் ஒப்படைத்து விடுவார்கள். பிறகு நீரில் மூழ்கி வீடு வந்து சேர்வார்கள்.

எல்லாம் நீரோடு நீராய்க் கரைந்துவிடும். அன்பாவது, ஆற்றாமையாவது? உற்ற துணை தெய்வம் ஒன்றுதான்.

கூடிக் கூடிஉற்
றார்கள் இருந்து,
குற்றம் நிற்கநற்
றங்கள் பறைந்து,

பாடிப் பாடிஓர்
பாடையில் இட்டு,
நரிப்ப டைக்கொரு
பாகுடம் போல

கோடி மூடி
எடுப்பதன் முன்னம்
கொளத்து வம்உடைக்
கோவிந்த னோடு

கூடி ஆடிய
உள்ளத்தர் ஆகில்
குறிப்பிடம் கடந்து
உய்யலும் ஆமே!

இனி, மனுசனுடைய காரியம், ரூபாய், அணா, பைசா தான்.

வெள்ளி ரூபாயைக் கண்ணாடியாய், போட்டுக் கொண்டு தான் மனிதன் மனிதனைப் பார்ப்பான்.

நேர் பார்வை கிடையாது.

வேதாந்தம், சித்தாந்தம், பரம்பொருள் விளக்கம், வரவேற்பு, உபசரிப்பு, விழா, பாராட்டு, நட்பு, பகை அவ்வளவும் பணத்தை அடிப்படையாக வைத்தே நடக்கின்றன.

இவனால் நமக்கு என்ன பிரயோசனம் என்றுதான் ஒவ்வொரு மனிதனும் கணக்குப் போடுகிறான்.

லாபம் என்றால் வைத்துக்கொள்வான். நஷ்டம் என்றால் விட்டுவிடுவான்.

பதி, பசு, பாசம் என்றெல்லாம் வாய்கிழிய மனுஷன் பிரசங்கம் பண்ணுவான். கட்டுரை எழுதச் சொன்னாலும் பக்கம் பக்கமாய் எழுதிக்காட்டுவான். ஆனால் மனுஷனுடைய நோக்கம் முழுவதும் ரூபாய், அணா, பைசாவில்தான்.

பணத்தில் குறி வைத்துவிட்டால் பெண்டாட்டியாவது, பிள்ளையாவது, தாயாவது, தந்தையாவது, கணவன், சகோதர சகோதரிகள், உற்றார், உறவினர் எல்லோருமே பிசாசுகள் ஆகிவிடுவார்கள்.

கடவுளையே பயித்தியம் பிடிக்க வைத்துவிடுவான் மனிதன்.

பணம் அந்தப்பாடு படுத்துகிறது.

ஒருவன் நன்றாக உழைத்தான். யோகமும் கை கொடுத்தது. நிறைய சம்பாதித்தான். ஆகா, ஓகோ என்று மற்றவர் பாராட்ட வாழ்ந்தான்.

குடும்பத்தை வளர்த்தான். உற்றார் உறவினர்களை உபசரித்தான். ஊருக்கும் சமுதாயத்துக்கும் உதவிகள் பல செய்தான்.

வயதாக வயதாக அப்பாவி மனிதன் தளர்ந்து போவான். நடமாட்டம் இல்லை. ரூபக சக்தி போய்விட்டது. பசியும் இல்லை. தூக்கமும் இல்லை. பேசக்கூட முடியாத நிலை.

ஒருநாள் படபட என்று வந்தது. பரக்கப் பரக்க விழித்தான். மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு அடித்தது.

கண் சொருக ஆரம்பித்துவிட்டது. மனைவி, மக்கள், தாய் தந்தையர் எல்லோரும் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டவர்கள் போல உட்கார்ந்து விட்டார்கள்.

சும்மாவா உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

கணக்குக் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். சாவியை எங்கே? பத்திரத்தை எங்கே? நகையை எங்கே? ரொக்கம் எங்கே? என்றெல்லாம் வளைத்து வளைத்துக் கேட்கிறார்கள்.

அவன் காதில் ஒன்றும் விழமாட்டேன் என்கிறது. விழுந்தாலும் புரியமாட்டேன் என்கிறது.

இடை இடையே கண்ணை அவன் திறந்தாலும் இந்தக் கழுகுகள் கேள்விக்கு மேல் கேள்விகள் போட்டு அவனைக் கொத்திப் பிடுங்குகின்றன.

என்ன வாழ்க்கை? சீசீ! என்ன பிழைப்பு?

இதோ வருகிறது பாடல்;

சோர்வி னால்பொருள்
வைத்ததுண் டாகில்
சொல்லு சொல்லென்று
சுற்றும் இருந்து,

ஆர்வி னாவிலும்
வாய்திற வாதே,
அந்த காலம்
அடைவதன் முன்ணம்
மார்வம் என்பதோர்
கோயில் அமைத்து,
மாதவன் என்னும்
தெய்வத்தை நாட்டி,

ஆர்வம் என்பதோர்
பூஇட வல்லார்க்கு
அரவ தண்டத்தின்
உய்யலும் ஆமே!

பொருள் வைத்து உண்டாகில் - பணத்தை மறைத்து வைத்திருந்தான். ஆர்வினாவிலும் - யார் கேட்டாலும். அந்த காலம் - முடிவு காலம்.

பணம் என்று வந்துவிட்டால் போதும். பிறகு மனுஷன் மனுசனாக இருக்க மாட்டான்.

திருடன், வழிப்பறிக்கரன், கொள்ளைக்காரன், என்றெல்லாம் தனித்தனிப் பெயரிட்டு சொல்கிறோமே, அப்படி எல்லாம் ஒன்றும் இல்லை.

ஒவ்வொரு மனிதனும் பணம் என்றால் அப்படி அப்படித் தான். மனைவி, மக்கள், கணவன், தாய், தந்தை, சகோதரன், சகோதரி எல்லோருமே அப்படி அப்படித்தான்.

இனி, ஐந்து ஆறு குழந்தைகள் சேர்ந்து மணல் வீடு கட்டுகின்றன. கல்லையும் ஒட்டையும் வைத்துக் கல்யாணம் நடத்துகின்றன. விருந்தே வைத்து விடுகின்றன.

அந்த வேளை முரட்டுப்பையன் ஒருவன் வருகிறான். காலால் ஒரு ஏற்று ஏற்றுகிறான். வீடு, திருமணம், விருந்து எல்லாம் மாயமாய் மறைந்து விடுகின்றன.

விதியும் அப்படித்தான்.

எப்படி எப்படியோ சம்பாதிக்கிறான் மனிதன். அவ்வளவையும் விதி வந்து ஒரு தட்டுத் தட்டி விடுகிறது. ஒட்டாண்டி ஆகிறான்.

மிச்சம் ஒன்றும் இல்லை என்று ஆகிவிடுகிறது.

காதற்ற ஊசியும்
வாராது காண்நம்
கடைவழிக் கே!

என்று எப்படி வாழ்க்கையை அனுபவித்துச் சொல்கிறார் பட்டணத்தார்.

விதியின் விளையாட்டுக்கெல்லாம் தப்பி ஒதுங்கினான் ஒருவன். அவனுக்கும் ஓடுகிற மூச்சு ஒருநாள் நிற்கத்தான் செய்யும்.

அவ்வளவுதான்.

அவனைச் சேர்ந்தவர்களே அவனுடைய உடமைகளை அபகரித்துக் கொள்வார்கள். விரலில் அவன் போட்டிருந்த மோதிரத்தைக் கூட விடமாட்டார்கள். குழற்றி எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

நீண்ட நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே விதிக்கும் மனிதனுக்கும் ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நாடகம் பார்ப்பதைப்போல பொருள்களை மனிதன் பார்க்கலாம். எதையும் சொந்தமாக வைத்துக்கொள்ள முடியாது.

விதிபோகும் இடம் எல்லாம் மனிதன் பின்தொடர்ந்து போக வேண்டும். ஆனால் எதையும் அவன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு போக முடியாது. வழிக்குத் துணை விதி ஒன்றுதான்.

விதி மறந்தாலும் குடும்பத்தார் விட மாட்டார்கள். பெற்ற பிள்ளை விட மாட்டான். ஒரு துரும்பைக்கூட தகப்பன் எடுத்துப்போக இடம் கொடுக்க மாட்டான்.

“காதற்ற ஊசியும் வாராது காண்நம்
கடைவழிக் கே”,

கடவுளின் வேடிக்கையே வேடிக்கை. அந்த வேடிக்கையை அனுபவித்துப் பரவசப்பட பரவசப்படத்தான் மரணம் ஒழியும். அதாவது மரணபயம் ஒழியும்.

இனிப்பாடல்:

அங்கம் விட்டணி
யாவும் கழற்றி,
ஆவி மூக்கினில்
சோதித்த பின்னை

சங்கம் விட்டவர்
கையை மறித்துப்,
பைய வேதலை
சாய்ப்பதன் முன்னம்

வங்கம் விட்டுல
வும்கடல் பள்ளி
மாய னைமது
சூதனை மார்பில்

தங்க விட்டுவைத்
தாவதோர் கர்மம்
சாதிப்பார்க்(கு) ஏதும்
சாதிக்க லாமே!

அங்கம் விட்டு அணி யாவும் கழற்றி - விரல் முதலிய
உறுப்புகளிலிருந்து மோதிரம் முதலியவற்றை எடுத்து. வங்கம்
- கப்பல்

இனி, வார்த்தைகளுக்கும் சிந்தனைகளுக்கும் எட்டாதது
பேரண்டம்.

பேரண்டம் முழுவதும் ஒன்றுதான். அந்த ஒன்றைத் தவிர
மற்றொன்று இல்லை. அந்த ஒன்றுதான் அண்டபிண்ட சராசரங்க
ளாய் வேஷம் போடுகின்றது.

அந்த ஒன்றைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. அது எப்படி
இருக்கும் எப்பது தெரியாது. அதற்கு என்ன பெயர் என்பதும்
தெரியாது. ஆனால் அதை சக்தி என்றும், இறைவன் என்றும்,
திருமால், சிவன், முருகன், அல்லா, ஏசு என்றும் என்னென்
னவோ பெயரிட்டுச் சொல்கிறோம்.

உருவமும் அமைப்பும் அதற்கு இப்படி இப்படி, அப்படி
அப்படி என்றெல்லாம் சொல்கிறோம்.

அப்படிச் சொல்வதில் குற்றம் ஒன்றும் இல்லைதான்.

இனி மனிதனை எடுத்துக்கொண்டால் அந்தக் கடவுளின்
(மாபெரும் சக்தியின்) நேர் வாரிசு என்றுதான் சொல்ல
வேண்டும்.

கடவுள் தன்னை முழுக்க முழுக்க மனிதனிடம் ஒப்படைத்து
விட்டார் என்று சொல்லாம். அப்படிப் பேரண்டம் முழுமைக்கும்
அத்தாட்சியாக விளங்குகிறான் மனிதன்.

அப்படியானால் மனிதனுக்கு கோவிந்தன், மாதவன், முருகன், விநாயகன், எசய்யா, அகமட் என்று பெயர் வைப்பதில் என்ன தப்பு.

பரம்பரைத் தொடர்புடைய இந்த நயமான பெயர்களை விட்டு விட்டு, கூட்டணி குட்டியச்சுவர், மரக்கட்டை, பாறாங்கல், போர்வாள், போர்முரசு, கழுகு, வேங்கை என்று பெயர் வைத்துக்கொள்வதில் என்ன ஞாயம் இருக்கிறது.

மனிதர்களுக்கு எப்படியோ இடை இடையே பைத்தியம் பிடித்து விடுகிறது.

பைத்தியத்தில் பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமல்ல, தங்களுக்கே அசிங்கமான பெயர்களை வைத்துக்கொள்வார்கள்.

பணம், பதவி என்றால் போதும். பெயரை இஷ்டத்துக்கு மாற்றி வைத்துக்கொள்வான் மனிதன்.

இவன் புதிது புதிதாக வைக்கிற பெயரைக் கேட்டால் இவனைப் பெற்றெடுத்த தாயே குலை பதறுவாள். பயல் போகிற போக்கை நினைத்து நினைத்து வேதனைப்படுவாள். அவளை நரக்குழியில் அப்படித் தள்ளி விடுவாள் அவள் வயிற்றில் வளர்ந்த பையன்.

இனி, இறைவன்பெயர் வைத்து அதையே சொல்லச் சொல்ல நாமணக்கும்.

நாவில் தேனூறும். அதைக் கேட்கக் கேட்க தாய் பரவசம் அடைவாள். அதுதானே மோட்சம்.

இனிப்பாடல்:

காசும் கறைஉடைக்
கூறைக்கும் அங்கோர்
கற்றைக் கும்
ஆசையி னால்அங்
கவத்தைப் படும்
ஆதர் காள்!

கேச வன்பேர்
இட்டுநீர் தேனித்(து)
இருமி னோ;

நாயகன் நாரணன்
தம்அன் னைநர
கம்பு கான்!

புல் பூண்டு ஈ ஏறம்பு எல்லாமே கடவுள்தான். ஆனாலும்
கடவுளின் முழு அவதாரம் மனிதன்தான்.

மனிதனாகக் கடவுள் அவதாரம் எடுத்தது இன்று நேற்றல்ல,
லட்சக்கணக்கான ஆண்டுகள் ஆகின்றன.

மனிதனாகப் பிறந்தாலும் கடவுள் தன் பெயரை விட்டுவிட
வில்லை. ராமன், கிருஷ்ணன், சங்கரன், பார்வதி, லட்சுமி என்று
விடாமல் சொந்தப் பெயரையே சூட்டிக் கொண்டார்.

முற்பாட்டன், பாட்டன், தகப்பன், மகன், பேரன் என்று
மனிதசாதியில் தொடர்ந்து நடமாடினாலும் பெயரை மாற்றவே
இல்லை.

ஆனாலும் மனிதர்களுக்கு இடைஇடையே கிறுக்குப் பிடித்து
விடுகிறது. கிறுக்கில் பெயர்கூட அடிப்பட்டுவிடுகிறது.

இனிப்பாடல்:

மானிட சாதியில்
தோன்றிற்றோர் மானிட
சாதி யை

மானிட சாதியின்
பேரிட்டால் மறுமைக்கு(கு)
இல்லை யே;

வானுடை மாதவா
கோவிந் தாளன்று)
அழைத்தக் கால்

நானுடை நாரணன்
தம்அன் னைநர
கம்பு கான்!

உயிர் வர்க்கம் முழுவதற்கும் பொதுவான காரியம் உயிர் வாழதல் ஒன்றுதான். மனிதனுக்கு மட்டும் அதோடு பிழைப்பு என்றும் ஒன்று இருக்கிறது. அதனால் எப்பொழுதும் பயந்து பயந்து சாவான் மனிதன்.

ஐந்து வருடமோ பத்து வருடமோ கழித்து காரியம் ஒன்று செய்ய வேண்டும் என்றால் அதற்கு இப்பொழுதே யார் யார் உதவி தேவை என்று கணக்குப் போடுவான். அவர்களை ஒட்டிக் கொள்வான். காலைக் கையைப் பிடித்தாவது ஒட்டிக் கொள்வான்.

நட்பு, பழக்கம், உறவு என்பவை எல்லாம் மனுசனைப் பொறுத்தவரை பெரும்பாலும் பிழைப்புக்காகத்தான்.

ஆள்வார் இறைவனிடம் சொல்கிறார்.

“உன்னை எட்டி நின்று பார்ப்பதற்குக்கூட எனக்கு அருகதை இல்லை. ஆனாலும் உன்னைப் போற்றுகிறேன். என்றைக்காவது ஒருநாள் எமன் என்மேல் பாயத்தான் போகிறான். அன்றைக்கு உன்னை நினைக்க முடியுமோ, முடியாதோ, அதனால் இன் றைக்கே நினைந்து போற்றுகிறேன்.”

இனிப்பாடல்:

துப்புடை யாரை
நினைவதெல் லாம்
சோர்விடத் துத்துணை
ஆகும் என்றே

ஒப்பிலேன் ஆகிலும்
நின்அடைந் தேன்,
ஆனைக்கு நீஅருள்
செய்திலையோ

எய்ப்பென்னை வந்து
நலியும்போ தங்(கு)
ஏதும்நாள் உன்னை
நினைக்கமாட் டேன்

அப்போதைக்கு இப்போதே
 சொல்லிவைத் தேன்;
 அரங்கத்து) அரவணைப்
 பள்ளியா னே!

மனுச உடம்பு ஒரு கோட்டைதான். அதற்கு வாசல்கள் பல உண்டுதான். ஆனாலும் அத்தனை வாசல்களிலும் எமன் தன் படைகளை நிறுத்திவிடுவான்.

தப்பி ஓடுவது என்பது நடக்காது. சலாம் போட்டோ லஞ்சம் கொடுத்தோ அவனைச் சரிக்கட்ட முடியாது.

இது ஆள்வாருக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

அதனால் இறைவனே நீதான் தஞ்சம் என்று கெஞ்சுகிறார்.

இனிப்பாடல்:

எல்லையில் வாசல்
 குறுகச்சென் றால்
 ஏற்றி நமன்தமர்
 பற்றும்போ து,

நில்லுமின் என்னும்உ
 பாய்மில் லை;
 நேமியும் சங்கமும்
 ஆயினா னே!

சொல்லலாம் போதேஉன்
 நாமம்எல் லாம்
 சொல்லினேன் என்னைக்
 குறிகொண்டென் றும்

அல்லல் படாவண்ணம்
 காக்கவேண் டும்
 அரங்கத்து) அரவணைப்
 பள்ளியா னே!

மனுசன் (நான்) என்று ஒன்று இல்லை. பிறப்பு என்றும் இல்லை. நான் பிறந்தேன் என்பது மடத்தனம். இதை உணர்த்தத்

தான் இறப்பு (எமன்) என்றொரு மாயையை (நாடகத்தை)
உண்டாக்கினார் இறைவன்.

அவர் காரியம் பொல்லாத காரியம்.

இந்த வேடிக்கையை இறைவனைப் பார்த்தே சொல்கிறார்
ஆள்வார்.

எப்படி?

பைஅர வின்அணைப்
பாற்கட லுள்
பள்ளிகொள் கின்ற, ப
ரமமூர்த் தி;
உய்ய உலகு ப
டைக்கவேண் டி
உந்தியில் தோற்றினாய்
நான்முக னை;
வைய(ம்) மனுசரைப்
பொய்யென்றெண் ணிக்
காலனை யும் உட
னேபடைத் தாய்;
ஐய! இனி என்னைக்
காக்கவேண் டும்;
அரங்கத்(து) அரவணைப்
பள்ளியா னே;

பைஅரவு - படம் எடுத்தாடும் பாம்பு. நான்முகன் - பிரமன்.
வையம் மனிதர் - உலகம் மட்டும் அல்ல, மனுசனும்.

மரணம் என்பதாக ஒன்று பயமுறுத்துகிறது. அந்தப்
பயத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதுதான் மனுசனுடைய ஆசை.

ஆனாலும் மரணத்தை வென்று வாழ முடியும் என்று ஜம்பம்
அடிப்பான் மனிதன். அனுமான் இல்லையா, மார்க்கண்டேயன்
இல்லையா என்று மல்லுக்கு வருவான்.

அவர்களை எங்கே என்று கேட்டால் ஒளிமயமாக இருக்கிறார்கள் என்று நழுவி விடுவான்.

தண்ணை இல்லை
நமன்தமர் கள்
சாலக் கொடுமைகள்
செய்யாநிற் பார்;

மண்ணொடு நீரும்
எரியும்கா லும்
மற்றும்ஆ காசமும்
ஆகிநின் றாய்;

எண்ணலாம் போதேஉன்
நாமம்எல் லாம்
எண்ணினேன்; என்னைக்
குறிக்கொண்டென் றும்

அண்ணலே; நீஎன்னைக்
காக்கவேண் டும்
அரங்கத்(து) அவனைப்
பள்ளியா னே!

மரணத்தை நினைத்தால்போதும், மனைவி, மக்களிலிருந்து கோட் ஷ்டாண்ட், தலைப்பாகை, உத்யோகம், கௌரவம் அவ்வளவும் அணிவகுத்து நிற்கும்.

எல்லாம் நம்மைவிட்டு ஒதுங்கிவிடுமே என்கிற பயம் வந்துவிடும்.

பயம் அழுத்த அழுத்த அதுவே ஒரு கோலம் போடும். படுபயங்கரமான மீசை, நீண்டு வளைந்த கோரப்பல், கரும்பா றையே கையும் காலும் வைத்துக்கொண்டு அட்டகாசம் பண்ணுவது போன்ற முரட்டு உருவம்.

இப்படி ஒரு படம் போட்டு எமன் எமன் என்று நடுங்கும்.

எமன் ஒரு கற்பனைதான்.

வேஷம் கலைவதுதான் உண்மை. வேஷமும் மெள்ள மெள்ள ஒவ்வொன்றாகத்தான் கலையும்.

முதலில் கால் தள்ளாடும். ஊன்றி நடக்க முடியாது. பிறகு கை நடுங்கும். பல் ஆடும். ஒவ்வொன்றாய் கழலும். கண் ஒளி மங்கும். காது அடைக்கும். வாய் குழறும். புத்தி தடுமாறும். பிறகுதான் தலை சாயும்.

முதல் வழி கால்தான். அதனால்தான் என்னவோ எமனை காலன் என்று பெயரிட்டு அழைக்கிறார்கள்.

இப்படியாக ஒரு வேஷத்தைக் கலைப்பதற்கு இன்னொரு வேஷம் (புதுப்புதுக் கோலம்) எடுக்க வேண்டி இருக்கிறது.

கடன்காரன் போல நேருக்கு நேர் வந்து உண்டா, இல்லையா என்று கேட்கமாட்டான் எமன். காலைவாரி விட்டு, கையை வாரிவிட்டு பம்மிப் பம்மி கேடு விளைவிக்கிறான் அந்த வஞ்சகன்.

இனிப்பாடல்:

செஞ்சொல் மறைப்பொருள்

ஆகிநின் ற

தேவர்கள் நாயக

னே! எம்மா னே

எஞ்சலில் என்னுடை

இன்அமு தே!

ஏழ்உல கும்உடை

யாய்; என்அப் பா!

வஞ்ச உருவில்

நமன்தமர் கள்

வலிந்துந லிந்தென்னைப்

பற்றும்போ து

அஞ்சலை என்றென்னைக்

காக்கவேண் டும்

அரங்கத்(து) அரவணைப்

பள்ளியா னே!

கேடிப்புள்ளிகளை போலீஸ்காரன் தேடிவருவது போல (காலாவதியான) நபர்களை எமன் தேடிவருவானாம். வந்து, “எங்கேடா ஒளிந்திருக்கிறாய்? வா வெளியே!” என்று இழுத்து விடுவானாம்.

இழுத்து நிற்கவைத்து, “நீ (இப்படி) உடம்புக்குள் போய் ஒளிந்து ஏமாற்ற மாட்டேன் என்று சொல்” என இரண்டு சாத்துச் சாத்துவானாம்.

பொல்லாத பயல்தான் எமன். அதனால்தானே அவனுக்கு தர்மப்பிரபு என்கிற பட்டம்.

எமனைவிடப் பொல்லாத ஆசாமி திருமால். இவர்தானே அவனை விடுவது. அதனால்தான், “எமன் கையில் சிக்கி நான் திணறும்போது, பெருமானே! நீதான் என்னைப் பாதுகாக்க வேண்டும்” என்று முறையிடுகிறார் பெரியாழ்வார்.

தாஜாப்பண்ணுகிறார் ஆழ்வார், எப்படி?

இனிப்பாடல்:

நான்ஏதும் உன்மாயம்
அறியமாட் டேன்;
நமன்தமர் பற்றி
நலிந்திட்டந் த
‘ஊனே புகேல்’ என்று
மோதும் போதங்(கு)
ஏதும்நான் உன்னை
நினைக்கமாட் டேன்.

வானே! வானவர்
தங்கள் ஈசா
மதுரைப் பிறந்தமா
மாயனே! யான்

ஆனாய்நீ என்னைக்
காக்கவேண் டும்
அரங்கத்(து) அரவணைப்
பள்ளியா னே!

ஊனே புகேல் - உடம்புக்குள் புகுந்து ஒளியாதே.

பல்லும் நாவும் உண்டாவது பிரசங்கம் பண்ணுவதற்கு - இல்லை உணவை உண்பதற்கு. பசி ஆறுவதற்குத்தான். ஆனாலும் மனிதன் கடும் முயற்சி பண்ணிஅந்த நாவைக் கொண்டும் பல்லைக் கொண்டும் பிரசங்கமே பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டான். காலப்போக்கில் நாவும் பல்லும் பேசுவதற்கு உண்டானதாகவே ஆகிவிட்டது.

அதுவும் நா என்றால் பேசுவதற்குத்தான் என்று ஏற்பட்டுவிட்டது. நாக்கு, பல், உதடு, அண்ணம் ஒவ்வொன்றும் பேச்சுக்குப் பயன்படும் சாதனங்கள், இத்தனையும் சேர்ந்ததுதான் வாய்.

ஆழ்வார் சொல்கிறார்.

"பெருமானே! நாக்கு எப்பொழுதும் உன்னை உச்சரித்தே ஆட்டம் போடுகிறது. ஆனால் இப்படி சதா உச்சரிப்பதில் உண்மை இருக்கிறதா? உண்மையான பக்திமிலிருந்து வருகிறதா வாக்கு?

ஆனால் நாக்கோ சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறது. விடாமல் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கிற செயலுக்காவது நீ இரக்கம் காட்ட வேண்டாமா?

இனிப்பாடல்:

வாக்குத் தூய்மை
இலாமையினா லே
மாத வாஉன்னை
வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்;

நாக்கு நின்னைஅல்
லால்அறியா து
நான்அ(து) அஞ்சுவன்
என்வசம்அன் று,

மூர்க்குப் பேசுகின்
றான்இவன்என் று
முனியா யேலும்ண்
நாவினுக்காற் றேன்;

**காக்கை வாயிலும்
கட்டுரைகொள் வர்
கார ணாகரு
ளக்கொடியா னே!**

ஒரு இடத்தில் சர்க்கரைப்பாகு சிந்திவிட்டால் போதும், எங்கிருந்து வருமோ தெரியாது. சாரை சாரையாய் வந்து மொய்த்துவிடும் ஏறும்பு.

ஒரு சட்டியில் நெய்யை ஊற்றி வைத்தால் போதும், அந்தச் சட்டியை உயரத்தில் ஒரு பலகைமேல் வைத்தால் கூட ஏறும்பு வந்துவிடும். சுவர் வழியே ஏறும்புக்கூட்டம் ஏறி நெய்ச்சட்டியை மொய்த்துவிடும்.

நோய்களும் அப்படித்தான். நம் உடம்பை அங்கம் அங்கமாக அணு அணுவாக குழ்ந்து முற்றுகை இட்டுள்ளன நோய்கள்.

அப்படி டேராப்போட்டு முற்றுகையிட்டுள்ள நோய்களைப் பார்த்து ஆழ்வார் சொல்கிறார்.

“இப்பொழுதே இந்த இடத்தை விட்டு ஓடிப்போய்விடுங்கள். தாமதித்தால் உங்களுக்குத்தான் ஆபத்து.

எம்பெருமான் நாராயணனே தன் மெத்தை தலையணை (படுக்கை) சகிதமாக வந்து என்னுள் அமர்ந்து விட்டான். இனி உங்களுக்கு இங்கு இடம் இல்லை.”

இனிப்பாடல்:

நெய்க்கு டத்தைப்

பற்றிஏ றும்

ஏறும்பு கள்போல்

நிரந்தெங் கும்

கைக்கொண்டு நிற்கின்ற

நோய்காள்! கா

லம்பெற்(று) உய்யப்

போ மின்!

மெய்க்கொண்டு வந்து

புகுந்து வே

தப்பிரா னார்கி
 டந்! தார்
 பைக்கொண்ட பாம்பனை
 பள்ளியோ டும்
 பண்டன்று பட்டினம்
 காப் பே;

ஒருதாய். அவளுக்கு ஆறு மகன்கள். ஆறுபேரும் மாண்டு போனார்கள். இடிந்து நொறுங்கி விட்டாள் அன்னை.

அவளுக்கு ஆறுதலாக அவள் வயிற்றில் ஒரு பிள்ளையாகப் பிறந்தவன் பெருமான்.

அவனிடம் சொல்கிறார் ஆழ்வார்.

“எம்பெருமானே! தொல்லை மயமானது பிழைப்பு. அத்த னையையும் தட்டி நொறுக்கி உதறி விட்டேன். உன்னை நேருக்கு நேராகவே கண்டு விட்டேன்.

என்னுள்ளேயே நீ இருக்கிறாய். நீதான் நான்.

இது தெரிந்துவிட்டது எனக்கு! உன்னால் என்னை இனி உதறிவிட்டுப் போக முடியாது.

அப்படிக் கட்டுண்டு போய்விட்டாய் நீ”

இனிப்பாடல்:

துக்கச் சூழலையை
 சூழ்ந்து கிடந்த
 வலையை அறப்பறித்

து,

புக்கினில் புக்குன்னை
 கண்டுகொண் டேன்;இனிப்
 போக விடுவதுண்
 டோ;

மக்கள் அறுவரைக்
 கல்லிடை மோத
 இழந்தவள் தன்வயிற்
 றில்

**சிக்கென வந்து
பிறந்துநின் நாய்திரு
மாலிரும் சோலைஎந்
தாய்!**

மரணபயம் தொலைய வேண்டுமானால் வழி ஒன்றுதான்.
ஒன்றே ஒன்றுதான்.

அது என்ன?

‘எல்லாம் இறைவன் செயலே’ என்னும் நினைப்பு வரவேண்
டும். வந்தால் மட்டும் போதாது. அந்த நினைப்பிலேயே நிற்க
வேண்டும். அணுவளவு கூடப் பிசுமாமல் பிற்க வேண்டும்.

லாபம், நஷ்டம், நல்லது, கெட்டது, வெற்றி, தோல்வி
எல்லாம் இறைவன்தான். இறைவனுடைய காரியமே என்பது
தான் உண்மை.

உண்மை என்று ஒன்று விளங்கி விட்டால் அது எப்படி
மறக்கும்.

இது நாற்காலி, இது கட்டில், இது பசு, இது யானை
என்று எப்பொழுதோ தெரிந்து கொண்டோம். அது மறக்கவா
செய்கிறது? ஆயுள் நாள் முழுவதும் மறக்க மாட்டேன் என்கிறதே!

மறக்காமலிருக்க உருப்போடுகிறோமா? இல்லையே!

நாற்காலி, கட்டில், பசு, யானை என்று உருப்போட்டு
உருப்போட்டுப் பழகுவதில்லை மனம்.

உணர்ச்சியோடு ஒன்று ஒட்டி விட்டால் அது ரத்தத்தோடு
ரத்தமாய்க் கலந்துவிடும். உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவோடும்
கலந்துவிடும்.

பிறகு எப்படி அது நம்மைவிட்டு விலகும்?

எல்லாம் இறைவனின் சதுராட்டந்தான் என்பது விளங்கிவிட்
டால், மனசோடு ஒட்டிவிட்டால் மரண பயம் ஒடிவிடும்.

இதை விட்டுவிட்டு மரணத்தை வெல்லும் வழி இது,
அதற்கு இங்கே வாருங்கள். அங்கே போங்கள் என்று மக்களிடம்
பொய் சொல்லக் கூடாது.

கொலையை விடக் கொடியது பொய்.

தெய்வமும் சூழ்ந்தைதான்

இந்தியாவின் தென்கோடியில் ஒதுங்கி இருக்கிறது தமிழ்நாடு. மற்றவர்கள் பார்வையில் பளிச்சென்று படாமல் ஒதுக்குப்புறமாய் விலகிநிற்கிறது தமிழ்நாடு.

தமிழ்நாட்டில் தொண்டை மண்டலம், சோழ மண்டலம் இவற்றைத்தாண்டி பாண்டிய நாட்டின் தென்மேற்கில் இருக்கிறது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.

ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் சிறு கிராமமாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் அடிவாரத்தில் இருக்கிறது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். ஊரைச்சுற்றி பெரிய ஏரிகள். கடல்போல நீர் நிறைந்திருக்கும்.

நீர்வளம் காரணமாக நிலமும் வளமாக இருந்தது. ஊரைச் சுற்றி கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை நன்செயும் தோப்புமாக இருந்தன.

மாடுகளும் கன்றுகளும் மந்தை மந்தையாக இருந்தன. எங்கு பார்த்தாலும் பால் மணமும் நெய் மணமுந்தான்.

பொய் சொல்லித்தான் பிழைக்க வேண்டும். பித்தலாட்டம் இல்லாவிட்டால் வாழ முடியாது என்னும் பரிதாபம் அப்பொழுது இல்லை. அதனால் நன்றி உணர்ச்சி என்பது ஊறிப் பெருகியது மக்களிடம். அப்படியானால் பக்தி பெருகத்தானே செய்யும்.

சிவன்கோவில், விஷ்ணு கோவில் எல்லாம் இருந்தன. தேர், திருவிழா, வழிபாடு, மேள முழக்கம் இப்படி வளமாய் இருந்தது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்.

ஆயிரக்கணக்கில், லட்சக்கணக்கில் பணம் புரளாவிட்டாலும் மக்கள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தார்கள். நிம்மதியாக இருந்தார்கள்.

வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் இருக்கத்தான் செய்தன. ஆனால் அவை வாழ்க்கையோடு ஒட்டி இருந்தன. வாழ்க்கைக்கு விரோதமாக இருக்கவில்லை. வாழ்க்கை வேறு, தான் வேறு

என்று பிரிந்து நின்று வாழ்க்கையை வஞ்சம் தீர்க்கவில்லை பிரச்சனைகள்.

சோற்றுக் கஷ்டம் கிடையாது. துணிக்கஷ்டமும் இல்லை. குடி இருக்க இடம் கிடைக்கவில்லையே என்று ஒருவரும் பதறவில்லை. ரயிலில் நெரிசல், மோட்டாரில் இடி, விமானத்தில் இடம் இல்லை. தொலைபேசியின் சண்டித்தனம் இவை எல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியாது.

வழக்கறிஞர்களின் தொந்தரவு, நீதிமன்றங்களின் வாய்தா, டாக்டர்களின் சோதனை, கல்வி நிலையங்களின் அட்டகாசம், அதிகாரிகளின் கெடுபிடி இவை ஒன்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாது.

வாழ்க்கையானது தொந்தரவில்லாமல் நிதானமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதனால் அவர்களிடம் எரிச்சல் இல்லை. வெறுப்பும் இல்லை.

உற்றார் உறவினர்களிடம் பிரியமாக இருந்தார்கள். நண்பர்களிடம் உண்மையாக இருந்தார்கள். மனைவி, மக்களிடம் உயிரையே வைத்திருந்தார்கள்.

பெற்றோர், சான்றோர், பக்தர்கள், கலைஞர்கள் இவர்களை மதித்துவழிப்பட்டார்கள்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக பொய் இருந்திருக்கலாம். பித்தலாட்டம் கூட இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால், பொய் சொல்லித்தான் பிழைக்க வேண்டும். பித்தலாட்டம் இல்லாவிட்டால் வாழ முடியாது என்கிற நிலைமட்டும் அப்பொழுது மக்களிடம் இல்லை.

நீரையும் நெருப்பையும் தெய்வம் என்று போற்றினார்கள். கல்வியையும் கலையையும் கடவுளின் அவதாரம் என்று மதித்தார்கள். உழவு முதலிய தொழில்களை தெய்வ கடாட்சம் என்று பாராட்டினார்கள். பசுவை கண்கண்ட தெய்வமாகவே மதித்தார்கள்.

வேலையைப் பாரமாக அவர்கள் நினைக்கவில்லை. இதை இதைச் செய்து தொலைக்க வேண்டுமே என்று கடமையை அவர்கள் வெறுக்கவில்லை.

வேலை செய்வது அவர்களுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது. வேலை செய்யாவிட்டால் அவர்களுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தது போல இருக்கும்.

செருப்புத் தைப்பதிலிருந்து கோவில் கட்டுவது வரை - இறைவனுடைய திருமேனியை அலங்கரிப்பது வரை எல்லா வேலைகளையும் அவர்கள் உத்சாகமாகச் செய்தார்கள். ஆனந்தமாகச் செய்ததால் ஒவ்வொரு காரியங்களும் கலையாக அவதரித்தன. அழகுத்தெய்வம் ஒவ்வொரு செயலிலும் தாண்டவம் ஆடியது.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன் பெரியாழ்வார் பிறந்தார். சாதாரணக் குடும்பந்தான் அவர் பிறந்த இடம்.

உயர்நிலைப்பள்ளி, கல்லூரி, பல்கலைக்கழகம் ஒன்றிலும் பெரியாழ்வார் ஏறி இறங்கவில்லை. அலுவலகம், பைல், கேம்பர், ஆலோசனை, தர்பார் ஒன்றும் அவருக்குத் தெரியாது.

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பெருமாள் கோயில் இருந்தது. பெரிய கோவில்தான் அது. வடபெருங் கோயில் என்று அதற்குப்பெயர்.

பெரியாழ்வார் படிக்க வேண்டிய விஷயங்களை பெற்றோர்கள், சுற்றத்தார், தோழர்கள் மூலமாகவே தெரிந்து கொண்டார்.

விபரந் தெரிந்தநாள் முதல் அவர் செய்த காரியம் வடபெரும் கோயிலை ஒட்டி இருந்த நந்தவனத்தைக் கொத்திக் கொடுப்பது, பூஞ்செடிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவது, பூஞ்செடிகளைச் சுற்றி முளைக்கும் செடி செத்தைகளைப் பிடுங்கி எறிந்து களை எடுப்பது, மலர்களைப் பறிப்பது, மாலை தொடுப்பது, அந்த மாலையைப் பெருமானுக்கு சார்த்தி அந்த அழகில் மயங்குவது ஆகியவைதான்.

தினந்தோறும் இவற்றைச் செய்து வந்தார். தொடர்ந்து ஆசையோடு செய்து வந்ததால் ஒவ்வொரு பூவும், ஒவ்வொரு இலையும், ஒவ்வொரு தனிரும், ஒவ்வொரு துளிரும் அவருக்கு அற்புதமாய் இருந்தன.

நந்தவனத்தையும், பூவையும், பெருமானையும் மட்டுமல்ல; பசு, கன்று நன்செய், புன்செய், வீடு, தெரு, உற்றார், உறவினர், பெற்றோர், மலை, கடல், ஆகாயம், சந்திரோதயம், சூரியோத

யம், குழந்தைகள், அவர்களுடைய விளையாட்டு எல்லாவற்றையும் அனுபவித்தார் பெரியாழ்வார்.

அனுபவித்துக்கொண்டே எல்லாவற்றைப் பற்றியும் யோசித்தார். யோசிக்காமல் அவரால் இருக்க முடியவில்லை. தெளிவு பெறுவதற்குச் சாதகமாக இருந்தது வேலை. வேலை செய்ய உத்காகப்படுத்தியது யோசனை.

அதனால் நந்தவன கைங்கர்யம் தொடர்ந்து நடந்தது.

செடியானது தளிர்ந்துக்கொண்டு, பூவாய்ச் சொரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அப்படியே கடவுள் தத்துவமும் உலகங்களாய், வஸ்துக்களாய், வாழ்க்கையாய் உண்டாகிக் கொண்டே இருக்கிறது.

குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டுவதில் போட்டி போடுவது போல கடவுள் தத்துவத்துக்கும் சிவன், விஷ்ணு, கணபதி, பார்வதி, லட்சுமி, முருகன் என்றெல்லாம் பெயர் வைக்கப் போட்டி உண்டாகிறது.

இப்படியாக ஒவ்வொரு இதழாய் விரிந்து உண்மையானது பூத்து மணங்கமழ்ந்தது பெரியாழ்வாரிடம்.

சகல சக்திகளுக்கும் நாயகமாகிய இறைவனே குழந்தையாக அவதரித்துக்கொண்டு இருக்கிறான் என்பதை அனுபவிக்க அனுபவிக்க புளகாங்கிதம் அடைந்தார் பெரியாழ்வார்.

குழந்தைகளையும் அவர்களுடைய வேடிக்கைகளையும் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவித்தார் பெரியாழ்வார். அதனால் கடவுளே குழந்தையாக அவதரிக்கும் அற்புதம் அவரை உருக்கியது.

உள்ளம் உருக உருக தாயாக மாறிவிடுகிறார் பெரியாழ்வார். தெய்வத்தையே பரிவோடு பார்த்து ஈடுபடும் தாயாக மாறிவிடுகிறார் பெரியாழ்வார்.

இனி, குழந்தை கொழுகொழு என்று நன்றாகவே இருக்கும். ஆனாலும் குழந்தைக்கு அது இது என்று தோஷம் வந்துவிடக்கூடாதே என்று தாய் பதறுவாள். அதற்காகப் பல விரதங்களை மேற்கொள்வாள்.

குழந்தைக்கு கண்ணேறு பட்டு விடக்கூடாதே என்று திருஷ்டியும் கழிப்பாள் தாய்.

பெரியாழ்வாரும் கடவுளாகிய குழந்தைக்கு தாயாக இருந்து திருஷ்டி கழிக்கிறார். "பெருமானே உனக்கு யாதொரு குறையும் வரக்கூடாது உ நீ, ஊழி ஊழி காலத்துக்கு பழுதில்லாமல் இருக்க வேண்டும்", என்று பல்லாண்டு பாடி திருஷ்டி கழிக்கிறார்.

பெரியாழ்வாரின் பரிவும் பாசமும் தமிழுக்குள் எப்படித் தாவிக் குதித்துக் கும்மாளி போடுகின்றன என்பதைப் பாடலில் பார்க்கலாம்.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு
பல்லாயி ரத்தாண்டு
பலகோடி நூறா
யிரம்

மல்லாண்ட திண்தோள்
மணிவண் ணாஉன்
செவ்வடித் செவ்விதிருக்
காப் டு.

குழந்தையை அனுபவிக்க அனுபவிக்க தாயின் உணர்ச்சியில் பெருமிதம் பொங்குகிறது. இப்பொழுது சாதாரணத் தாய் இல்லை. தெய்வத் திருத்தாய்.

பிள்ளையை வாழ்த்துவதோடு நிற்கவில்லை. பிள்ளையின் மனைவி - அதாவது மருமகள். பிள்ளையின் படைக்கலன்கள் எல்லாவற்றையும் சேர்த்து வாழ்த்துகிறாள் தாய். பெரியாவார் என்னும் தாய்.

அடியோ மோடும்நின்
னோடும்பி ரிவின்றி
ஆயிரம் பல்லாண்டு;

வடிவாய்நின்வல
மார்பினில் வாழ்கின்ற
மங்கையும் பல்லாண்டு;

வடிவார் சோதிவ
லத்துறை யும்கூடர்
ஆழியும் பல்லாண்டு;

படைபோர் புக்குமு
ழங்கும்அப் பாஞ்சசன்
னியமும்பல் லாண்டே!

தெய்வ உணர்ச்சி மேலே மேலே போகிறபொழுது குழந்தை
யைப் பற்றிய பாவனை விலகிநிற்கும். இறைவன் சம்பந்தப்பட்ட
சம்பவங்கள், வரலாறுகள் வந்து உணர்ச்சியைத் தாக்கும்.

பெரியாழ்வாராகிய தாயையும் தெய்வ பக்தி வந்து ஒரு
ஆட்டு ஆட்டுகிறது.

வாழ்க்கையில் வசதி தேடி அலையும் போலிப் பக்தர்களை
நோக்கிச் சொல்வதாகப் பாடல்.

“சோற்றுக்கும் துணிக்கும் என்று அங்கும் இங்கும் ஓடுகிறீர்
கள் நீங்கள். உங்களை எங்கள் கூட்டத்தில் நுழைய விடமாட்
டோம். அலைவதையும் திரிவதையும் விட்டு இப்பொழுதே
வந்தால் சேர்த்துக் கொள்கிறோம். உடனே வாருங்கள்”.

“இலங்கையைத் தட்டி நொறுக்கி ராட்சதர்களை நாசம்
செய்த பெருமானைப் பாடிப்பரவுங்கள்”.

சோற்றுக்கும் துணிக்குமா கவலை?

வாழ்ஆள் பட்டுநின்
றீர்உள்ளி ரேல்வந்து
மண்ணும் மணமும்கொண் மின்;

கூழ்ஆள் பட்டுநின்
றீர்களை எங்கள்
குழுவில் புகுதலுட்டோம்;

ஏழ்ஆள் காலும்
பழிப்பிலோம் நாங்கள்;
இராக்கதர் வாழ்இலங்கை

பாழ்ஆ ளாகப்
படைபொரு தானுக்குப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

நமது உடம்பு அருமையானதுதான். ஆனால் அது நிரந்தரமா
னது இல்லை. நம்முடைய காரியம் ஒவ்வொன்றும் அப்படி
அப்படித்தான்.

அதனால் உடம்பு திடமாக இருக்கும்பொழுதே புத்தி
தெளிவாக இருக்கும்பொழுதே எது பொய், எது உண்மை என்று
நிச்சயம் பண்ணிவிடுங்கள்.

உடனே புறப்பட்டு வாருங்கள். எல்லாம் அவன் செயல்
(நமோ நாராயணாய) என்று உளம் உருகி ஓடி வாருங்கள்.

ஏடு நிலத்தில்
விழுவதன் முன்னம்வந்(து),
எங்கள்கு ழாம்புகுந்து

கூடும் மனம்உடை
யீர்கள்! வரம்பொழி
வந்தொல்லை கூடுமினோ!

நாடும் நகரமும்
நன்கறி யநமோ
நாராய ணாயஎன்று

பாடும் மனம்உடைப்
பத்தரும் ளீவந்து
பல்லாண்டு கூறுமினே!

ஏடு - உடம்பு:

பக்தி உணர்ச்சியானது ஆவேசத்தோடு எழுந்து நின்று
முழங்கியது. அதைக் கண்குளிரப் பார்த்தோம். இனி, அந்தப்
பக்தியானது பழுத்து கனிந்து பரிவை எப்படிக் கொட்டுகிறது
என்று பார்ப்போம்.

தாய்ப்பாசம் அதில் பொங்கிக் கொண்டு வருகிறது.

“நீ களைந்து போட்ட உடையை நாங்கள் கட்டிக் கொள்கிறோம். நீ உண்ட கலத்திலேயே நாங்கள் உண்கிறோம். நீ எடுத்துப்போட்ட மலரும் மாலையுந்தான் நாங்கள் சூடிக்கொள்வது.

நீதான் எங்களுக்கு எல்லாம். உன்னைத்தவிர வேறு கதி ஏது எங்களுக்கு!”

உடுத்துக் களைந்தநின்
பீதக ஆடைஉ
டுத்துக்க லத்ததுண்டு,
தொடுத்த துழாய்மலர்
சூடிக், களைந்தன
சூடும்இத் தொண்டர்குழாம்;
விடுத்த திசைக்கரு
மம்திருத் தி(த்)திரு
வோணத் திருவிழாவில்
படுத்தபைந் நாகணைப்
பள்ளிகொண்ட டானுக்குப்
பல்லாண்டு பாடுதுமே!

இன்று நேற்றல்ல. ஊழி ஊழி காலத்துக்கு முன்பே நாங்கள் உன் பெருமையை உணர்ந்து நீதான் நாயகன் என்று தீர்மானித்து விட்டோம். கை எழுத்துப் போட்டு இதை எழுதியே கொடுத்து வட்டோம்.

அன்று முதல் நாங்கள் மனுசராகி விட்டோம். எங்கள் வீடு மோட்ச சாம்ராஜ்யம் ஆகிவிட்டது.

வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம் எங்களுக்கு நீ வந்து காட்சி கொடுப்பாய். எங்களுடன் உறவாடுவாய். எங்கள் கூடவே இருந்து ஓடியாடி விளையாடுவாய்.

வடமதுரையில் நீ அவதரித்து விளையாடியது அதில் ஒன்று. பொய்கையில் படமெடுத்துச் சிறிய ஐந்து தலைப்பாம்பின் மேல் பாய்ந்து அதன் உச்சியில் நின்று நடனமாடினாயே அதுவும் எங்களைப் பரவசப்படுத்தத்தான்.

உனக்குப் பல்லாண்டு பாடப்பாட எங்களுக்கு தெம்பு
கூடுகிறது. ஊக்கம் பெருகுகிறது.

எந்நாள் எம்பெரு
மான்உன்த னக்கடியோம்
என்(று)எழுத் துப்பட்ட

அந்நா ளேஅடி
யோங்கள் அடிக்குடில்
வீடுபெற் றுய்ந்ததுகாண்;

செந்நாள் தோற்றித்
திருமது ரையுள்சிலை
குனித்து, ஐந்தலைய

பைந்நா கத்தலை
பாய்ந்தவ னேஉ(ன்)னைப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே!

நாச்சியார் திருமொழி

மக்களுக்கு வாழும் நெறிகாட்டி வாழவைத்து உற்றதுணையாக இருக்கிற ஒருவர்க்கு ஆழ்வார் என்று பெயர்.

ஆள்வான் என்பது சிறப்பு நோக்கி ஆழ்வார் என வந்தது.

ஆள்வான் என்பது ஆண்பால். அதற்கு ஏற்ற பெண்பால் பெயர் - ஆண்டாள்.

நன்னெறிகாட்டி வாழவைக்கும் பெண்தெய்வம் என்பதுதான் ஆண்டாள் என்னும் சொல்லுக்குரிய பொருள்.

கனவா? நனவா?

மனிதன் கண்டுபிடித்த காரியங்கள் அத்தனையிலும் உயர்ந்தது திருமணம்.

* கல்யாணம் ஆனபின்தான் முழு மனிதர் ஆக முடியும். அதுவரை ஆணும் அரை மனிதர்தான். பெண்ணும் பாதி ஆள்தான்.

இளைஞனையும் யுவதியையும் மாப்பிள்ளை பெண்ணாக மாற்றி விடுகிறது திருமணம். வாழ்க்கை என்னும் அற்புதத்தை நடத்தும் நாயகர்களாகவே அவர்களை உயர்த்திவிடுகிறது திருமணம்.

அன்பு, ஒழுங்கு, மரியாதை, வீரம், தியாகம் முதலிய பண்புகள் ஊறும் ஒளி ஊற்றுகளாக ஆனையும் பெண்ணையும் ஆக்கி விடுகிறது திருமணம்.

மனிதர்களுக்கு ஒரு தெய்வ ஒளி கிகைட்கிறது என்றால் அது திருமணத்தில்தான்.

மணமும் ருசியும் நிறைந்த வாழ்க்கை என்னும் அற்புதத்தையே மனிதர்களுக்கு அள்ளிக் கொடுக்கிறது திருமணம். திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள் அவதார மூர்த்திகள்தாம். புத்தம் புதிய பிறவியே. அவர்களுக்குக் கிடைத்து விடுகிறது.

திருமண வாழ்க்கையை நம்மவர்கள் குடிப்பிறப்பு என்று அருமையாய்ச் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

மனிதர்களையும் வாழ்க்கையையும் வயிரம்போல் ஜொலிக்க வைக்கும் திருமண விழாவை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு சரித்திரம் எழுதுவதற்கு வேறு என்ன இருக்கிறது?

இனி, கல்யாண வீடு என்றால் அது கோலாகலமாக இருக்கும். உற்றார்களும், உறவினர்களும், நண்பர்களும், நாலா திசைகளிலிருந்தும் கல்யாண வீட்டை நோக்கி வருவார்கள். வீடு முழுவதையும் வெள்ளையடித்து வர்ணக்குழம்புகளால் தீட்டி விடுவார்கள். அங்கங்கே பெரிய காவிப்பட்டைகளைப் போடு வார்கள். முற்றம் முழுவதையும் - தெருவையே வளைத்து பிரம்மாண்டமான கொட்டகை போடுவார்கள். சமையல் புரை, சாட்பாட்டுப் புரை, வரவேற்புக் கூடம், மணவறை என்றெல்லாம் வகுத்து வைப்பார்கள்.

வர்ணப்பட்டைகளுடன் கோலம் போட்டி போடும். வண்ண விளக்குகளும், குலை வாழையும், கமுகம் பாளையும், ஆரங்களும் எங்கு பார்த்தாலும் நிறைந்து ஒளிவீசும்.

குழை வைத்துக்கட்டிய கம்புகளில் வர்ணப்பட்டை அடித்து கால்களாக அங்கங்கே ஊன்றுவார்கள்.

தேவதைகள் நடமாடும் கோயில் போலவே காட்சி கொடுக்கும் கல்யாண வீடு.

கல்யாண வீட்டுக்குப் போவது அங்குள்ள காட்சிகளை அனுபவிப்பது என்றால் ஆண்களுக்கு ஒரே உற்சாகம். பெண்களின் உற்சாகத்தில் ஆனந்த வெறியே இருக்கும். குழந்தைகளைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம்.

மாப்பிள்ளை, பெண், மணவறை, திருமண நிகழ்ச்சி, கூட்டம், வரவேற்பு, உபசரிப்பு அத்தனையும் கண்களுக்கு விருந்தாக இருக்கும். மனசுக்கும் விருந்தாக இருக்கும்.

கண்களை விட்டு இந்தக் காட்சிகள் ஒருபோதும் விலகா.

கல்யாணத்தில் எத்தனையோ வகைகள் உண்டு. 'உறவுமுறை விட்டுப் போகக்கூடாதே' என்று நடக்கிற கல்யாணமும் உண்டு. 'இரு இரு' உன்னை ஒரு கை பார்க்கிறேன் என்று வஞ்சம் தீர்க்க நடத்துகிற கல்யாணமும் உண்டு.

எப்படி இருந்தாலும் சரி, திருமணம் என்னும் வயிர அட்டிகைக்கு பொற்சரடாய் இருப்பது காதல்தான். மாப்பிள்ளை, பெண் இவர்களுடைய ஆர்வமும் அன்பின் வேகமுந்தான் திருமணத்துக்கு மூலவேர்.

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையுந்தான் மூலவர்கள். அவர்களுடைய உணர்ச்சியை நோக்கியே மற்றவர்களின் உள்ளங்கள் ஓடும்.

திருமண வைபவங்களை முன்னோர்கள் பக்தியோடு அனுபவித்திருக்கிறார்கள். வழிபடு தெய்வங்களுக்கும் திருமண விழாவைக் கோயில்களில் நடத்தி அனுபவித்து வருகிறார்கள்.

ஒரு பெண், பன்னிரண்டு வயதுகூட இருக்காது. பேதைப் பருவத்துச் சிறு பெண். தாயுடன் கோயிலுக்கு வந்தாள். உலகளந்தானாகிய நாராயண மூர்த்தியை வணங்கினாள். பெருமானின் அலங்காரத்திலும் அபிஷேகத்திலும் உள்ளம் கரைந்தாள். தீபாராதனையில் பெருமானின் கோலமும் எழிலும் கோடி சூரியப் பிரகாசமாய் ஜொலித்தது.

உட்பிரகாரங்களைச் சுற்றியபடியே ஒரு இடத்தில் வந்து தாயும் மகளும் நின்றார்கள். அங்கே பெருமாளுக்கும் தேவிக்கும் திருக்கல்யாணம் நடக்கிறது.

பெற்றோர்களுடன் கல்யாணவீடுகள் பலவற்றுக்குப் போய் வந்தவள்தான் மகள். ஆனால் இன்று பார்க்கும் தெய்வத்திருமணம் அவள் உணர்ச்சியைப் பிசைந்து விட்டது.

வசம் அழிந்து போனாள் பெண். வீட்டுக்கு வந்ததே தெரியவில்லை. கல்யாணக்காட்சி அப்படி அப்படியே கண்முன் நடக்கிறது. பார்வையை அக்கம் பக்கம் திருப்ப முடியவில்லை.

பசிக்கவே இல்லை. சாப்பிட்ட மாதிரியே இருக்கிறது. தூக்கமும் வரமாட்டேன் என்கிறது. நீண்டநேரம் ஆன பிறகு எப்படியோ கண்ணயர்ந்தாள்.

அப்பொழுது கனவுக்கு மேல் கனவுகள் வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. நாராயண மூர்த்திக்கும் தனக்கும் கல்யாணம் உறுதியாகி விட்டதாக ஒரு கனவு! மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் அவன் தன் ஊருக்கு வருவதாக இன்னொரு கனவு. கையைப்

பிடித்து, கழுத்தில் தாலி கட்டுவதெல்லாம் கனவில் வந்து வந்து போகின்றன.

காலையில் நேரம் கழித்துதான் எழுந்தாள் பெண். கண்ட கனவு ஒவ்வொன்றும் நனவாகவே இருக்கிறது பெண்ணுக்கு.

பெண்ணுக்கு ஒரே ஆனந்தம். மயக்கவெறியோடு ஆனந்தத் தைத் தோழியிடம் சொல்கிறாள் பெண்.

எப்படி என்று பாடலில் பார்க்கலாம்.

வாரணம் ஆயிரம்
சூழவ லம்செய்து,
நாரண நம்பிந
டக்கின்றான் என்றெதிர்
பூரண பொற்குடம்
வைத்துப்பு ரம்எங்கும்
தோரணம் நாட்டக்
கனாக்கண்டேன் தோழிநான்!

சீர்வரிசைகளைச் சுமந்து கொண்டு பல யானைகள் எதிர் சேவை செய்து வரவேற்க, புது மாப்பிள்ளை பவனியாக வந்து இறங்குகிறான். நாராயண மூர்த்தியாகிய மாப்பிள்ளையை பூரண கும்ப மரியாதையோடு வரவேற்றார்கள். அவன் வரும் வழி எல்லாம் தோரண அலங்காரந்தான்.

மாப்பிள்ளை அழைப்பு, பெண்ணழைப்பு இரண்டும் கல்யாணத்தில் முக்கியமான அங்கங்கள். கல்யாணத்துக்கு முதல்நாளே மாப்பிள்ளையை அலங்கரித்து ஒரு சிறு பட்டினப்பிரவேசமே நடத்துவார்கள். விளக்குகளின் ஒளி வெள்ளத்தில் மேளதாள முழக்கத்தோடு வீதி உலா வருவார் புது மாப்பிள்ளை.

சிறுமியின் கனவில் இந்தப் பட்டினப்பிரவேசமும் தெரிகிறது. தோழியிடம் அதுப்பற்றிச் சொல்கிறாள் பெண்.

நாளை வதுவை
மணம்என்று நாளிட்டு,
பாளை கழுகு
பரிசுடைப் பந்தர்க்கீழ்

கோளரி மாதவன்
கோவிந்தன் என்பானோர்
காளை புகுதக்
கனாக்கண்டேன் தோழிநான்!

திருமணம் நாளைக்கு என்று நிச்சயமாகிவிட்டது. புது மாப்பிள்ளை கட்டிளங்காளை போல் கம்பீரமாக நடந்து வருகிறான்.

அவனை அப்படியே பல்லக்கில் உட்கார வைத்து, அலங்கார தோரணம் கட்டிய வீதி வழியாக பட்டினப் பிரவேசம் நடத்தினார்கள்.

பல்லக்கில் சிங்கக்குட்டி உட்கார்ந்திருந்ததுபோல் இருந்தது மாப்பிள்ளையின் தோரணை.

கல்யாணம் மனசுக்குள்ளேயே நடக்கிறது பெண்ணுக்கு. அதனால் கண்களைத் திறந்தாலும் மூடிக்கொண்டாலும் கல்யாணம் ஒன்றே தெரிகிறது.

மாப்பிள்ளை அலங்காரம் பெண்ணலங்காரம் இரண்டும் கல்யாணத்தில் உயிர்.

கல்யாணத்துக்கு என்று தனி உடை உண்டு. தனித்த ஆபரணங்களும் உண்டு.

பட்டு, தங்கம், வயிரம் முதலியவை எல்லாம் கல்யாணத்தை வைத்தே பெருமை பெறுகின்றன. சந்தனம், புஷ்பம், தேங்காய், பழம், பன்னீர், குங்குமம், மஞ்சள், வெற்றிலை, பாக்கு மதலிய பொருகள் கல்யாணத்தோடு உறவாடி உறவாடி மங்கலம் பெற்றுவிட்டன. புனிதப் பொருள்களாய் உயர்ந்து விட்டன.

பெண்ணை அலங்கரிக்கத் தோழிமார் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடி வருவார்கள்.

தங்கக் கரை போட்ட பட்டுப்புடவையைப் பெண்ணுக்குக் கட்டி, உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை பொன்னாபரணம் பூட்டி அலங்கரிப்பார்கள்.

வாரி முடித்த பெண்ணின் முடியில் சிங்காரச்சடை போடு வார்கள்.

மழை மேகத்தில் மல்லிகை பூத்தால் எப்படி இருக்கும், அப்படி இருக்கும் பெண்ணின் கூந்தல். புஷ்பங்களால் ஆன அலங்காரம் அப்படி இருக்கும்.

மணங்கமழும் மலர் மாலையை ஒன்றன் மேல் ஒன்றாகப் பெண்ணின் கழுத்தில் போட்டு அழகுக்கு அழகு பார்ப்பார்கள்.

அந்த மாலைகள் ஆடி அசைய அசைய பார்ப்பவரின் உள்ளங்கள் எல்லாம் அசைந்து அசைந்து ஆடும்.

இத்தனை அலங்காரத்தோடு மணப்பெண் எழுந்து தலைக விழ்ந்து நிற்பாள். மணவறையை நோக்கியே நிற்பாள்.

அப்படி நிற்பதைப் பார்த்தால் கோவிலில் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுக்கும் அம்மன் போலவே இருக்கும்.

பார்ப்பவர்கள் மனம் உருகிவிடும். கை எடுத்துக் கும்பிடத் தோன்றும்.

மாப்பிள்ளைக்கும் தோழர்கள் அலங்காரம் செய்வார்கள். ஆனால் பெண்ணின் அலங்காரந்தான் எல்லோரையும் பரவசப்படுத்தும்.

இனி, கல்யாணத்துக்கு முன்னாலேயே பெண்ணுக்கு அலங்காரம் செய்வது அடிக்கடி நடக்கும்; ஒத்திகை நடப்பது போலவே நடக்கும்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் பார்க்க வருகிறார் என்றால் இப்படி ஒரு அலங்காரம். இனி, கல்யாணத்துக்கு உறுதி பண்ண மாப்பிள்ளை வீட்டார் வருவார்கள். அப்பொழுதும் இப்படி ஒரு அலங்காரம்.

உறுதி பண்ணினதும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஒரு தட்டில் வெற்றிலை, பாக்கு, பழம், தேங்காய், மஞ்சள் எல்லாம் வைத்து அதன்மேல் ஒரு பட்டுப்புடவையையும் வைப்பார்கள். பட்டுக்கு மேலே புத்தம் புதிய மணமாலைகளையும் பூப்பந்தையும் வைப்பார்கள்.

இரண்டு கைகளாலும் தாம்பாளத் தட்டை எடுத்து, பெண் வீட்டாரிடம் கொடுப்பார்கள்.

அந்தப் பட்டுக்கு நிச்சயதார்த்தப்பட்டு என்று பெயர். 'மந்திரக்கோடி' என்று முன்னோர்கள் சொல்லி வந்தார்கள்.

அந்தப் புடவையைப் பெண்ணுக்குக் கட்டி விடுவார்கள் தோழிமார். பிறகு பூப்பந்தை பெண்ணின் தலையில் வைத்து, மலர் மாலையைக் கழுத்தில் போட்டு விடுவார்கள்.

பெண்ணானவள் பெரியவர்களின் காலில் விழுந்து வணங்குவாள். கையால் வாய் பொத்திப் பணிவாள். பெரியவர்களின் உள்ளத்தில் பரிவும் பாசமும் பொங்கும். பக்திப்பரவசத்தோடு பெண்ணை ஆசீர்வதிப்பார்கள்.

நமது கதாநாயகிக்கு வரக்கூடிய மாப்பிள்ளையோ ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி. அவனுக்கு தாய் என்று யாரைச் சொல்வது? தகப்பன் என்று யாரைச் சொல்வது?

அவனுக்குப் பெண் கேட்டு வருகிறவர்களோ தேவர்கள். இந்திரன் தலைமையில் சீர்வரிசையோடு வருகிறார்கள் தேவர்கள். பெண் கேட்டு வந்த தேவர்களுடன் தெய்வலோகத்து நங்கையரும் வந்தார்கள்.

அவர்களில் ஒரு பெண்தான் நிச்சயதார்த்தப் புடவையைப் பெண்ணுக்குக் கட்டிவிட்டாள். வாசம் மிக்க மலர் மாலையைப் பெண்ணின் கழுத்தில் சூடியதும் அவள்தான்.

அப்படி வருகிறது பெண்ணுக்குக் கனவு... இனிபாடல்;

இந்திரன் உள்ளிட்ட
தேவர்கு ழாம்எல்லாம்
வந்திருந்,தென்னை
மகட்பேசி மந்திரித்து,
மந்திரக் கோடிஉ
டுத்தி மணமாலை
அந்தரி சூட்டக்க
னாக்கண்டேன் தோழி நான்!

இந்திரன் தலைமையில் தேவர்களே வந்து கல்யாணத்துக்கு உறுதி பண்ணினார்கள். தேவலோகத்து நங்கைதான் எனக்கு நிச்சயதார்த்தப் புடவையைக் கட்டிவிட்டு மலர்மாலையைக் கழுத்தில் போட்டாள். கண்ட கனவை இப்படி எடுத்துரைத்தாள் பெண்.

இனி, கல்யாண வீட்டை அடையாளம் காட்டுவது மேளச்சத் தந்தான். நாதசுரத்திலிருந்து வருகிற தேவகானம் செவிவழியே தேனாக ஓடும். பாலாகப் பாயும். தேனும் பாலும் கலந்து மனசைத் தித்திக்க வைக்கும்.

மேள முழக்கத்தில் கல்யாண வீட்டு வேலை 'மேளமே' என்று நடக்கும். பெண்களும் ஆண்களும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வேலை செய்வார்கள். இளைஞர்களும், குழந்தைகளும் அங்கும் இங்குமாய் ஓடி ஆடி விளையாடுவார்கள்.

சந்தனத்தைக் கரைப்பது, பன்னீரைக் கலக்குவது, விளக்குகளைப் பொருத்துவது, மணவறை அலங்காரம், மணவறைப் பொருளை கொண்டு வந்து சேர்ப்பது, கோலம், தோரணம், முளை அரிசிஎல்லாவற்றையும் உற்சாகத்தோடு செய்வார்கள் பெண்கள்.

முகூர்த்த நேரம் கூடி வருகிறது. மேளம் கொலுக்கட்டி முழங்குகிறது. மாப்பிள்ளை அலங்காரம் முடிந்துவிட்டது. கைலாசு கொடுத்து தோழர்கள் மாப்பிள்ளையை அழைத்து வருகிறார்கள்.

இளம் நங்கையர் தங்கள் இரண்டு கைகளாலும் தட்டை ஏந்தி இருக்கிறார்கள். தட்டில் முளை அரிசிக் கிண்ணங்களும், சுடர் விளக்குச் சட்டிகளும் இருந்து பிரகாசிக்கின்றன.

பெண்கள் பல்லாண்டு பாடி வரவேற்க கட்டிளங்காளை போல நடந்து வருகிறான் புது மாப்பிள்ளை.

“கதிரொளி தீபம்
கலசம் உடனேந்தி
சதிரிள மங்கையர்
தாம்வந் தெதிர்கொள்”

வடமதுரை மன்னனாகிய கோவிந்தன் மணவறையில் ஏறினான். அங்கே போட்டிருந்த மணித் தவிசுகள் இரண்டில் ஒன்றின் மேல் உட்கார்ந்தான்.

குருக்கள்மார் எதிரே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சில சடங்குகளை மாப்பிள்ளைக்குச் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது பெண்ணுக்கும் அலங்காரம் முடிந்து விட்டது. தோழிமார் பெண்ணை மணவறைக்கு அழைத்து வந்தார்கள். பெண்ணுக்கும் சில சடங்குகளை குருக்கள்மார் செய்தார்கள்.

உடனே கம்பீரமாக எழுந்து நின்றான் மணமகன். மணவறையை விட்டு இறங்கினான்.

உற்றாரும் உறவினரும் நிறையப்பேர் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் வயதானவர்கள் பலர். பண்பாளர்களும், ஒழுக்க சிலர்களும், அறிஞர்களும் நிறையப்பேர் அங்கங்கே இருக்கிறார்கள்.

சிங்கக்குட்டிபோல மிடுக்கோடு அவர்கள் முன் வந்தான். பணிவோடு குனிந்தான். அவர்களுடைய திருப்பாதங்களைக் கையால் தொட்டு கண்ணில் ஒற்றி வணங்கினான்.

அவன் வணங்க வணங்க அவர்கள் ஆசிகளைப் பொழிந்தார்கள். இந்த அரிய காட்சியைப் பார்த்து விருந்தினர்கள் மனம் நெகிழ்ந்தார்கள்.

மாப்பிள்ளையின் சிறப்பையும் அந்த சிறப்புக்குள்ளே பூத்துக் குலுங்குகிற பெருந்தன்மையையும் கண்டு கண்டு களிப்புற்றார்கள்.

பெண்களின் உத்சாகத்துக்கு அளவே இல்லை. எல்லோரையும் விட பரவசத்துக்கு ஆளானவள் மணப்பெண்தான்.

தன் கைகளைப் பிடித்து தனக்கு வழிகாட்ட வந்திருக்கும் நாயகன் 'எவ்வளவு பெரியவன்? எவ்வளவு பண்பாளன்? என்று நினைந்து நினைந்து பெருமிதப்பட்டாள் கல்யாணப்பெண்.

அப்படிப் புதுப்புது பட்டைகளோடு வருகிறது கனவு.

கதிரொளி தீபம்
 கலசம் உடனேந்தி
 சதிரிள மங்கையர்
 தாம்வந் தெதிர்கொள;
 மதுரையார் மன்னன்
 அடிநிலை தொட்டெங்கும்
 அதிரப் புகுதக்
 கணாக்கண்டேன் தோழிநான்!

அடிநிலை - பெரியவர்களின் பாதம்

அகல் விளக்குகளும் முளை அரசிக் கிண்ணங்களும் வைத்த தட்டுகளை ஏந்தியபடியே இளம் கன்னியர் மாப்பிள்ளையை வரவேற்றனர். மணமகனோ திருமணத்துக்கு வந்த பெரியவர்களை வணங்கி ஆசி பெறுகிறான்.

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் சேர்ந்து மணவறையில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைப் பார்ப்பதற்கு விருந்தினர்களிடம் ஒரே ஆவல்.

மற்றவர்கள் கண்டுகொள்ள முடியாதபடி மெள்ள மெள்ள பெண்ணை ஒட்டுகிறான் மாப்பிள்ளை. ஒருவரை ஒருவர் ஒட்டும் அளவுக்கு உரசி வருகிறான் பையன். பெண்ணோ குனிந்த தலை நிமிரவில்லை.

ஆனாலும் எப்படியோ ஓரம்சாரமாய் மாப்பிள்ளையை அடிக்கடி கடைக்கண்களால் பார்த்துக் கொள்கிறான். அவள் அதரங்களின் ஓரமாய் இளம்புன்முறுவல் நெளிந்து சுழிந்து ஓடுகிறது.

விருந்தினர்களுக்கு இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும். அவர்களுக்குப் பசி ஓடிவிடுகிறது.

மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் மாறி மாறி குருக்கள்மார் சடங்குகள் நடத்துகிறார்கள். அவர்கள் பண்ணுகிற காரியம் விநோதமாக இருக்கிறது.

தம்பதிகளைக் கையை விரி என்கிறார்கள். பிறகு மூடு என்கிறார்கள்.

இதை எடு என்கிறார்கள். பிறகு அதைப்போடு என்கிறார்கள்.

இப்படித் தொந்தரவு பண்ணினாலும் சிலசில காரியங்களை உபயோகமாகவும் செய்கிறார்கள் குருக்கள்மார்.

மாப்பிள்ளையைப் பெண்ணுக்கும், பெண்ணை மாப்பிள்ளைக்கும் காப்புக் கட்டச் சொல்கிறார்கள். மாலை மாற்றச் சொல்கிறார்கள். ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடிக்கச் சொல்கிறார்கள்.

மணவறையைச் சுற்றிவரச் சொல்கிறார்கள். ஒருவர் கையை ஒருவர் இறுகப்பற்றிக் கொள்கிறார்கள். இதைப்பார்த்த கூட்டம் ஆரவாரித்துப் பொங்குகிறது. மேள முழக்கம் விண்ணையும் மண்ணையும் தழுவி ஆலிங்கனம் பண்ணுகிறது.

பெண்ணின் கழுத்தில் மாப்பிள்ளை திருநாண் பூட்டினான். கல்யாணம் ஜாம்ஜாம் என்று நடந்தது.

ஊஞ்சல் நலுங்கு, பரதநாட்டியம், பட்டினப்பிரவேசம் எல்லாம் இனிமேல்தான். விருந்து உபசரிப்பு எல்லாம் பிரமாதம்.

அக்கினி சாட்சியாக மணமக்களுக்குத் தாலிகட்டி அவள் கையைப் பிடித்தான் மாப்பிள்ளை.

பிறகு என்ன செய்தான்.

அம்மியின் மேல் பெண்ணின் காலை தன் கையால் பிடித்து, மெள்ள எடுத்து வைத்தான் மாப்பிள்ளை. இதை மறக்க முடியுமா பெண்ணால்.

கையால் காலை எடுத்து வைத்தவன் யார்? அவனுடைய கை எப்பேர்ப்பட்ட கை?

இம்மைக்கும் ஏழேழ்
பிறவிக்கும் பற்றாவான்,
நம்மை உடையவன்
நாராயணன் நம்பி;

செம்மை உடைய
திருக்கையால் தாள்பற்றி
அம்மி மிதிக்கக்
கனாக்கண்டேன் தோழிநான்!

இந்த இப்பிறவிக்கு மட்டுமல்ல, ஊழி ஊழிகாலமாய்
அத்தனை பிறவிகளுக்கும் துணையாய் நின்று நம்மைக் காத்தவன்
நாராயணமூர்த்தி. அவனே என் கையைப் பிடித்தான்.

- அதுமட்டுமா, சகல நலன்களும் நிறைந்த தன் தங்கக்கரத்தால்
என் காலையே பிடித்து அம்மி மேல் தூக்கி வைத்தான்.

யாருக்குக் கிடைக்கும் இந்தப் பாக்கியம்?

நாவில் வட்டம் போட்டுக்கொண்டே இருக்கும் பாடல்கள்.
பாடப்பாட நாவில் தேனூறும். பருகுப்பருக ஆனந்தம்தான்.

பரவசப்படுத்தும் ஆவல்

மயில் ஒரு அழகான பறவை. மயில் நடந்து போவதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாம். அவசரமாக ரயிலுக்குப் போகிற வர்கூட மயிலின் ஓய்ந்த நடையைப் பார்த்தால் அப்படியே நின்றுவிடுவார். ரயிலை மறந்து விடுவதும் உண்டு.

மயிலின் நடையில் ஒரு அடக்கம் இருக்கும். நாணம் இருக்கும். கம்பீரமும் பணிவும் சேர்ந்து பரிமளிக்கிற ஒரு சொகுசு இருக்கும்.

சின்னஞ்சிறிய கொண்டை, அதற்கேற்ற பொடிக்கழுத்து, பெட்டி போன்ற கனத்த உடம்பு, குச்சிபோன்ற கால்கள், கண்ணைக்கவரும் வண்ணத்தோகை, இவ்வளவோடு மயிலானது மெள்ள மெள்ள அடி எடுத்து வைக்கும். அப்பொழுது நமது மனமும் மயிலின் பாதங்களோடு சேர்ந்து தத்தித்தத்தி, ஒதுங்கி ஒதுங்கி நடக்கும்.

மயில் நடந்து போகிற நயத்தை நம்மவர்கள் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவித்திருக்கிறார்கள். மலர்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட இளநங்கை - கண்ணைப்பறிக்கும் அழகு மயமான கல்யாணப்பெண் - மெள்ள மெள்ள நடந்து வருவதையும் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அனுபவமும் ஆனந்தமும் சேர்ந்து பெண்களின் வசீகரத்துக்கு மயில் போன்ற சாயல் என்று பாராட்ட வைத்திருக்கிறது.

தோட்டத்தில் அங்கங்கே தானிய மணிகள் சிதறிக் கிடக்கின்றன. ஒரு ஆண்மயில் தானிய மணிகளை இரையாகக் கொத்திக் கொத்தி உண்கின்றன. ஞாபகம் முழுவதும் தானிய மணிகளின் மேல்தான் மயிலுக்கு.

அப்பொழுது ஒரு பெண் மயில் அங்கே வருகிறது. அதுவும் இரை தேடித்தான் வருகிறது. இருபது முப்பதடி தூரத்தில் நின்று இரைதேடுகிறது பெண்மயில்.

ஆண்மயில் பெண்மயிலைப் பார்க்கிறது. ஆசையோடு பார்க்கிறது. பெண்மயிலும் ஆண்மயிலைப் பார்க்கிறது. இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று பார்ப்பதும், குனிவதும், பழையபடி

பார்ப்பதுமாக இருக்கின்றன. இரண்டுக்கும் பிரியம் உண்டாகி
றது. ஒன்றை ஒன்று ஆவலோடு நோக்குகின்றன. பிறகு குனிந்து
இரை தேடுகின்றன.

மயில்களின் ஆசையும் வேகமும் அவற்றின் கண்களில்
தெரிகின்றன. ஆடிச்சிலிர்க்கும் கொண்டையில் தெரிகின்றன.
நடையிலும் தெரிகின்றன. இரையைக் கொத்துகிற பாங்கிலும்
தெரிகின்றன.

ஒன்றை ஒன்று நெருங்கி வருவதிலும் தெரிகின்றன.
திரும்பிப் பின்வாங்குவதிலும் தெரிகின்றன.

எவ்வளவுதான் நிச்சயமாகத் தெரிந்தாலும் அவசரப்பட்டு
ஒன்றை ஒன்று கட்டிப்பிடிக்காது. கழுத்தை நெரிக்காது. மல்லுக்
கட்டவும் செய்யாது.

பெண் மயில் தன்னை அங்கீகரித்துவிட்டது என்று தெரிந்த
பிறகும் கூசிக்கூசியே அதனிடம் நெருங்கும் ஆண்மயில்.
தோகையை மெள்ள மெள்ள விரிக்கும். நவரத்ன கசிதமான
தோகையை ஒய்யாரமாக விரித்துப் பெண் மயிலின் கண்குளிர
நடனம் ஆடும்.

சீருக்குச்சிர், வரிக்குவரி பொருளுணர்ந்து அபிநயம் பிடிப்பது
போல பெண்மயிலின் உள்ளம் குளிர நடனம் ஆடிக்கொஞ்சும்
ஆண்மயில்.

நடனத்தில் மயங்கும் பெண்மயில் ஆண்மயிலை நோக்கி
ஒரு எட்டு இரண்டு எட்டு என்று எடுத்து வைக்கும்.
அவ்வளவுதான், ஆண்மயிலின் ஆட்டத்தில் சூடுபிடிக்கும்.
பெண்மயிலை நெருங்கிவந்து மனம் கரைந்து ஆடும்.

பம்பரம் போல அது சுற்றிச்சுற்றி ஆடும்பொழுது அதன்
தோகை அப்படியும் இப்படியுமாகப் பெண்மயிலின் மேனியில்
பட்டு உரசும். கொஞ்சம் வெட்கப்பட்டு பெண் மயில் திரும்பும்.
அப்பொழுது பயந்தது போல ஆண் மயிலும் விலகும்.

வெட்கமும் பயமும் நிலைத்து நிற்பதில்லை. ஒன்றை ஒன்று
ஆசையோடு பார்க்கும். நெருங்கும். உறவு வைத்துக்கொள்ளும்.
கொஞ்சுவது குலாவவுவது எல்லாம் அப்புறந்தான்.

காதல் என்பது பார்ப்பதற்கு ஏதோ சாதாரண காரியம் போலத் தோன்றும். ஆனால் அதில் இறங்கிப் பார்த்தால்தான் ஆழம் இன்னதென்று தெரியும். அருமை இன்னதென்று தெரியும்.

கூச்சம், பயம், கலக்கம், சோர்வு, மயக்கம், ஆற்றாமை, வேகம், தவிப்பு, எல்லாம் காதலில் புரண்டு புரண்டு வரும். கொந்தளிக்கும் கடலில் ஒன்றை ஒன்று கட்டிப்பிடித்து அலைகள் புரள்வது போலக் காதலில் பயம் முதலிய உணர்ச்சிகள் உருண்டு புரளும்.

பதினைந்து அல்லது பதினாறு வயதுள்ள பெண். தினந்தோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் வந்து நிற்பாள். நகரப்பேருந்து வரும். உடனே அதில் ஏறிப்போவாள்.

அலுவலகம் ஒன்றில் வேலை பார்க்கலாம். அல்லது கல்விநிலையத்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கலாம் அப்பெண்.

தற்செயலாக வாலிபன் ஒருவன் அந்தப்பக்கம் ஒருநாள் வந்தான். பெண்ணைப் பார்த்தான். அவளும் அவனை இரண்டு மூன்று தடவை விட்டுவிட்டுப் பார்க்கத்தான் செய்தாள்.

பையனுக்கு அவள் மேல் ஆசை உண்டாகிவிட்டது. பேயாய்ப் பிடித்து ஆட்ட ஆரம்பித்துவிட்டது ஆசை. தினந்தோறும் அந்த இடத்துக்கு அவள் வருவதற்கு முன்பே அவன் வந்து விடுவான். புதிதுபுதிதாக அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்டு வர ஆரம்பித்தான் பையன்.

பைத்தியம் பிடித்ததுபோல அவளையே மாறிமாறிப் பார்ப்பான். முன்னால் போவான், பின்னால் வருவான். சிரிப்பான், சிரிப்பு வராது. ஏதோ ஒன்று சொல்ல நினைப்பான்; விசாரிக்கக் கூட திட்டம் போட்டு வருவான். ஆனால் வாய்கூடத் திறக்காது. அவள் கார் ஏறிப்போகும் வரை இந்தத் தடுமாற்றம். அதன் பிறகு அந்த இடத்தை விட்டுப் போவான்.

கொஞ்ச நாள் கழித்து மாலையிலும் அவள் திரும்பி வருவதற்குள் வந்து காத்துக்கிடக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

காரை விட்டு இறங்கி அவள் வீடு போகும்வரை அவளையே பார்ப்பான். சில நாள் சில அடிதூரம் அவள் பின்னால் போய்க் கூடத் திரும்பி இருக்கிறான்.

அதற்குமேல் அவளை அவனால் பின்தொடர முடியவில்லை.

அவளும் சும்மா இருக்கவில்லை. ஓரம் சாரமாக இவனைப் பார்ப்பாள். காரில் ஏறின பிறகும் ஒருமுறை இவனைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் போவாள்.

ஒருவர் மேல் ஒருவருக்கு ஆசை இருந்தது. பரிவு இருந்தது. ஆர்வம் பொங்கித் தவியாய்த் தவித்தது. ஆனாலும் ஒருவர் முன் ஒருவர் வந்து நேருக்கு நேராக நிற்க முடியவில்லை. “என்னுடைய விருப்பம் இது. உன்னுடைய விருப்பம் என்ன” என்று கேட்க முடியவில்லை.

காதல் என்றால் அப்படித்தான். அதற்கு வேறு மாற்றே கிடையாது.

தயாராக இரு என்று டெலிபோனில் காதலிக்கு உத்தரவு போடுவது, காரைக் கொண்டு போய் அவளை ஏற்றி வைப்பது. ஒருவர் உடலை ஒருவர் சுற்றி வளைத்தபடியே உணவு விடுதிக்குப் போவது. சினிமாக் கொட்டகைக்குள் நுழைவது. கட்டிப்பிடிப்பது, புல்வெளியில் உருள்வது, குஸ்திபயில்வான்கள் போல உடை தரித்துக்கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் மோதுவது.

இதுதான் காதல் என்று படம் எடுத்து சினிமாக்காரர்கள் காட்டுவார்கள். மக்களும் ஆவலோடு போய் இந்தக் காட்சிகளைப்பார்த்து ரசிப்பார்கள். இவை எல்லாம் படத்தோடு சரி, நடைமுறைக்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை.

இனி, நாச்சியார் என்று போற்றப்படும் ஆண்டாள் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பிறந்தவர். எல்லாம் கடவுள் மயம். கடவுளைத்தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்னும் உண்மையை தெளிவாய்க் கண்ட ஞானி அந்த அம்மையார்.

உண்மை தெளிவாய்த் தெரியத் தெரிய பக்தி உண்டாகிவிட்டது.

கருணாகரமூர்த்தியாகிய திருமாலை விட்டுத் தனியாக இருப்பதாகவும், துணை இல்லாமல் அநாதையாக இருப்பதாகவும் ஆண்டாள் உணர்ந்தார்.

உடனே அவனோடு சேர்ந்துவிட வேண்டும் - சேர்ந்து அவனுடைய எல்லையற்ற அருளையும் அழகையும் பருகிப் பருகி திளைக்க வேண்டும் என்று துடித்தார்.

அதற்காக உடல், பொருள், உயிர் எல்லாவற்றையும் அவனுக்குத் தத்தம் பண்ணிவிட ஆத்திரப்பட்டார். ஆத்திரமும் வேகமும் சேர்ந்து ஏங்க வைக்கின்றன ஆண்டாளை.

எப்படி என்று பார்ப்போம்.

வஞ்சனையால் ஏவிவிடப்பட்ட யானையின் கொம்புகளை ஒடித்து மண்ணோடு மண்ணாய் உருட்டி விட்டான் திருமால். பிறகு, மிதி மிதி என்று மிதித்து யானையைக் கொன்றுவிட்டான்.

திருமாலின் கைகளில் சங்கும் சக்கரமும் எப்பொழுதும் இருக்கும். சங்கை அடிக்கடி வாயில் வைத்து ஊதுவான் பெருமான். அப்பொழுது ஐந்து சுரங்கள் ஒன்று சேர்ந்து பூம்பூம் என்று முழங்கும். அதனால் பாஞ்சசன்யம் என்று சங்குக்குப் பெயர்.

தேன் கசியும் திருமாலின் அதரங்களில் தோய்ந்து தோய்ந்து ஊறி வருகிற அமுதத்தை சதா பருகிக் களிக்கிறது சங்கு. பவளம் போன்ற சிவந்த இதழ்களின் நறுமணத்தை எப்பொழுதும் அனுபவித்துத் திளைக்கின்றது சங்கு.

அந்தப்பாக்கியம் தனக்குக் கிட்டவில்லையே என்று ஏங்குகிறாள் ஆண்டாள்.

ஏக்கத்தைச் சங்கினிடமே சொல்லித் தீர்க்கிறாள். ருசியும் மணமும் எப்படி இருக்கும்? சொல்லமாட்டாயா சங்கே! என்று கெஞ்சுகிறாள்.

கருப்பூரம் நாறுமோ?
கமலப்பூ நாறுமோ?
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான்
தித்தித்(து) இருக்குமோ?
மருப்பொசித்த மாதவன்தன்
வாய்ச்சுவையும் வாசமும்
விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன்
சொல்ஆழி வெண்சங்கே!

மருப்பு - யானையின் கொம்பு.

ஒரு பொருள் நமக்கு உகந்ததாக இருந்தால் அதனோடு ஒட்டிய எல்லா அம்சங்களும் நமக்கு உகந்ததாக இருக்கும். அழகாகவும் இருக்கும்.

நமக்கு வேண்டியவர் ஒருவர். அப்படியானால் அவருடைய மேசை, நாற்காலி, பேனா, வீடு, ஜன்னல், நாய், கார் எல்லாமே நமக்கு இனிமையாக இருக்கும்.

நாம் ஒருவரை உயிருக்கு உயிராக மதிக்கிறோம். ஆனால், நம்மை அவர் அவ்வளவாக அங்கீகரித்ததாகத் தெரியவில்லை. அப்படியானால் நமக்கு அது ஒரு பாரமாகவே இருக்கும். நாம் யாரை மதிக்கிறோமோ அவர் மேலே நமக்கு எரிச்சல் உண்டாகும். அவரோடு ஒட்டிய பொருள்களிடத்து ஆங்காரமே உண்டாகி விடும்.

காதல் துறை இன்னும் ஒருபடி மேலே போகும்.

எதிர்ப்பார்த்தபடி காதலின் அருள் காதலிக்குக் கிடைக்க வில்லை. அப்பொழுது பெண்ணை வாட்டி வதைக்கும் அந்தக் காதல். காதலன் மேல் எரிச்சல் உண்டாகும். ஆனால் அந்த எரிச்சல் நிலைத்து நிற்காது. அவன் அருளைப்பெற நாம் தவம் செய்யவில்லை என்னும் சோர்வு கலந்த ஆற்றாமைக்கு ஆளாவான் பெண்.

காதலனுடன் தொடர்புடைய பொருள்களிடத்தும், வெறுப்பு உண்டாகும். அந்த வெறுப்பும் நிலைத்து நிற்காது. "அவை புண்ணியம் செய்தவை. அவற்றுக்குக் கொடுத்து வைத்துள்ளன. நமக்கு அந்தப் புண்ணியம் இல்லை" என்னும் ஆற்றாமைக்கு ஆளாவான் பெண்.

அந்த ஆற்றாமையே பொறாமையாக எழுந்து நிற்கும்.

பொறாமையை அப்பட்டமாகக் காட்டாமல் நயமாகக் காட்டுவான் பெண்.

சங்கினிடம் அப்படி நயமாக விசாரித்து தன்னுடைய ஆற்றாமையையும் பொறாமையையும் கொட்டுகிறாள் பெண். ஆண்டாள் என்னும் அற்புதப்பெண்.

“உனக்குத்தானே தெரியும் அவனுடைய இதழின் மணமும் ருசியும். அதை வெளியில் சொன்னால் குடி முழுகியா போய்விடும்?” என்று ஒட்டி நின்று பேசுகிறாள் பெண்.

மேலும் என்னென்ன சொல்கிறாள் சங்கிடம் என்று பார்ப்போம்.

வடமதுரை மன்னனாகிய வாசுதேவனின் கையில் ஓய்யாரமாக ஏறி வீற்றிருக்கிறாய் நீ. அவனுடைய திருக்கரங்கள் தாம் உன்னுடைய கொலுமண்டபம் - அரண்மனை.

மழைக்காலத்தில் மேகக்கூட்டங்களுக்கு ஊடே நுழைந்து நுழைந்து பூரண சந்திரன் வெளிப்பட்டால் எப்படி இருக்கும்? அப்படி அல்லவா அவன் கையில் அமர்ந்திருக்கிறாய் நீ!

நீலமேக சாமள வண்ணன் அவன். மேகக்கூட்டங்களால் சூழப்பட்ட கருநீலமலை போல விளங்குகிறான் அவன்.

நீயோ தூயவெள்ளை நிறம்.

என்ன பொருத்தம், நீயும் அவனும் சேர்ந்திருப்பது? அட்டா! உன்னுடைய தடபுடலும் தோரணையும் தனிதான்.

இனிப்பாடல்:

தடவரையின் மீதே
சரற்கால சந்திரன்
இடைஉவா வில்வந்து
எழுந்தாலே போல்நீயும்
வடமதுரை யார்மன்னன்
வாசுதே வன்கையில்
குடிஏறி வீற்றிருந்தாய்
கோலப் பெருஞ்சங்கே!

நாம் என்ன சொன்னாலும் சரி, போற்றினாலும் சரி, தூற்றினாலும் சரி கேட்பதற்கு சங்கிடம் செவி இல்லை. பதில் சொல்வதற்கு நாவும் அதனிடம் இல்லை. வார்த்தையும் சங்கிடம் இல்லைதான்.

இது பெண்ணுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனாலும் காதலின் வேகம் பைத்தியம் ஆக்கிவிடுகிறது. வசமழிந்து போன நிலையில் சங்கிடம் பேசவைக்கும். ஏன் பதில் சொல்லமாட்டேன் என்கிறாய் என்று கேட்கவும் வைக்கும். கெஞ்சவும் வைக்கும். கெஞ்சித் தடுமாறவும் வைக்கும்.

காதல் வெறி புதுப்புது வர்ணங்களில் ஜொலிப்பதை மேலும் பார்க்கலாம்.

பேரண்டம் முழுவதுக்கும் மன்னாதி மன்னனாக இருக்கின்றான். மதுகுதனாகிய கண்ணன். அவன் இதழ்களில் ஊறும் தேனை சதா பருகித் திளைக்கும் சங்கே! உன்னுடைய யோகந்தான் யோகம்!

"கடலில் உன்னுடன் பிறந்த சங்குகள் லட்சோப லட்சம். அத்தனை சங்குகளிலும் உன்னைத்தவிர வேறு ஒன்றுக்கும் இந்த யோகம் கிடைக்கவில்லை.

அந்த சங்குகளைப்பற்றி யார் நினைக்கிறார்கள்?"

உன்னோடு உடனே
ஒருகடலின் வாழ்வாரை
இன்னார் இனியார்என்று
எண்ணுவார் இல்லைகாண்;
மன்ஆகி நின்ற
மதுகுதன் வாய்அமுதம்
பன்னாளும் உண்கின்ற
பாஞ்ச சன்னியமே!

சக்கரவர்த்திச் சங்கு!

வாய்க்கு வந்தபடி பொறுப்பில்லாமல் பேசி விட்டோமே சங்கை, என்று கொஞ்சம் பதறிவிட்டாள் பெண்.

தன்னைப் பற்றி பெருமானிடம் அப்படி இப்படி என்று புகார் சொல்லி விடக்கூடாதே இந்தச் சங்கு என்று கலங்குகிறாள் பெண்.

அதனால் சங்கைக் கொஞ்சம் தாஜாப்பண்ணி சமாளிக்கிறாள். சங்கின் கையைப் பிடிக்கிறாள். அதன் கன்னத்தில் கையை வைத்துத் தடவியபடியே ஆசையோடு பார்க்கிறாள்.

சங்குகளுக்கெல்லாம் சக்கரவர்த்தி அல்லவா நீ என்று அர்ச்சனையே பண்ணிவிடுகிறாள் பெண்.

செந்தாமரை மலரில் வெள்ளிக்குடம் போன்று அன்னப்பட்சி நிற்கும். கண்ணனின் செக்கச் சிவந்த கைகளில் அப்படி ஏறி அமர்ந்திருக்கும் வெண்சங்கே!

உனக்கென்ன குறை? சங்கரையா! நீ குடி இருக்கும் இடமே லோக நாயகனின் திருக்கரங்கள்தாம். அதுமட்டுமா? நீ, படுத்து உறங்கும் பள்ளி அறையே அவன் கைத்தலந்தான்!

செங்கமல நாள்மலர்மேல்
தேன்நுகரும் அன்னம்போல்
செங்கண் கருமேனி
வாசுதேவன் உடைய
அங்கைத் தலம்ஏறி
அன்ன வசம் செய்யும்
சங்கரையா! உன் செல்வம்
சாலஅழகியதே!

(அன்னவசம் - குடிஇருத்தல், சங்கர் ஐயா என்று சங்கைக் கூப்பிடுவது ஒருவித அருமைப்பாடு.)

'உன் பாக்கியமே பாக்கியம்' என்று போற்றுகிறாள்.

ஆனாலும் உள்ளுக்குள் புகைந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. பொறாமை, அதன் அனலும் வேகமும் ஊடுருவி வந்து அடிக்கத்தான் செய்கிறது.

“ஊதஊத புதுப்புது ஒலிகளை எழுப்பும் சங்கே!

உனக்கு ஆகாரமே அவனுடைய வாயின் ஊறல்தான்!

அவன் கையில் நீ தூங்குகிறாய். எல்லாமே உனக்கு அவன்தான். உலகம் முழுவதையும் ஒரு அடியில் அளந்து தீர்த்த அவன் அன்புக்குப் பாத்திரமான பெண்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்? அத்தனை பேரையும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டாய் நீ. ஒருவரும் அவன் பக்கம் வந்து எட்டி பார்க்கக்கூட முடியாது. அப்படி நீயே அவனை அபகரித்துக் கொண்டாய்.

“இது உனக்கு அழகாக இருக்கிறதா? பெண்கள் கூட்டம் கூட்டமாய்த் திரண்டு உன்னுடைய அடாவடித்தனத்தை கண்டிக்கிறார்கள். உன் கொட்டத்தை அடக்க வேண்டும்” என்று துடிக்கிறார்கள்.”

உண்பது சொல்லில்

உலகளந்தான் வாயமுதம்,

கண்படை கொள்ளல்

கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே

பெண்படையார்உன்மேல்

பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார்;

பண்பல செய்கின்ற

பாஞ்ச சன்னியமே!

(கண்படை - உறக்கம். பண் - ராகம்).

பொறாமையும் ஆத்திரமும் ஆரம்பத்தில் பம்மித்தான் வரும். மறைந்து மறைந்துதான் வெளிப்படும். வாய்ப்புக் கிடைத்ததும் ஒரே பாய்ச்சலில் பாயும். புலிபாய்வது போலவே பாய்ந்துவிடும்.

சங்கினிடத்தில் பெண்ணுக்கு வெறுப்பு. “தனக்கு அருள்புரிய வேண்டிய தன் நாயகனை வளைத்துக் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டதே இந்தச் சங்கு” என்று சங்கின்மேல் ஒரே ஆங்காரம்.

ஏமாற்றி, தெருவில் விடப்பட்ட அநாதையாகத் தன்னை நினைக்கிறாள் பெண். போக்கிரித்தனத்தின் மொத்த உருவமாகத் தெரிகிறது சங்கு.

சங்கின் குரல்வளையை நெரித்து விடுவோமா என்றுக்கூடக் கோபம் வருகிறது பெண்ணுக்கு. “அப்பளத்தை நொறுக்குவது போல கசக்கி நொறுக்கி விடுவோமா சங்கை” என்று கூட வந்து வந்து போகிறது நினைப்பு.

ஆனால் முடிகிற காரியமா இவை எல்லாம். ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு அதனிடம் பேச்சுக் கொடுத்து அதன் மனச்சாட்சியை தூண்டிவிடலாம் என்று முயற்சி செய்தாள் பெண். அதுவும் பிரயோசனப்படவில்லை.

சங்கின் ஏகபோகக் கொள்ளையைத் தொட்டுக்காட்டி அதைத் திக்கு முக்காடச் செய்து விடலாம் என்றும் பார்த்தாள். அசைந்து கொடுக்கவில்லை சங்கு.

நேருக்கு நேராக நின்று சங்கின் தோலை உரித்து அதன் கையில் கொடுத்து விடவேண்டும். அதாவது சங்கின் திருட்டுத்தனத்தை அப்படியே அதனிடம் வெட்ட வெளிச்சமாக எடுத்துக் காட்டி விடவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அதற்குப் புத்திவரும் என்று துணிந்துவிட்டாள் பெண்.

துணிச்சலில் வெட்டொன்று துண்டிரண்டு என்று வந்து விழுகின்றன வார்த்தைகள்.

சங்கே உனக்குமட்டும் கண்ணன் சொந்தம் இல்லை. அவனுக்கு தேவிமார்களே ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள். அத்தனை பேரையும் தந்திரமாக நீ ஒதுக்கி வைத்துவுட்டு, அவனை வசப்படுத்திக்கொண்டு, நீ மட்டும் அவனை அனுபவிக்கிறாய்.

அத்தனை பேரும் சேர்ந்து உன்னைச் சின்னாபின்னம் ஆக்கினால் உன் கதி என்ன?

உன்னுடைய திமிர், மப்பு எல்லாம் தூள்தூள் ஆகிவிடும் சங்கே ஜாக்கிரதை!

இப்படி வருகிறது பொறாமை - ஆங்கார சொருபமாக

பதினாறாம் ஆயிரவர்
தேவிமார் பார்த்திருப்ப,
மதுவாயில்க் கொண்டாற்போல்
மாதவன்தன் வாயமுதம்
பொதுவாக உண்பதனைப்
போக்கிநீ உண்டக்கால்,
சிதையாரோ உன்னைத்தான்
செல்வப்பெ ருஞ்சங்கே!

காதல் என்பது மேடை ஏறாது. பிரசங்கம் பண்ணாது. நாலு பேர் கைதட்ட வேண்டுமே என்று குரலை ஏற்றவும் ஏற்றாது. இறக்கவும் இறக்காது.

மனதின் உள்ளுக்குள்ளேயே சுழன்று வட்டம் போடும் காதல். உணர்ச்சியைப் பிசைந்து பிசைந்து உருக்கிவிடும் காதல்.

அன்புத்தீயில் உணர்ச்சியைப் போட்டுப்போட்டு சொக்கத் தங்கமாக ஜொலிக்க வைக்கும் காதல்.

அப்பொழுது கோடி சூரியப் பிரகாசமாக ஜொலிக்கும் ஒவ்வொரு உணர்ச்சியும்.

ஆனால் அதற்கு வெறிவந்து விட்டால், அந்த வெறி பேச ஆரம்பித்து விட்டால் அதன் முழக்கம் விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் எதிரொலிகும். எட்டுத் திசைகளையும் உலுக்கிக் குலுக்கும்.

ஒவ்வொருவர் மனக்கதவுகளையும் தடார், தடார் என்று அது தட்டும்.

நம் இதயக்கதவுகளை எப்படித் தட்டுகிறது காதல் என்பதைப் பாடல்களில் நாம் பார்க்கிறோம்.

கூடலுக்குள்ளேயே ஓர் ஊடல்

ஆசை என்று ஒன்று இருக்கிறது. அது மனிதர்களை ஆட்டிப் படைக்கிறது. ஆணோ, பெண்ணோ ஒருவரையும் அது விட்டு வைப்பதில்லை. ஒவ்வொருவரையும் அது பம்பரமாக ஆட்டும்.

ஒரு பொருளின் மேல் ஆசை உண்டாகிறது. அது உடனே கிடைத்துவிட்டால் பிரச்சனை இல்லை.

பிரச்சனை இல்லாவிட்டால் உணர்ச்சியும் இல்லைதான். உயிரும் இல்லைதான். உப்போ உறைப்போ இல்லாமல் சப்பென்று போய்விடும் வாழ்க்கை.

'ஆசைப்பட்டது கிடைக்காது. நிச்சயமாகக் கிடைக்காது' என்றாலும் பிரச்சனை இல்லை. 'கிடைக்கும். ஆனால் கிடைக்க மாட்டேன் என்கிறது' என்று வரும்பொழுதுதான் பிரச்சனை. அப்பொழுதுதான் சந்தேகம் உண்டாகிறது.

முடிவு ஏற்படாமல் இப்படி ஒரு இழுபறி நிலை உண்டாகிற பொழுது ஆசைக்குத் தீவிரம் உண்டாகும். அது மோகமாக எழுந்து நிற்கும். வெறியாகவே ஆவேசமடைந்துவிடும்.

பயம் ஒரு பக்கம் வெறி ஒரு பக்கம் ஆக இரண்டு பக்கமும் பிசையப் பிசையக் குழப்பம் உண்டாகும். தைரியம் எவ்வளவு இருந்தாலும் புத்தி தடுமாறிவிடும்.

ஆசை நிறைவேறுமா, நிறைவேறாதா என்கிற கலக்கத்தில் மனிதர்கள் சோதிடம் பார்ப்பார்கள். ரேகை சாத்திரம் பார்ப்பவர்களைத் தேடி அலைவார்கள். யாராவது குறி சொல்கிறவர்கள் வரமாட்டார்களா என்று எதிர்பார்த்து நிற்பார்கள்.

சோதிடம், ரேகை பார்ப்பவர், குறிசொல்கிறவர் இவர்களை நம்புவதோடு நிற்க மாட்டார்கள். தங்களுக்குள்ளேயே ஒரு ஆருடத்தை உண்டாக்கி அதை வைத்தும் பலனைக் கணித்துப் பார்ப்பார்கள்.

புத்தகத்தைப் பிரித்துப் பார்ப்பார்கள். பிரிந்த பக்கத்தில் விஷயம் நன்றாக இருந்தால் காரியம் கைகூடும் என்று

திருப்திப்படுவார்கள். பிரிந்த பக்கத்தில் விஷயம் ஒரு மாதிரியாக இருந்தால் காரியம் கைகூடாதே என்று பதறுவார்கள்.

மனசுக்கு உகந்த காரியத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுதோ, நினைக்கும்பொழுதோ, மணி அடித்தால் போதும், காரியம் நிறைவேறியது போல மகிழ்ச்சி வரும். அந்த நேரம் விளக்கைப் பொருத்தினாலும் வெளிச்சம் வந்தாலும் ஒரே உற்சாகம் உண்டாகும். பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது விளக்கு அணைந்து விட்டால் போதும் ஒரே கலக்கந்தான்.

தும்மல் வந்தால் போதும், அந்தத் தும்மலில் ஒற்றையா இரண்டடையா பார்ப்பார்கள். தும்மல் ஒற்றைப்படையில் நின்றால் நழுவிவிடுமே காரியம் என்று பயம். இரட்டையில் நின்றால் 'வெற்றி நமதே' என்று ஒரு மகிழ்ச்சி.

குறிப்பிட்ட காரியம் பற்றி நினைக்கிற பொழுதோ, மற்றவர்களிடம் சொல்கிற பொழுதோ, மனம் சும்மா இருக்காது. வழியில் போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் பேசுவதையும் மனம் கவனிக்கும். அவர்கள் பேச்சில் மங்களம் இருந்தால் திருப்தி. அமங்கலம் இ ருந்தால் சஞ்சலம். இப்படியாகத் தடுமாறித் தடுமாறித் தத்தளிக்கும் மனம்.

காரியம் கைகூடுகிற வரைக்கும் மனம் அதை நோக்கியே ஓடும். மறப்பதற்கு எத்தனையோ தந்திரம் பண்ணிப்பார்க்கும் மனம். ஆனாலும் மறக்க முடியாது. அந்த நினைப்பே சுற்றிச் சுற்றி வரும்.

இனி, ஆண்டாளுக்கு கண்ணபிரான் மேல் ஒரே மோகம். வெறியாகவே போய்விட்டது ஆசை. அவன்தான் நாயகன். அவன்தான் உயிர். அவன்தான் வாழ்க்கை. அவனில்லாமல் எதுவும் இல்லை. இப்படி ஆகிவிட்டான் ஆண்டாள்.

கண்ணபிரான் பற்றிய வரலாறு அவ்வளவும் ஆண்டாளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அந்த வரலாற்றின் ஒவ்வொரு அம்சமும் ஆண்டாளை உருக்கிக்கொண்டே இருக்கின்றன.

கண்ணபிரானுடைய இருப்பிடம், அவன் நடமாடும் இடம். அவன் பழகும் இடம் எல்லாம் ஆண்டாளுக்கு அத்துபடி.

கண்ணனையே எண்ணி எண்ணி உருகும் ஆண்டாள், கூடல் இழைத்துப் பார்ப்போம் என்று மணலைச் சேர்த்துக் குவிக்கிறாள். கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆள்காட்டி விரலால் வட்டம் போடுகிறாள். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று வட்டம் போட்டபடியே விரலை இழுத்துக்கொண்டு போகிறாள்.

திடீரென்று நிறுத்துகிறாள். முதல் வட்டத்தோடு கடைசி வட்டம் சேரா விட்டால் கண்ணன் வரமாட்டானே என்று பயப்படுகிறாள். அதனால் அந்த வட்டத்திடமே (வட்டம் ஒன்று கூடும்) கூடலிடமே கெஞ்சி வேண்டுகிறாள். எல்லாம் நாடகம் போடும் பகல் கனவுதான்.

எப்படி என்று பாடலில் பார்ப்போம்.

“திருவேங்கடம் என்னும் திருப்பதியிலும் திருக்கண்ணபுரத் திலும் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி இருக்கிறான் பெருமான். காடு, மலை, வயல் எங்கும் ஊடுருவி கோலில் அமைத்து கம்பீரமாக வீற்றிருக்கிறான். அந்தக் கண்ணனாகிய வாமனன். துள்ளிக்குதித்து என்னிடம் வரவேண்டும்! என்னைத் தன்னுடன் அழைத்துப்போக வேண்டும்!

அதற்கு உதவிசெய்ய வேண்டும் கூடலே! வட்டங்கள் கூடிப்பரிமளிக்க உதவ வேண்டும் கூடலே” என்று கெஞ்சுகிறாள்.

மூடிய கண்ணைத் திறக்காமல், வைத்த விரலை எடுக்காமலே அப்படி உருகி நைகிறாள் பெண்.

காட்டில் வேங்கடம்
கண்ண புரநகர்,
வாட்டம் இன்றி
மகிழ்ந்துறை வாமனன்;
ஒட்ட ராவந்தென்
கைப்பற்றித் தன்னொடும்
கூட்டும் ஆகில்நீ
கூடிடு கூடலே!

இனி, அடிக்கடி கோவிலுக்குப் போய் வந்திருக்கிறாள் ஒரு பெண். பிரகாரம் சுற்றி வந்திருக்கிறாள். கர்ப்பக் கிரகமும் சுற்றி வந்திருக்கிறாள். இறைவனின் அபிஷேகங்களை அனுபவித்திருக்

கிறாள். அலங்காரத்தில் லயித்திருக்கிறாள். ஆராதனையில் உருகி இருக்கிறாள்.

இந்த அலங்கார புருஷனே தன் நாய்கன் என்று தன்னை அர்ப்பணித்து விட்டாள். குழந்தைப் பருவத்திலேயே அர்ப்பணிப்பு நடந்து விட்டது.

மனம் ஒப்பிச் செய்த காரியத்தை எப்படி மறைக்க முடியும்? திருவேங்கடம், திருக்கண்ணபுரம் ஒவ்வொன்றாக உருண்டோடி வருகின்றன நினைப்பில்.

காதலனாகிய கண்ணனை மிக்க பெருமிதத்தோடு பார்க்கிறாள் பெண். எப்படி? பேரண்டம் முழுவதும் அவனுடைய சொந்தச் சொத்து. ஆனாலும் அது வேண்டும், இது வேண்டும் என்று எதன்மேலும் அவன் ஆசைப்பட மாட்டான். எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப் பார்க்கும் கருணாகர மூர்த்தி அவன். பற்றற்ற பரம்பொருள் அவன்.

ஆனாலும் அவனை ஒருவராலும் ஏமாற்ற முடியாது. மருத மரமும் முறிந்து விழும்படி அதில் முட்டியவன். வடமதுரையில் அவதரித்து தருமத்துக்கு உயிர் கொடுத்தான் கண்ணன்.

அந்தப் புண்ணியமூர்த்தி என்னை நாடி வரவேண்டும். அதற்கு உதவவேண்டும் நீ என்று கடலை வேண்டுகிறாள் பெண்.

அற்ற வன்,மரு
தம்முறி ய நடை
கற்ற வன், கம்சன்
வஞ்சனை இற்றுக
செற்ற வன்,திக
மும்மது ரைப்பதி
கொற்ற வன்வரில்
கூடிடு கூடலே!

அற்றவன் - ஒன்றுக்கும் கட்டுப்படாமல் எல்லாவற்றையும் தாண்டி நிற்பவன்.

இனி, மணலில் நின்ற இடத்திலேயே நிற்கிறது விரல். கண்ணும் திறக்கவில்லை. ஆனாலும் கண்ணனைப்பற்றிய நினைப்புகள் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் ஒடிப்பாய்கின்றன.

அவனுடைய திருமேனி, புன்முறுவல், வீரம், கருணை, ஆர்வம் எல்லாம் பெண்ணின் மனக்கண்முன் நின்று தாண்டவம் ஆடுகின்றன. வடமதுரையிலிருந்து துவாரகை போய்ப்பார்க்கிறது பெண்ணின் மனம்.

உண்மையான ஆர்வமும் ஈடுபாடும் உள்ளவர்களிடந்தான் கண்ணன் உறவாடுவான். ராஜாதி ராஜன்தான். ஆனாலும் பசுவையும் கன்றையும் மேய்ப்பதிலும் அவைகளுடன் விளையாடுவதிலும் அவனுக்கு ஒரே கொண்டாட்டம்.

அந்தக் கண்ணன் வரவேண்டும். நீ மனது வைத்தால் போதும் கூடலே!

ஆவல் அன்புடை
யார்தம் மனத்தன்றி
மேவலன்; விரை
சூழ்துவ ராபதிக்
காவலன்; கன்று
மேய்த்துவி னையாடும்
கோவ லன்வரில்
கூடிடு கடலே!

விரைசூழ் துவராபதி - மணம்மிக்க பூம்பொழில்களால் சூழப்பட்ட துவாரகை.

அழகு என்றால் கண்ணனிடம் உள்ள அழகுதான் அழகு. கண்ணனுக்கு விருந்து என்றால் அது கண்ணனுடைய அழகுதான். பார்த்துப் பார்த்துப் புளகாங்கிதம் அடையும் கண்கள். அது மட்டுமா?

வெள்ளம் பாய்வதுபோல் உள்ளத்துள் பாய்ந்து உணர்ச்சி முழுவதையும் உருக்கி விடும் அந்த அழகு.

ஆயர்பாடியில் கோபிகைமார் ஆயிரம் ஆயிரமாய் இருந்தார்கள். அத்தனை பேருடனும் சேர்ந்து விளையாடுவான் கண்ணன். அத்தனை பேருக்கும் அவன்தான் உயிர். அவனைப் புரக்காவிட்டால் அவர்களுக்கு மூச்சே நின்றுவிடும்.

நீர் அருந்த தடாகத்துள் காலை எடுத்து வைத்தது யானை. கஜேந்திரன் என்கிற கொம்பன்தான் அந்த யானை. ஆனாலும் முதலையின் பிடியிலிருந்து மீள முடியவில்லை. பலம் கொண்ட மட்டும் முண்டிப் பார்த்தது. வேறு வழி இல்லை என்று ஆன்வுடன் 'தெய்வமே' என்று கூப்பாடுபோட்டது யானை.

அத்தனை நேரமும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தவருக்கு 'அலறல்' சுருக்கென்று பட்டது. ஒரே தாவில் வந்தார். முதலை துண்டு துண்டாய் தடாகத்தில் மிதந்தது. யானையோ ஆனந்தத்தோடு கரையில் அடிமேல் அடி எடுத்து வைத்தது.

விளையாட்டும் கும்மாளியும் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், தஞ்சம் என்றவர்களைத் தாங்குவதில் கண்ணாயிருப்பான் கண்ணன்.

பக்தர்களிடம் ஓடி வருவான். முதுகைத் தட்டிக் கொடுப்பான். இடுப்பில் கைபோட்டு அணைத்துக் கொள்வான். ஆனாலும் மனம் வாக்கு ஒன்றுக்கும் எட்டாத பரம்பொருள் அவன். வேதங்கள் சுட்டிக்காட்டும் மெய்ப்பொருள் அவன்.

அந்தக் கண்ணன் என்னை வந்து கூட வேண்டும் கூடலே! நீதான் கண்பார்க்க வேண்டும்!

பழகு நான்மறை
யின்பொரு ளாய், மதம்
ஒழுகு(ம்) வாரணம்
உய்ய அளித்த எம்
அழக னார், அணி
ஆய்ச்சியர் சிந்தையுள்
குழக னார்வரில்
கூடிடு கூடலே!

நான்மறை - பலவகைப்பட்ட பாடல்கள். வாரணம் - யானை. உய்ய - பிழைக்க.

குறிப்பு: ஆசையைத் தூண்டிவிட்ட ஒரு பொருள் கிடைத்துவிட்டால் அதோடு முடிந்தது காரியம். ஆனால் எளிதில் கிடைத்துவிடுவதில்லை. கைக்கு எட்டுவதுபோல் அது பக்கத்தில் வரும். கையை நீட்டினால் துள்ளி விலகும். போய்த் தொலைகிறது

என்று இந்தபக்கம் திரும்பினால் எதிரேவந்துநிற்கும். அந்தப்பக் கம் திரும்பினாலும் எதிரில் வந்து நிற்கும்.

கண்ணை மூடிக்கொண்டு கையையும் கட்டிக் கொண்டு சும்மா இருந்தாலும் விட்டுவைக்காது. உடம்போடு உடம்பை வைத்து உரிசக்கொண்டு கைப்பிடி தூரத்தில் நின்று ஒரு சிமிட்டுச் சிமிட்டும்.

இப்படியாக உணர்ச்சியைக் கிளறிவிட்டு ஆவேசத்தை முறுக்கேற்றி விடுகிறது ஆசை.

இனி, காதல் வெறிக்கு ஆளான உள்ளங்கள் தவியாய்த் தவிக்கும். ஆண்களாவது கண்ட இடத்தில் கண்டபடி பேசி ஆத்திரத்தையும் வேகத்தையும் தணித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் பெண்கள் காரியம் அப்படி இல்லையே.

ஆசையின் வசப்பட்டு அல்லல்படுகிற பெண்ணுள்ளத்தின் அரிய பெரிய உண்மையைத் தமிழ் ஆர்வத்தோடு பார்க்கிறது. பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தத்தில் கரைகிறது.

அனுபவமும் ஆனந்தமும் துள்ளி எழுந்து கைகளையும் காலையும் வீசி அபிநயம் பிடிப்பதை பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இசையிலும் தாளத்திலும் நின்று நடனம் ஆடிக் காட்டுகின்றன பாடல்கள்.

கூடலிழைத்தல் என்பதை ஒரு துறையாக வைத்து நெடுகிலும் அதை அனுபவித்து வந்திருக்கிறார்கள் தமிழ்க் கவிஞர்கள்.

முத்தொள்ளாயிரம் என்னும் மிகப் பழமையான நூலிலும் கூடலிழைத்தல் என்னும் துறை அருமையாய் வந்து பேசுகிறது.

எப்படி என்று பார்ப்போம்.

எதிர்பாராதவிதமாக பாண்டியனை ஒரு நாள் சந்தித்து விட்டாள் இளநங்கை. பாண்டியன் மேல் ஆசை உண்டாகிவிட்டது. பாண்டியனும் பெண்ணை ஆசையோடு பார்த்தான். பிறகு போய்விட்டான்.

பெண்ணின் ஆசை காதலாய் வளர்ந்தது. அடக்க முடியாத காதல் வெறியாகவே நிமிர்ந்து நின்றது.

அரசர்க்கு அரசனாகிய அவன் நமக்கு எப்படிக்கிடைப்பான்
என்னும் எண்ணமும் வரத்தான் செய்யும். ஆனாலும் ஆசை
அடங்கவில்லை.

தோழியையே தூதனுப்பும் அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டது
ஆசை. தூதுபோன தோழிபாண்டியனை அழைத்து வருவாளா?
அவளால் அழைத்து வர முடியுமா அரசர் பெருமானை?
என்றெல்லாம் கவலை வருகிறது பெண்ணுக்கு.

மணலில் வட்டம் போட்டுப் பார்க்கிறாள் பெண். இரண்டு
மூன்று வட்டங்கள்தான் போட்டிருப்பாள். அதற்கு மேல் விரலை
நகர்த்த முடியவில்லை ஏன்? வட்டம் ஒன்று சேராவிட்டால்
அவன் வரமாட்டானே என்று பயம் வந்துவிடுகிறது.

இனிப்பாடலை முழு உருவில் பார்ப்போம்.

கூடல்ப் பெருமானைக்
கூடலார் கோமானைக்
கூடப் பெறுவனேல்
கூடென்று - கூடல்
இழைப்பாள்போல் காட்டி,
இழையா(து) இருக்கும்;
பிழைப்பில் பிழைபாக்கு
அறிந்து!

முத்தொள்ளாயிரப் பாடலையும் ஆண்டாளின் காடல்களையு
ம் மாறி மாறிப் பார்க்க வேண்டும். பார்க்கப் பார்க்க ரசம்
ஊறும். தமிழின் வல்லமை இன்னதென்று தெரியும்.

காதலில் கனியும் பக்தி

குயவன் மண்ணை மிதிப்பான், குழைப்பான், பிசைவான், அடிப்பான், உருட்டுவான். அப்படி எல்லாம் செய்தால்தான் பாத்திரங்களாய் உருவெடுப்பதற்கு ஏற்ற பக்குவம் மண்ணுக்கு வரும்.

குயவன் செய்வது போலவே உண்மையும் பக்தர்களை - அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைப் பிசைந்து பிசைந்து இளக்கும்.

“எவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டிருக்கிறேன் நான். அணுவளவு கூட என் விருப்பத்தைக் கண்டு கொள்ள மாட்டேன் என்கிறானே கண்ணன். இது நியாயமா?

மாவலியை (மூன்றடி மண் கேட்டு) ஏமாற்றின மாதிரி ஏமாற்றி விட்டானே?

அவன் கொலுவீற்றிருக்கும் திருவேங்கடமலைக்குத்தானே நீங்கள் போகிறீர்கள். அங்கு போய்த்தானே மழையைக் கொட்டப் போகிறீர்கள்.

மேகங்களே! நீங்கள் அங்கே எழுந்தருளி இருக்கும் நாயகனிடம் என் பரிதாபத்தைச் சொல்ல வேண்டும். சொல்ல மாட்டீர்களா நீங்கள்!” என்று கெஞ்சுகிறாள்.

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி - ஆண்டாள்.

ஆசை காரணமாக உடம்பே ஓய்ந்து விட்டதாம்.

ஒருவகைப் பூச்சியால் சத்து முழுவதையும் இழந்த விளாம்பழம் போல ஓய்ந்து போனதாம் தேகம்!

சலங்கொண்டு கிளர்ந்தெழுந்த
தண்முகில்காள்! மாவலியை
நிலங்கொண்டான் வேங்கடத்தே
நிரந்தேறிப் பொழிவீர்களா!
உலுங்குண்ட விளங்கனிபோல்
உள்மெலி யதப்புகுந்தென்
நலங்கொண்ட நாரணற்கென்
நடலைநோய் செப்புமினோ!

சலம்கொண்டு - கடல்நீரை மொண்டு. முகில்காள் - மேகங்களே! உலங்கு உண்ட - கொசு போன்ற பூச்சியால் உறிஞ்சி உண்ணப்பட்ட. நடலை நோய் - வேதனை மிக்க (காதல்) நோய்.

“காதலானது மனிதர்களை என்ன பாடுபடுத்துகிறது? அட்டா, வீரம், சோகம், தெளிவு, மயக்கம் முதலிய உணர்ச்சிகளுக்கெல்லாம் தாயகமாக அல்லவா இருக்கிறது காதல்” என்று நம்மவர்கள் பார்த்து வியந்திருக்கிறார்கள்.

“நாம் வாழும் இந்தப் பூவுலகில் காதலைப் போல எதுவும் இல்லை. காதலைப் போல தெளிவும் உறுதியும் சோர்வும் கலக்கமும் உடையது ஒன்றும் இல்லை.”

இப்படி ஒரு தீர்மானமே ஏற்பட்டு விட்டது. அதனால்தான் பக்தர்கள் எல்லோரும் தங்களுடைய அனுபவங்களை காதல் துறையில் வைத்தே சொல்கிறார்கள்.

அவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ இல்லையோ, பக்தி முதலிய உணர்ச்சிகள் கனியக் கனிய அவை காதல் ஒலியோடுதான் பேசும்.

அந்த நிலையில், தன் உணர்ச்சியை எப்படிச் சொன்னாலும் அது காதல் மயமாகத்தான் இருக்கும்.

ஆண்டாள் பரம பக்தர், கண்ணனுக்காகவே உயிரை வைத்திருக்கிறார். உடலை வைத்திருக்கிறார். அவனுடன் கலந்து மருவிவிடத் துடிக்கிறார்.

கண்ணனைத் தவிர வேறு எதுவும் தேவை இல்லை ஆண்டாளுக்கு. இந்தத் துணிவையும் வேகத்தையும் எதை வைத்துக்காட்ட முடியும். காதல் ஒன்றில் வைத்தே காட்ட முடியும்.

பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தம் எடுத்தவன் திருமால். அவனைப்போல நீவநிறம் கொண்ட மேகங்களே! என்று அணைத்துக் கூப்பிடுகிறாள் ஆண்டாள்.

நீங்கள் திருவேங்கட மலைக்குத்தானே போகிறீர்கள். அப்படி யானால் ஒரு காரியம்.

வேங்கடமலையில் அமர்ந்திருக்கும் பெருமானிடம் சொல்லுங்கள். பெருமானின் காலைத்தொட்டு கண்ணில் வைத்து விண்ணப்பிக்கிறேன்.

மிச்சம் சொச்சம் இல்லாமல் நான் அவனுடன் கலந்துவிட வேண்டும். என்னை அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொண்டால்தான் எனக்கு வாழ்வு.

என்னுடைய நிலையை நீங்கள் அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள்.

நீங்கள் சொன்னால் அவன் அதைத் தட்ட மாட்டான்.

சங்கமா கடல்கடைந்தான்
தண்முகில்காள் வேங்கடத்துச்
செங்கண்மால் சேவடிக் கீழ்
அடிவீழ்ச்சி விண்ணப்பம்;
கொங்கைமேல் குங்குமத்தின்
குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள்
தங்குமேல் என்னாவி
தங்குமென் றுரையீரே!

சங்குமாகடல் - வலம்புரி போன்ற சங்குகள் விளையும் கடல். பாற்கடல்.

இயற்கையில் எல்லாக் காரியங்களும் அதனதன் போக்கில் தானாக நடக்கின்றன. புல் முளைப்பதற்கு யாரும் உத்தரவு போடுவதில்லை. மழை பெய்ய வேண்டும் என்று ஒருவரும் கட்டளை இடுவதில்லை.

ஒவ்வொன்றும் கடமைகளை முறை தவறாமல் செய்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஆனால் மனிதனைப் பொறுத்தவரை நிலைமை அப்படி இல்லை. எந்தக் காரியத்துக்கும் மனிதனுக்கு ஒரு துணை வேண்டி இருக்கிறது. காரியங்களை முடித்துக் கொடுப்பதற்கென்றே தரகர் என்றும் புரோக்கர் என்றும் ஒரு கூட்டம் நடமாடுகிறது.

நல்லதோ கெட்டதோ எதுவானாலும் அரசியல்வாதி சொன்னால்தான் அது என்னவென்று ஜனங்கள் கவனிக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தின் தரக்கள்தான் அரசியல்வாதிகள். தூதர்கள் என்று இவர்களை உயர்த்திச் சொல்வதும் உண்டு.

வக்கீல்கள் எடுத்துச் சொன்னால்தான் நீதிபதிக்கு வழக்கு புரியும். வழக்குக்கு உரியவர்கள் சொன்னால் அவர்கள் சொல்லுக்கு மரியாதை இல்லை.

கல்யாணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். பெண் வீடும் மாப்பிள்ளை வீடும் ஒட்டி இருந்தாலும் அதற்கும் தரகர் வேண்டி இருக்கிறது.

தன்னுடைய தவிப்பைப் பெருமானிடம் நேரில் சொல்ல முடியவில்லை ஆண்டாளால். மழை மேகந்தான் அவர் காதில் இவள் தவிப்பைக் கொட்ட வேண்டி இருக்கிறது.

“மதயானைக் கூட்டம் போல கம்பீரமாக அணி வகுத்துச் செல்லும் மேகங்களே, நீங்கள் வேங்கடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தானே!

பாற்கடலில் ஆதிசேஷ வட்டத்தின் நவரத்தின சகிதமான மெத்தையில் படுத்து யோக நித்திரை புரிந்தவன் திருமால்.

அவன் ஒரு ஆண் பிள்ளை தானே! கொடுத்த வாக்கை மீறலாமா? ஒரு பெண் பிள்ளையை ஆசை காட்டி மோசம் பண்ணலாமா?

என்னை அவன் கைவிட்டு விட்டால், எனக்கு வேறு நாதியே இல்லை. ஒரு பெண்ணை நிலைகுலைய வைத்துச் சித்திரவதை செய்கிறானே கண்ணன்! அது கொடுமை இல்லையா?

வெளியில் இந்த விஷயம் தெரிந்தால் அவன் பேரும் புகழும் என்னாவது? பழிபாவத்துக்கு அஞ்சாத பொய்யன், திருடன் என்று எல்லோரும் அவனை வெறுப்பார்கள்.

நிலைமையை அவனுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள்” என்று மேகத்திடம் கெஞ்சுகிறான் ஆண்டாள்.

மதயானை போலெழுந்த
மாழுகில்காள்! வேங்கடத்தைப்
பதியாக வாழ்வீர்காள்!
பாம்பணையான் வார்த்தை என்னே!
கதி என்றும் தானாவான்
கருதாதோர் பெண்கொடியை
வதைசெய்தான் என்னும் சொல்
வையகத்தார் ஏலாரே!

உண்ண உண்ணத் தெவிட்டாத அமிர்தமாக இருக்கின்றன
ஆண்டாளின் பாதரங்கள்.

ஆசையில் தொங்குகிறது உயிர்

ஆண்டாளுக்கு கண்ணன்தான் உயிர். அவனைத்தவிர வேறு எதுவுமே இல்லை. அவனுக்காகவே இருக்கிறாள். ஆசையோடு எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருக்கிறாள்.

அவன் வருவான். நிச்சயம் வருவான். தன் கையைப் பிடித்துச் செல்லமாக அழைத்துக் கொண்டு போவான் என்று திடமாக இருக்கிறாள்.

அவன் வந்து அழைத்துப் போவதற்கு அறிகுறியையே காணோம். அந்த நினைப்பு வந்தவுடன் பதற்றம் வருகிறது.

அதற்கும் மேலே ஒன்று. இவளை வேறுவேறு மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் கேட்டு வருகிறார்கள். ஒன்றிரண்டு வீட்டார் மேல் பெண்ணின் பெற்றோருக்கு விருப்பம் இருக்கிறது.

இவர்களில் ஒருவனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்து விட வேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்து விடுகிறார்கள் பெற்றோர்.

இத்தனையும் பார்க்கப் பார்க்க என்ன பாடுபடும் மனம். இடிந்து நொறுங்குவது போலவே இருக்கிறது ஆண்டாளுக்கு.

ஆங்கார வெறியே உண்டாகி விடுகிறது. தன்னுடைய அலங்காரத் தோற்றத்தின் மேலும், அழகின் மேலும், வாட்ட சாட்டமான அங்க அமைப்புகளின் மேலுமே ஆங்காரம் வருகிறது.

யாகம் வளர்த்து தெய்வங்களை உபசரிக்க அவிப்பாகம் (மதுரமான நெய்யுணவு) தயாரித்தார்கள்.

அதை ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்து மூடி இருக்கிறார்கள். புனிதமான பொருள் அது. ஒருவரையும் அதன் பக்கம் நெருங்கவிட மாட்டார்கள். தொடவிட மாட்டார்கள். கண்ணால் பார்க்கக்கூட அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

அப்பேர்ப்பட்ட அவிப்பாகம் இருக்கும் பாணையை ஒரு நரி குப்புறக் கவிழ்க்கிறது. நிமிர்க்கிறது. உருட்டுகிறது. புரட்டுகிறது. மூடி கவிழவில்லை. மல்லுக்கட்டிப் பார்க்கிறது நரி. பிரயோசனம் இல்லை.

திருமாலுக்கென்றே பிறந்த வளர்ந்த என்னை மற்றவர்கள் கையில் பிடித்துக் கொடுக்க நினைக்கிறார்களே, இது என்ன பேதமை. நானும் என் உடம்பும்தானே இவர்கள் கண்ணை உறுத்துகின்றன.

“சரி, சரி, அவர்கள் எண்ணம் எப்படி நிறைவேறும் என்று பார்க்கிறேன்” இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வருகிறாள் ஆண்டாள்.

திருமாலிடம் ஆண்டாளுக்குள்ள பக்தியின் வல்லமை அப்படி ஒரு காதல் ஜோடனையோடு மேடை ஏறி அபிநயம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

தன் நிலையைக் காதல் தெய்வமாகிய மன்மதனிடமே துணிச்சலோடு சொல்கிறாள் ஆண்டாள்.

அவ்வளவும் உண்மை உணர்ச்சி தமிழோடு சேர்ந்து எடுக்கிற அவதாரந்தான். அப்படி எடுத்தால்தானே கவி.

இதோ வருகிறது பாடல்.

வானிடைவாழும் அவ்
வானவர்க்கு
மறையவர் வேள்வியில்
வகுத்தஅவி
காளிடைத் திரிவதோர்
நரிபுகுந்து,
கவிழ்ப்பதும் மோப்பதும்
செய்வதொப்ப;
ஊனுடை ஆழிசங்கு
உத்தமார்க்கென்று
உன்னித்து எழுந்தஎன்
தடமுலைகள்
மானுடர்க்கு என்று
பேச்சுப்படி
வாழ்கில் லேன்கண்டாய்
மன்மதனே!

வாழ்கில்லேன் - வாழ மாட்டேன். உயிரோடு என்னைப் பார்க்க முடியாது.

மணமும் ருசியும்

உடம்போடு எப்படி உயிர் ஒட்டிக் கிடக்கிறதோ, அப்படியே வார்த்தையோடு ஒட்டிக்கிடக்கிறது பொருள். ஆனால் வார்த்தைக்குள் ஒட்டி கிடப்பது உண்மையான பொருள் இல்லை.

வார்த்தைக்கு வெளியில் இருக்கிறது உண்மையான பொருள். யானை என்னும் பிரமாண்டமான பிராணி வார்த்தைக்கு வெளியில்தான் இருக்கிறது. ஏறும்பு என்னும் சின்னஞ்சிறிய பிராணியும் அப்படித்தான்.

ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஒவ்வொரு பொருளின் அடையாளம். பொருளை அனுபவித்த நம் அனுபவத்தின் அவதாரந்தான் வார்த்தை.

நம் அனுபவத்தின் மணமும் ருசியும் சேர்ந்து பரிமளிக்கும் வார்த்தையில்.

ஆனாலும் எத்தனையோ வார்த்தைகளில் மணமும் ருசியும் தேய்ந்து தேய்ந்து ஓய்ந்து போய்விட்டன. ஏதோ பெயரளவுக்கு அடையாளம் காட்டுகின்றன பொருளை. மற்றபடி நயமோ, வேகமோ முன்போல அவற்றிடம் இல்லை.

சில சொற்கள் சமாளித்துக் கொண்டு இன்றளவும் நிற்கின்றன. கால வெள்ளத்தால் அந்தச் சொற்களின் வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. உறுதியைக் குலைக்க முடியவில்லை.

உதாரணத்துக்கு ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளைப் பார்ப்போம்.

சிறு குழந்தைகளுக்கு அடிக்கடி உடம்பு குணக்கும். மணமும் சில சமயம் கோளறாகும். அப்படி ஒரு தீங்கு குழந்தைகளை வந்து தாக்காதபடி தடுக்க முன்னோர்கள் - பெரியவர்கள், அதற்காக குழந்தையின் முன்கையில் கயிறு ஒன்றை - மந்திரித்த கயிறு ஒன்றைக் கட்டுவார்கள். செம்பு, வெள்ளி, தங்கம் இவற்றாலாகிய வளையங்களையும் மந்திரித்து குழந்தையின் முன்கையில் போடுவது உண்டு.

அப்படிக் கட்டுகிற கயிறுக்கும் போடுகிற வளையத்துக்கும் 'காப்பு' என்று பெயர்.

காப்பு என்னும் சொல்லை உரச, உரச, நம் அனுபவத்தின் மணம் மூக்கைத் துளைக்கும். ருசியோ நாக்கைச் சுழட்டும்.

ஆபத்திலிருந்து பாதுகாக்க உபயோகப்படும் பொருளை 'காப்பு' என்று அழகாய்ச் சொல்லி இருக்கிறது.

காப்பு என்றால் காத்தல் என்று பொருள். அது 'கா' என்னும் தனி எழுத்துச் சொல்லில் இருந்து பிறந்து வளர்ந்தது.

ஆபத்தில் சிக்கியவர்கள் பக்கத்தில் உள்ளவர்களின் உதவியை நாடி "கா, கா" என்று தானே கத்த முடியும். காக்கையும் அப்படித்தானே கத்துகிறது.

'கா' என்னும் ஓசை பாதுகாப்பை வேண்டி உண்டானது. காவல், காவலன் என்னும் சொற்கள் எல்லாம் 'கா' என்னும் மூலத்திலிருந்து உண்டானவைதாம். காப்பு உண்டானது போல் உண்டானவைதாம்.

இனி, குழந்தைகளுக்கு கையில் வளையம் போடுவது போல் காலிலும் உலோகத்தால் ஆகிய வளையம் போடுவார்கள். அதற்கு 'தட்டை' என்று பெயர். நோய்களையும் ஆபத்துகளையும் தடுத்து நிறுத்துவதற்காக (காலில்) போடப்பட்டதால் 'தடை' என்று வந்தது. பிறகு அதுவே நாவில் புரண்டு புரண்டு தட்டை என்று நிமிர்ந்து நின்றது.

நாளாக நாளாக நிமிர்ந்து நின்ற 'தட்டை' என்னும் சொல் 'தண்டை' என்று குழைந்து நெளிந்தது.

காலில் அணிந்த உலோக வளையத்தில் பொடிப் பொடி (உலோக) உருண்டைகளையும் சேர்த்துக் கட்டினார்கள். குழந்தைகள் நடக்கும்பொழுது அந்த உருண்டைகள் 'சல், சல்' என்று குளிர்ந்த ஒலியை எழுப்பின. அந்தக் குளிர்ச்சியில் தட்டை என்னும் சொல்லில் உள்ள வல்லோசை கரைந்து விட்டது. தண்டை என்று மெல்லோசை பூத்துவிட்டது.

சொற்களுக்குள் இப்படி எத்தனை எத்தனையோ அனுபவங்கள் அவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு வரலாறும் சேர்ந்தே கிடக்கின்றது.

பெண்கள் பூப்போல இருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களைப் பூவையர் என்று சொல்கிறோம். நாணத்தால் மடங்கி மடங்கிப்

பெண்கள் பேசுவது போல ஒரு பறவை பேசும். அதற்கு நாகணவாய்ப்புள் என்று பெயர். பேச்சும் சாயலும் பெண்டுகளை ஒத்திருந்ததால் பெண்கள் அவற்றைத் தங்களோடு வைத்து உறவாடினார்கள். அதனால் நாகணவாய்ப்புள்ளுக்கும் பூவை என்று பெயர் வந்து விட்டது.

பூவைப் போன்றவர்களைப் பூவையர் என்றது போல 'பா'வை (பண்ணை)ப் போன்றவர்களை பாவையர் என்று சொன்னார்கள்.

வெண்பா, விருத்தம், கட்டளைக் கலித்துறை, தாழிசை முதலிய பாடல்களில் வருகிற பண் - பழுத்துக் கனிந்து தேன் சொட்டும் பண் நம் உணர்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றையும் தட்டி எழுப்பி நம் கண் இதிரே நிற்க வைக்கும். பெண்களும் அப்படித்தான். பண்ணிற்கு 'பா' என்று பெயர். 'பா' ஒத்தவர்களுக்கு பாவையர் என்று பெயர்.

ஒவியக்கலையும் நம் உணர்ச்சிகளை தட்டி எழுப்புகின்றது. கையால் தொட்டுப் பார்க்கும் அளவுக்கு உணர்ச்சிகளைக் கண்முன் கொண்டு வந்து நிறுத்துகின்றது. அது காரணமாகவே ஒவிய உருவத்தை பாவை என்றார்கள்.

கண்ணின் கருவிழியும் பார்ப்பவர்களை அப்படியே நிறுத்தி நிற்க வைக்கிறது. அதற்கும் பாவை என்று பெயர் வைத்தார்கள்.

பாட்டு நம் கையில் இருக்கிறது. பாவையர் நம் இதிரில் நிற்கிறார்கள். ஆனாலும் ஆராய்ச்சி எங்கெங்கோ சுற்றி அலைகிறது.

நாம் பெண்களையும் பண் (பாடல்) களையும் வைத்தே நாச்சியாரின் பாவைப் பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

மார்கழி மாதம். முன் பனிக்காலம். அதிகாலையில் கோழி கூப்பிடும் நேரத்தில் எழுந்து விடுகிறார்கள் பெண்கள். பூரண நிலா. வானமும் வையமும் பாற்கடலில் மிதப்பது போல் இருக்கிறது. பெண்கள் நான்கு ஐந்து பேர் சேர்ந்தார்கள். சேக்காளிகளில் இன்னும் சிலர் பாக்கி. அவர்களின் வீடுகளுக்குப் போய் அவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார்கள்.

பட்டுப்போல நிலா எரிக்க, நந்தவனங்களும் தோப்புகளும் சூழ்ந்து கிடக்கும் தடாகத்தில் இறங்குகிறார்கள். மூழ்கியும்,

எழுந்தும், துள்ளியும், குதித்தும் ஆடுகிறார்கள். ஆட ஆட ஆனந்தமாய் இருக்கிறது பெண்களுக்கு.

ஆனந்தம் பாடலாய் உருவெடுக்கிறதை இனிப் பார்ப்போம்.

“குளிக்க வருகிறவர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுதே வந்து விடுங்கள்” என்று சத்தம் கொடுக்கிறார்கள் பெண்கள்.

“நந்தகோபாலன், யசோதை ஆகிய இவர்களின் செல்லப் பிள்ளை இருக்கிறானே, புண்ணியவான்! மழைபோலக் குளிர்ந்த திருமேனி, செந்தாமரை மலர் போன்ற கண்கள், வெண்மதி போலப் பளபளக்கும் திருமுகம் இவ்வளவும் பொருந்திய நாராயணன்.

“அந்த நாராயணன் தான் நாம் விரும்பியபடி நமக்கு அருள் புரிவான். நமக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பான். அவனே நமக்கு வரன் (பறை) ஆக வந்து அருள்பாலித்து விடுவான்.

வாருங்கள் நீராட. பாய்ந்து பாய்ந்து நீரில் விளையாடுவோம்” என்று முழங்குகிறார்கள் பெண்கள். முழங்கிக்கொண்டே நீரில் மூழ்கி மூழ்கி எழுகிறார்கள்.

மார்கழித் திங்கள்
மதிநிறைந்த நன்னாளால்,
நீராடப் போதுவீர்
போதுமினோ நேரிழையீர்!
சீமல்கும் ஆய்பாடிக்
செல்வச் சிறுமீர்காள்!
கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன்
நந்தகோ பன்குமரன்,
ஏரார்ந்த கண்ணி
யசோதை இளம்சிங்கம்,
கார்மேனிச் செங்கண்
கதிர்மதியம்போல் முகத்தான்,
நாராயணனே
நமக்கே பறைதருவான்
பாரோர் புகழ்ப்
படிந்தேலோர் எம்பாவாய்!

ஆரோக்கியமும் அழகும்

பெண்களுக்கு நிறைந்த மனசு, குறைவே இல்லாதது அவர்கள் மனசு.

எதையும் வளமாக வைத்துக் கொள்வார்கள். ஆரோக்யமாகவும் அழகாகவும் இருக்க வேண்டும் ஒவ்வொன்றும் என்று அவர்கள் நினைப்பார்கள்.

மற்றவர்களின் சந்தோஷந்தான் அவர்கள் சந்தோஷம், அதுதான் அவர்களுக்கு உல்லாசம்.

வீடு, வாசல், மாடு, கன்று, தட்டுமுட்டு சாமான்கள், கணவன், குழந்தை, சமையல், விருந்து, உற்றார், உறவினர், ஊர், உலகம், பழக்க வழக்கம், பண்பாடு ஆகிய அவ்வளவையும் பார்த்து அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதுதான் பெண்களின் ஆசை. அவ்வளவிலும் மங்களம் பொங்க வேண்டும். அவ்வளவும் புனிதப்பட வேண்டும். இதுதான் அவர்கள் ஆசை.

இந்த ஆசைதான் கல்யாணம் பண்ண வேண்டும் என்று பெண்களைத் தூண்டுகிறது.

பெண்களின் இந்த அடிப்படையான உணர்ச்சியே அவர்களின் காதலுக்கு லட்சியமாக இருக்கிறது.

ஆண்கள் அப்படி இல்லையா என்று கேட்கத்தோன்றும். அதற்கு விடை இதுதான்.

ஆண்களின் குணம் அப்படியும் இருக்கும். இப்படியும் இருக்கும். ஆனந்த உணர்ச்சியை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு தன்னல உணர்ச்சியே ஆடவர்களிடம் மேலோங்கி நிற்கும்.

தன்னுடைய வீடு, வாசல், குழந்தை முதலியவற்றைப் பார்த்துக்கொள்ள ஓர கருவி என்றுகூட பெண்ணை நினைத்துவிடுவான் ஆண்.

ஆனால் பெண்ணுக்கு அப்படி ஒரு நினைப்பு வரவே வராது. அவள் வாழ்வதே மற்றவர்களுக்காகத்தான். அவள் சந்தோஷமாக இருப்பதே மற்றவர்கள் சந்தோஷமாக இருப்பதற்காகத்தான். பெண்களின் இந்த அற்புதப் பண்பைத் தெரிந்தால் அவர்கள்

காட்டுகிற பொறுமைக்கு விளக்கம் கிடைக்கும். தியாகம் கூடர்விட்டுப் பிரகாசிப்பது தெரியும்.

திருத்தமாகவும், அழுத்தமாகவும் பக்தியினிடத்தும் பண்பாட்டினிடத்தும் பெண்கள் வைத்திருக்கிற வைராக்கியம் எப்படி என்று தெரியும்.

அந்த வைராக்கியத்திலிருந்து வந்ததுதான் அவர்களிடம் உள்ள பெருந்தன்மை, மரியாதை.

அதுமட்டுமா? உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, கஷ்ட நஷ்டங்களை எல்லாம் தாங்கி, குடும்பம் சிதறி விடாதபடி கட்டிக்காப்பதற்கு தங்களையே அர்ப்பணித்து சமாளிக்கிறார்களே, அந்த உறுதிப்பாட்டுக்கு மூலமே அவர்களுடைய பக்தி வைராக்கியந்தான்.

இனி, இறைவனுடைய கல்யாண குணங்களை உணர்ந்து சதா அதில் ஈடுபட்டுத் திளைக்கும் ஆண்டாள் தன்னொத்த பெண்களைப் பார்க்கிறார். அவர்களுடைய உணர்ச்சிகளைப் பார்க்கிறார். அந்த உணர்ச்சிகளில் உள்ள நயத்தையும் வன்மையையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசப்படுகிறார் ஆண்டாள்.

மலரினும் மெல்லிய பெண்களின் உணர்ச்சிக்குள் அல்லவா பேரண்டம் முழுவதையும் அணைத்து ஆதரவு கொடுக்கும் ஆனந்தம் முட்டித் ததும்புகின்றது என்று புளகாங்கிதம் அடைகிறார்.

ஆண்டாளின் பரவசமும், புளகாங்கிதமும் எப்படிப் பாடலாய் எழுந்து வருகிறது என்று பாருங்கள்.

“மார்கழி மாதத்தில் அதிகாலையில் எழுந்து நீராடி விட்டு இறைவனை வழிபடும் பெண்கள் - கல்யாணத்துக்கு உரிய வயது வந்த பருவப்பெண்கள், இந்த உலகம் முழுவதும் செழித்துப் பொழிய வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறார்களாம்.

எங்கும் மங்களம் பொங்க தப்பாது மழை பொழிய வேண்டும். பாலும் தேனும் பெருக்கெடுத்து ஓடவேண்டும். அதற்கு நீதிநெறி வழுவாத இல்லறம் பெருக வேண்டும். அந்த

இல்லற நெறியில் பெருமாள் நமக்கு இடம் பண்ணிக்
கொடுப்பானாக என்பது பெண்களின் வேண்டுகோளாம்.

இனிப்பாடல்:

ஒங்கி உலகளந்த
உத்தமன் பேர்பாடி
நாங்கள்நம் பாவைக்குச்
சாற்றிநீ ராடினால்
தீங்கின்றி நாடெல்லாம்
திங்கள்மும் மாரிபெய்து,
ஒங்கு பெருஞ்செந்நெல்
ஊடு கயலுகள்,
பூங்குவளைப் போதில்
பொறிவண்டு கண்படுப்ப,
தேங்காதே புக்கிருந்து
சீர்த்த முறைபற்றி
வாங்கக் குடம்நிறைக்கும்
வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்
நீங்காத செல்வம்
நிறைத்தேலோர் எம்பாவாய்!

உயிர்வார்க்கம் முழுவதற்கும், மனித வாழ்க்கைக்கும் ஆதாரம்
மழைதான். ஒவ்வொரு வஸ்துவையும் அமுதாட்டிப் பாதுகாக்கி
றது மழை. எல்லாவற்றுக்கும் தாயாய் இருக்கிற மழையைப்
பற்றிய யோசனை வந்துட்டால் கை எடுத்துக் கும்பிடத்
தோன்றும்.

கருகருவென்று மேகம் திரண்டு ஓடுகிறது. நீலமேக சாமள
வண்ணனாகிய திருமாலே எதிரில் வந்து நிற்கிறது மாதிரி
இருக்கும் அது. மின்னலும் இடி முழக்கமும் அவனுடைய
சக்கரமும் சங்கும் ஆகத் தெரியும். கொட்டும் மழையோ அவன்
கோதண்டம் பொழியும் அம்புகளாக ஒளிரும்.

சூரியனோடு ஒத்துப்பேசி அவன் கிரணங்களைக் கொண்டு
நீரை ஆவியாக்கி மேலே மேலே மழையானது கொண்டு போவது
போல இருக்கும்.

பெண்களுக்கும் அப்படியே இருக்கிறது. சூரியனோடு சேர்ந்து எங்களை வாழ வைக்கும் தெய்வமே என்று மழையை நோக்கிச் சொல்கிறார்கள் (ஆழி மழைக்கண்ணா) பெண்கள்.

ஆழிம மழைக்கண்ணா
ஒன்றுநீ கைகரவேல்;
ஆழியுள் புக்கு
முகந்துகொண் டார்த்தேறி,
ஊழி முதல்வன்
உருவம்போல் மெய்கறுத்து,
பாழியந் தோளுடைப்
பத்பநா பன்கையில்
ஆழிபோல் மின்னி,
வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து,
தாழாதே சார்ங்கம்
உதைத்த சரமழைபோல்
வாழ உலகினில்
பெய்திடாய்! நாங்களும்
மார்கழிநீ ராட
மகிழ்ந்தேலோர் எம்பாவாய்!

மழை பொழிந்து வெள்ளமாய்த் திரள்கிறது. ஆறுகளாய் ஓடுகிறது. வயல்கள் எங்கே இருக்கிறது என்று தேடிப் போய் நெல், கரும்பு, வாழை எல்லாவற்றையும் ஊட்டி வளர்க்கிறது.

யமுனை நதியும் அப்படித்தான். அந்த நதியில் எத்தனையோ படித்துறைகள். அத்தனை துறைகளிலும் ஆடி மகிழ்ந்தவன் கண்ணன்.

“யமுனையின் கரையில் இருக்கிற (வட) மதுரையும், பிருந்தாவனமும் அவனுடையஆடல் அரங்குகள்.

ஆயர் குலத்துக்கே ஒளி கொடுத்தவன் கண்ணன். ஒரு பெண்ணின் (யசோதையின்) வயிற்றில் குடி இருந்து பிறந்ததால், தாய்மைத்தத்துவத்தையே தெய்வ சந்நிதானமாக்கி விட்டான் கண்ணன்.

அவனை வாழ்த்த வாழ்த்த, நினைக்க நினைக்க சோர்வு
கலையும். சுறுசுறுப்பு ஓங்கும். இருள் விலகும். ஒளி முளைக்கும்.
பூர்வமான தடித்தனங்களும் திமிரும் நம்மைவிட்டு ஓடிவிடும்.
கைவசம் இருக்கிற அகம்பாவமும் நெருப்பில் விழுந்த பஞ்சாய்ப்
பொசுங்கிப் போகும்.

வாருங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து அவனை வாழ்த்துவோம்''
என்று எழுகிறார்கள் பெண்கள்.

மாயனை மன்னும்
வடமதுரை மைந்தனை,
தூய பெருநீர்
யமுனைத் துறைவனை
ஆயர் குலத்தினில்
தோன்றும் அளிவிளக்கைத்,
தாயைக்குடல் விளக்கம்
செய்ததா மோதரனை;
தூயோமாய் வந்துநாம்
தூமலர்தூ வித்தொழுது
வாயினால்ப் பாடி,
மனத்தினால்ச் சிந்திக்க
போய பிழையும்
புகுதருவான்; நின்றனவும்
தீயினில் தூசாகும்
செப்பேலோர் எம்பாவாய்!

உண்மை உணர்ச்சி

நாடு சேமமாக இருக்க வேண்டும். உலகம் முழுவதுமே சேமமாக இருக்க வேண்டும்.

உலகம் என்றால் மக்கள்தாம். மக்கள் என்று சொல்லும்பொழுது அதில் நாமும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் அடக்கம்.

நாடும் உலகமும் சேமமாக இருக்க நாம் தியாகம் செய்யலாம். போராடலாம். உடல், பொருள், ஆவி எதை வேண்டுமானாலும் அர்ப்பணிக்கலாம்.

அவ்வளவையும் விட நெறிமுறை பிறழாத கட்டுப்பாடு இருந்தால் போதும். உலகம் முழுவதும் சேமம் பூத்துக் குலுங்கும். அதற்கு அன்பு வேண்டும். நாம் வேறு, மற்றவை வேறு என்பது பொய். எல்லாம் ஒன்றுதான் என்னும் உணர்ச்சி வேண்டும்.

இந்த உணர்ச்சிக்குத்தான் உண்மை என்று பெயர். இதை மதிப்பதுதான் பக்தி. இதைச் செயல்படுத்துவதுதான் வழிபாடு.

வாழ்க்கை என்பது மாபெரும் வேள்வி. சேமமாக வாழ்வது தான் தவம். யோகம் என்பதும் அதுதான்.

செழிப்பில்லாமல், ஆரோக்கியம் இல்லாமல் தரித்திரத்தில் உழல வேண்டும். எல்லோரும் தெருவில் நின்று திண்டாட வேண்டும். இப்படிக் கஷ்டப்படுவதுதான் பிறவிப்பயன். அது தான் பக்தி என்று ஏமாந்துவிடக் கூடாது.

பக்தி என்றால் உத்சாகம் பொங்கும். எப்பொழுதும் உணர்ச்சி முனைப்பாக இருக்கும். அதனால் அச்சம் இல்லாமல் அமைதியாய் இருக்கும் பக்தியுள்ள மக்கள் குலம்.

பெண்களிடம் இந்த உண்மை உணர்ச்சி உல்லாசமாய் விளையாட்டாய்ப் புரிமளிக்கிறது. அது பாடலாய் எழுந்து வருகிறது.

எப்படி என்று பார்ப்போம்:

நிலம் கீறிப் பொழுது புலர்வதற்கு முன்பே உறக்கம் கலைந்து உத்சாகத்தில் துள்ளுகிறது உலகம். ஆன்றோர்கள்

சான்றோர்கள் 'எல்லாம் அவன் செயலே' என்று உணர்ந்து இறைவனை நினைக்கிறார்கள். அவனைப் பெயரிட்டே அழைக்கிறார்கள். அந்த மந்திர ஒலியில் மனம் முழுவதும் கற்கண்டாய் கரைகிறது. கருடாழ்வார் கோயில் உள்ளிட்ட சந்நிதானங்கள் அவ்வளவிலும் மெழுகி, கோலம் இட்டு, மலர் சார்த்தி வழிபடுகிறார்கள். சங்குகளின் முழக்கம் மண்ணையும் விண்ணையும் சேர்த்து அணைக்கிறது. பறவைகள் பாடிக்கொண்டே நாலா திசைகளிலும் ஓடிப்பறக்கின்றன.

நஞ்சு தடவிய பேயின் மார்பை கண்டதுண்டமாகக் கடித்துத் துப்பினான் கண்ணன். மாயச்சகடம் சுக்கல் சுக்கலாய் நொறுங்க அதை ஒரு ஏற்று ஏற்றினான். பாற்கடலில் பாம்பணையில் தலை வைத்துக் கால் நீட்டிச் சயனிப்பது போல படுத்துக் கொண்டே பேரண்டம் முழுவதையும் பாதுகாக்கிறான். பாது காக்க யோசிக்கிறான்.

அந்த மகாபுருஷனை மறந்து உறங்கலாமா பெண்ணே! என்று தோழிமார் வந்து துயில் எழுப்புகிறார்கள் ஒரு பெண்ணை.

இனிப்பாடல்:

புள்ளும் சிலம்பினகாண்:
 புள்ளரையன் கோயில்
 வெள்ளை விளிசங்கின்
 பேரரவம் கேட்டிலையோ!
 பிள்ளாய் எழுந்திராய்!
 பேய்முலை நஞ்சுண்டு
 கள்ளச் சகடம்
 கலக்கழியக் காலோச்சி,
 வெள்ளத் தரவில்
 துயிலமாந்த வித்தினை
 உள்ளத்துக் கொண்டு
 முனிவர்களும் யோகிகளும்
 மெள்ள எழுந்து
 அரியென்ற பேரரவம்
 உள்ளம் புகுந்து
 குளிர்ந்தேலோர் எம்பாவாய்!

புள் அரையன் - கருடாழ்வான்.

தன்னை மறந்து ஆனந்தமாய்த் தூங்குகிறவர்கள் - மனம் ஒடுங்கிக் குறட்டைவிட்டு உறங்குகிறவர்கள். ஆனால் ஒரு ஊசி விழுகிற சத்தத்தில் விழித்து விடுவார்கள். விழித்து எழுந்து விடுவார்கள்.

ஆனால் சோம்பலாய் கள்ள உறக்கம் போடுகிறவர்கள் சுற்றிலும் இடி விழுந்தாலும் தெரியாமல் படுத்தே கிடப்பார்கள்.

ஒரு பெண் தூங்காமல் படுத்துக் கிடக்கிறாள். சோம்பல் முறியவில்லை. அதனால் அவள் மனம் எதன் எதன் பின்னோ ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. திக்குத்திசை தெரியாமல் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறது.

இவள் நீராட வருவாள் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்து நின்ற பெண்ணுக்கு ஏமாற்றமாய்ப் போய்விட்டது. அந்த ஆத்திரத்தில் இவள் வீட்டுக்கே அவள் வந்து விட்டாள். கட்டிலில் படுத்துக்கிடக்கும் பெண்ணைப்பார்த்து, “நல்ல பெண்ணடியம்மா நீ! பறவைகளின் சத்தம்தான் உன் காதில் விழவில்லை. உன் வீட்டில் தயிர் கடைகிற சத்தமுமா உன் காதுக்கு எட்டவில்லை.

பொழுது விடிந்த பிறகும் அறைக்கதவை மூடிக்கொண்டு இப்படியா உறங்குவது! எழுந்துஉட்கார். பக்தகோடிகள் எம்பெருமானைப் பற்றிப் பாடுகிற பாடல்கள் உன் செவியில் விழட்டும். அது உன் மனசில் தைக்கட்டும்!”

கீசகீ சென்றெங்கும்

ஆனைச்சாத் தன்கலந்து

பேசின பேசசரவம்

கேட்டிலையோ பேய்ப்பெண்ணே!

காசம் பிறவும்

கலகலப்பக் கைபேர்த்து

வாச நறுங்குழல்

ஆய்ச்சியர் மத்தினால்

ஓசை படுத்த

தயிரரவம் கேட்டிலையோ!

நாயகப் பெண்பிள்ளாய்
 நாராயணன் மூர்த்தி
 கேசவனைப் பாடவும்நீ
 கேட்டே கிடத்தியோ!
 தேசம் உடையாய்
 திறவேலோர் எம்பாவாய்!

காத்திருந்து ஏமாந்தவர்களுக்கு எரிச்சல் வரத்தான் செய்யும்.
 எரிச்சலில் வார்த்தைகள் அப்படியும் இப்படியும் சிதறத்தான்
 செய்யும்.

இத்தனை விளக்கு வெளிச்சத்தில் தூங்குகிறாளே! இவளல்
 லவா பெண்! அது மட்டுமா? சுற்றிலும் எத்தனை எத்தனை
 ஆரவாரங்கள். ஒன்றுகூட இவள் காதில் விழவில்லையே!

"இந்த அசடுதான் இப்படி உறங்குகிறது என்றால் அவளை
 எழுப்ப வேண்டும் என்னும் உணர்வு உங்களுக்கு இல்லையே!"
 பேஷ், பேஷ் - அழகாய் இருக்கிறது உங்கள் காரியம்" என்று
 எல்லோரையுமே ஒரு போடு போட்டு விடுகிறாள் பெண்.

தூமணி மாடத்துச்
 சுற்றும் விளக்கெரிய
 தூபம் கமழத்
 துயில்அணைமேல் கண்வளரும்
 மாமன் மகளே!
 மணிக்கதவம் தாள்திறவாய்
 மாமீர்! அவளை
 எழுப்பீரோ? உம்மகள்தான்
 ஊமையோ அன்றிச்
 செவிடோ, அனந்தலோ
 எமப் பெருந்துயில்
 மந்திரப் பட்டாளோ!
 மாமாயன் மாதவன்
 வைகுந்தன் என்றென்று
 நாமம் பலவும்
 நவின்றேலோர் எம்பாவாய்!

கோபம் உள்ள இடத்தில் குணம்

மார்கழி மாதத்தில் நோன்பு இருந்து இறைவழிபாடு நடத்தும் பெண்டுகள், பொழுது புலர்வதற்கு முன் வைகறைப் பொழுதிலேயே எழுந்து தயாராக இருப்பார்கள். எல்லோரும் சேர்ந்து பொய்கைக்கு வருவார்கள். பிறகு நீராடுவார்கள். ஈரச்சேலையோடேயே அந்த நடுங்கும் குளிரில் இறைவனுடைய திருநாமங்களைப் பாடிப் பரவசப்படுவார்கள்.

அந்த மாதம் முழுவதும் இது ஒழுங்காக நடந்து வருகிற காரியம்.

ஒருநாள் ஒரு பெண் மட்டும் துயில் எழவில்லை. சேக்காளிகள் எல்லாம் அவள் வீட்டு முற்றத்தில் கூடி விட்டார்கள். வைகறை கலைந்து பொலபொல என்று புலர்கிற நேரம். அப்பொழுதும் எழுந்திருக்கவில்லை பெண்.

சத்தம் போட்டுக் கூப்பிடுகிறார்கள். “என்னடி தூக்கம்! மடத்தூக்கம்! சீ, நீ ஒரு பெண் பிள்ளைதானா!” என்றெல்லாம் வாய்க்கு வந்தபடி பேசுகிறார்கள். சாளர வாசல் வழியே முகம் வைத்து அவள் காதில் விழும்படி சூடாகவே பேசுகிறார்கள்.

ஆனாலும் அவள் உறக்கம் கலையவில்லை.

கதவைத் தட்டுகிறார்கள். திம்திம் என்று பேரொலி எழும்படி யாகவே தட்டிப்பார்க்கிறார்கள். உருண்டு படுக்கிறாளே தவிர எழுந்திருக்கவில்லை பெண்.

சேக்காளிகளுக்கு கோபம் வருவது இயற்கைதானே:

வசவிலேயே இறங்கிவிட்டார்கள் முற்றத்தில் நிற்கும் பெண்கள். எப்படி என்று பார்ப்போம்.

“இரத்த வெறிப்பிடித்த எமனுடைய வாய்க்குள் மலை போன்ற மாமிச பிண்டமாகிய கும்பகர்ணனைக் கொண்டுபோய் தள்ளியது இராமபாணம். அந்தப்பாணத்துக்குரியவன் நமக்கு அருள்புரியும் நாராயணன்தான்.

குன்று சாய்வது போல எமனுடைய வாய்க்குள் குப்புற வீழ்ந்த கும்பகர்ணன், தன்னுடைய தூக்கத்தை எல்லாம் உன்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போனானா?

மானங்கெட்ட தூக்கம் அப்படியா வருகிறது! சரி, சரி,
கதவைத்திற என்று பொரிந்து தள்ளுகிறார்கள் பெண்கள்.

இனிப்பாடல்:

நோற்றுச் சுவர்க்கம்
புகுகின்ற அம்மானாய்!
மாற்றமும் தாராரோ
வாசல் திறவாதார்;
நாற்றத் துழாய்முடி
நாரா யணன்நம்மால்
போற்றப் பறைதரும்
புண்ணியனால், பண்டொருநாள்
கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த
கும்ப கருணனும்
தோற்றங் குணக்கே
பெருந்துயில்தான் தந்தானோ!
ஆற்ற அனந்தல்
உடையாய் அருங்கலமே!
தேற்ற மாய்வந்து
திறவேலோர் எம்பாவாய்!

மாற்றம் - பதில். நாற்றம் - நறுமணம். கூற்றம் - எமன்.
ஆற்ற அனந்தல் - பெருந்தாக்கம்.

நீங்கள் வரும்முன் எழுந்திருந்து காத்திருப்பேன் என்று முதல்
நாள் சொன்ன பெண் இப்படிக் கவலை இல்லாமல் தூங்குகிறாள்.
தட்டிச் சத்தம் போட்டாலும் எழுந்திருக்க மாட்டேன் என்கிறாள்.
முற்றத்தில் கூடி நிற்பவர்களுக்குப் பொறுமை போய்விட்டது.
கொஞ்சம் கடுமையாகவே பேசிவிட்டார்கள். பேசி முடித்த பிறகு
பரிவு உண்டாகிறது. கனிவே உண்டாகி விடுகிறது.

குழந்தை தொந்தரவு செய்கிறபொழுது கோபம் வரும்.
கடுமையாக ஏதாவது சொல்ல நேரும். எரிச்சலில் ஒரு அடிகூடக்
கொடுத்து விடுவது உண்டு.

பிறகு மனசு மாறிவிடும். இளகியே விடும் மனம்.

அடித்த தகப்பனே அடிபட்ட குழந்தையின் கையைப் பிடிப்பான். காலைப்பிடிப்பான். முகத்தைப் பார்ப்பான். முதுகைத் தடவிக்கொடுப்பான். கடைத்தெருவுக்குக் குழந்தையைக் கூட்டிப்போய் அது கேட்கும் பண்டங்களை வாங்கிக் கொடுப்பான்.

எரிச்சலை எது உண்டாக்கியதோ அதுவே மனதை உருக்கியும் விடுகிறது.

கூட்டாளிப் பெண்களுக்கும் அப்படி இளகிவிட்டது மனம். தூங்கிக் கொண்டிருப்பவளை இப்பொழுது கண்ணே, பொன்னே என்று அழைக்கிறார்கள். புனமயிலே என்று கனிவோடு கூப்பிடுகிறார்கள். எதிரிகளை விரட்டி அடிக்கும் வீரமும், குற்றம் குறையில்லாத நேர்மையும் நிறைந்த ஆயர்குலத்தில் அவதரித்த அருங்கலமே என்று பாராட்டி அழைக்கிறார்கள். நாங்கள் எல்லோரும் வந்துவிட்டோம். நீ உடனே எழுந்துவா என்று கெஞ்சியும் கூப்பிடுகிறார்கள்.

கன்றுகளும் தாய்களும் (கற்றுக்கறவை) நிறைத்த கறவைப்பசுக்களை மந்தை மந்தையாக உடைய சீமாட்டிப் பெண்ணே! என்கிறார்கள்.

இனிப்பாடல்:

கற்றாக் கறவைக்
கணங்கள் பலகறந்து,
செற்றார் திறலழியச்
சென்று செருச்செய்யும்
குற்றம் ஒன் நில்லாத
கோவலர்தம் பொற்கொடியே!
புற்றர வல்குல்
புனமயிலே! போதராய்!
கற்றத்துத் தோழிமார்
எல்லாரும் வந்துநின்
முற்றம் புகுந்து
முகில்வண்ணன் பேர்பாட
சுற்றாதே பேசாதே
செல்வப்பெண் டாட்டிநீ

எற்றுக் குறங்கும் பொருளேலோர் எம்பாவாய்!

கற்றா - கன்றீன்ற தாய்ப்பசு.

சேக்காளிப் பெண்களுக்கு கோபம் வந்தது. அதை ஒட்டிக் குணமும் வந்தது. இன்னும் விடியவில்லை; இளம் இருள் கலையும் நேரம். ஒரு பெண் சாளரத்தின் வழியே பள்ளியறையை எட்டிப்பார்த்தாள். திடுக்கிட்டு விட்டாள்.

பள்ளியறையில் சப்பரமஞ்சக் கட்டில். அதன்மேல் கனத்த மெத்தை. அதற்கும் மேலே பூங்கொடி ஒன்று படுத்திருப்பது போலப் படுத்துக் கிடக்கிறாள் பெண்.

கட்டிலின் பக்கத்தில் உயரமான குத்துவுளக்கு. நெய் நிறைய ஊற்றிப் பொருத்தி வைத்ததால் விடிவிளக்காய் அது சுடர்விட்டு எரிகிறது.

சப்பரமஞ்சத்தில் படுத்த பெண்ணுக்கு இரவு நெடுநேரம் வரை உறக்கம் வரவில்லை பக்கத்திலிருந்த கிருஷ்ண விக்ரகத்தை எடுத்தாள். அதன் அழகைப் பார்த்து மகிழ்ந்தாள். அதனிடம் மனம்விட்டு என்னென்னவோ பேசினாள். விக்ரகத்தை மார்பின் மேல் வைத்துப்பார்த்து அனுபவித்தபடியே உறங்கிவிட்டாள் பெண்.

ஜன்னல் வழியாக பார்த்த பெண் திடுக்கிடுவது இயல்பு தானே. 'இந்த கிருஷ்ணன் பொல்லாத போடூக்கிரியாக அல்லவா இருக்கிறான்? அவனை அனுபவிக்கிற மயக்கத்தில் அவனுக்கும் அல்லவா காது செவிடாய்ப் போய்விட்டது! என்று பதறுகிறாள் பெண். அப்படியே தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு "நல்ல ஆம்பளை ஐயா நீ! கதவைத்திற முதலில்" என்றே கத்தி விடுகிறாள். அப்பொழுதும் கதவு திறக்கவில்லை. "சேச்சே! கிருஷ்ணனாவது கட்டிலின் மேல் ஏறி அவளைக் கட்டிப் பிடிக்கிறதாவது?" என்று ஒரு தெளிவு பிறக்கிறது. சாளரத்தின் வழியே பார்த்த பெண்ணுக்கு. வெட்கமும் நாணமும் வந்து தழுவிக்கொள்கிறது. உடனே இந்த அசடுதான் அந்தக் கிருஷ்ணனை இரவெல்லாம் தொந்தரவு படுத்தி இருக்கிறது என்று ஆத்திரப்படுகிறாள்.

“உன்னுடைய ஆசை மண்ணை கொஞ்சநேரம் கூட தனியே விடமாட்டாயா?

“ஆசை எவ்வளவுதான் இருந்தாலும் பொம்பளைக்கு கொஞ்சம் அடக்கம் ஒடுக்கம் வேண்டாமா?”.

“உன்னுடைய காரியம் உனக்கே ஒழுங்காய் இருக்கிறதா? கொஞ்சம் கூட நாகரிம் (தத்துவம்) இல்லையே?”.

இப்படிப் பொரிந்து தள்ளுகிறாள் பெண்.

குத்துவி ளக்கெரியக்
கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்
மெத்தென்ற பஞ்ச
சயனத்தின் மேலேறிக்
கொத்தலர் பூங்குழல்
நப்பின்னை கொங்கைமேல்
வைத்துக்கி டந்த
மலர்பார்பா! வாய்திறவாய்!
மைத்தடம் கண்ணினாய்
நீஉன் மண்ணை
எத்தனை போதும்
துயிலெழ ஒட்டாய்காண்!
எத்தனை யேனும்
பிரிவாற்ற கில்லாயால்!
தத்துவம் அன்று
தகவேலோர் எம்பாவாய்!”

வாய்திறவாய் - கதவைத்திற.

கலை என்றால் பண்பாடு என்றால் அது விளைவதற்கு ஏற்ற நிலம் வீடுதான். அதாவது குடும்பந்தான். குடும்ப வாழ்க்கைதான்.

வாழ்க்கையில் செழித்து ஓங்கும் கலையையும், பண்பாட்டையும் பள்ளிக்கூடங்களிலும், பாடத்திட்டங்களிலும் தேடிப் பார்த்தால் கிடைக்கவா செய்யும்?

இந்த அரிய உண்மை ஆண்டாளின் பாடல்களில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது.

பேச்சுத்துணை- 1

அவஸ்தைக்கு உள்ளாகிறபொழுது மனிதர்கள் தனிமைப் பட்டு விடுகிறார்கள். துணை இல்லாமலே போய் விடுகிறது. தங்கள் வேதனைகளைத் தங்களுக்குத் தாங்களே சொல்லிக் கொள்வார்கள். அப்படிச் சொல்வதற்குப் புலப்பம் என்று பெயர்.

சில சமயம் வேறு யாரிடமாவது நிலைமையை எடுத்துச் சொல்ல தவிப்பு உண்டாகும். உதவி வேண்டி முறையிடவும் மனம் துடிக்கும்.

மனிதர்களிடம் முறையிட்டு உதவி வேண்டக்கூடிய காரியம் இல்லையே காதல். அதனால் மயில், குயில், கிளி, மான் முதலிய பிராணிகளிடம் சொல்லி ஆறுதல் பெறும் இதயம்.

கடவுள்த் தத்துவத்தில் ஆண்டாளுக்கு ஒரே ஈடுபாடு. காதல் வெறியாய்ப் போய்விட்டது. பக்தி. பக்தியானது நன்றாகப் பழுத்துக் கனியக் கனிய அது காதல் வெறி என்னும் தேனாக ஊறும்.

கண்ணனையே நினைத்து நினைந்து தேகம் இளைத்துப் போய்விட்டது. வளையல் கழன்று ஓடுகின்றன. நெடுநேரம் தனியாக உட்கார்ந்திருந்தாள். பிறகு முற்றத்துக்கு வந்தாள். அப்புறம் கொல்லைப்பக்கம் போனாள்.

ஒரு மாமரத்தின் கிளையில் உட்கார்ந்து தளிரைக் கொத்திக் கிழிக்கிறது குயில். மாமரத்தை ஒட்டி புன்னைமரம், குருக்கத்திச் செடி, குங்குமம், சுருபுன்னை எல்லாம் சேர்ந்து புதராய் மண்டிக் கிடக்கின்றன.

குயிலினிடம் சொல்கிறாள் பெண். "நீலமணி போன்ற அழகிய கண்ணனை மனதார விரும்பியது குற்றமா? அதற்காக நான் இந்தக்கதி அடைய வேண்டுமா? என் வளையலுக்குமா இக்கதி ஏற்பட வேண்டும். குயிலே! நீயாவது அவனிடம் என் நிலைமையைச் சொல்லி அவனை வரும்படி கூவக்கூடாதா?"

இப்படி இடிந்து கரைகிறாள் பெண்.

மன்னுபெ ரும்புகழ்
மாதவன் மாமணி
வண்ணன், மணிமுடி
மைந் தன்

தன்னை உகந்தது
காரண மாகஎன்
சங்கிழக் கும்வழக்(கு)
உண் டோ!

புன்னை குருக்கத்தி
ஞாழல் செருந்திப்
பொதும்பினில் வாழும்
குயி லே!

பன்னிஎப் போதும்
இருந்து விரைந்தென்
பவளவா யன்வரக்
கூ வாய்!

மேலும் குயிலிடம் வேண்டுகிறாள்.

“செண்பக மலர்களை மூக்கால் கோதி அந்த மணத்தில்
கிறுகிறுத்து எக்காளம் பாடும் குயிலே” என்று பொடி வைத்து
அழைக்கிறாள் குயிலை. அழைத்து,

“என் மனசை மயக்கி என் உணர்ச்சி முழுவதும் நிறைந்து
விட்டான் அந்தக்கண்ணன். அவன் ஞாபகந்தான் எனக்கு.
ஆனாலும் அவன் எதிரில் வரமாட்டேன் என்கிறான். இப்படியாக
என் எண்ணத்தைச் சிதறடித்து என் உயிரை அணு அணுவாய்க்
கொல்கிறான் (உயிர்பெய்து - உயிரைவாட்டி) இது ஞாயமா?
குயிலே! நீ சத்தம் போட்டுப் பாடினால் எனக்குத் தொந்தரவாக
இருக்கிறது. பாடாமல் நீ சும்மா இருந்தாலும் எனக்குப்பயமாக
இருக்கிறது. அதனால் அமர்ந்த சுருதியில் அவன் பெயரைப்பாடு.
உன்னுடைய கனிந்த குரல்தான் அவனை அழைத்துவர வேண்
டும்.”

வெள்ளை விளிசங்கு
இடம்சையில் கொண்ட
விமலன் எனக்குருக்
காட் டான்!

உள்ளம் புகுந்தென்னை
நைவித்து நாளும்
உயிர்பெய்து கூத்தாட்டுக்
கா ணும்-

கள்ளவிழ் செண்பகக்
பூமலர் கோதிக்
களித்திசை பாடும்
குயி லே!

மெள்ள இருந்து
மிழற்றி மிழற்றாதென்
வேங்கட வன்வரக்
கூ வாய்!

பேச்சுத்துணை - 2

குயிலிடம் தன்னுடைய துயரத்தை எடுத்துச் சொன்னாள் பெண். உதவி செய்ய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டாள். அப்படியே வீட்டுக்குள் வந்தாள். இரண்டாம் கட்டுக்கே வந்துவிட்டாள். அங்கே கிளிக்கூண்டு ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது. கூண்டுக்குள் இருக்கிற கிளியும் சோர்ந்து போய் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறது.

வேளா வேளைக்கு மறக்காமல் வெள்ளித்தட்டில பால்ச் சோறும் நெய்ச்சோறும் கொண்டு வந்து கொடுப்பாள் பெண். பழங்களையும் அடிக்கடி கொண்டு வந்து கொடுப்பாள். ஆனால் இரண்டுமூன்று நாட்களாக கிளியைக் கவனிக்கவில்லை பெண்.

இது நினைவுக்கு வந்ததும் பெண் துடித்து விட்டாள். அப்படியே ஓடிவந்து கூண்டைப் பிடித்துக்கொண்டாள். உள்ளே இருக்கும் கிளியைப் பார்த்துச் சொல்கிறாள்.

“என் தங்கக்கிளியே! இதோ கொண்டு வருகிறேன். உனக்குப் பாலும் பழமும். நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்ய வேண்டும். வில்லிபுத்தூரில் அமர்ந்த பெருமான்மேல் ஆசைவைத்து ஏமாந்து விட்டேன். அவன் ஞாபகத்தை மறக்க முடியவில்லை. அதனால் தூங்கவும் முடியவில்லை.

உலகளந்த உத்தமனாகிய பெருமான் நீ கூப்பிட்டால் வந்துவிடுவான். அவன் வந்து விட்டால் போதும். உன்னோடு அவனை உறவாட வைக்கிறேன்.”

இப்படிச் சொல்கிறாள் பெண்.

மென்நடை அன்னம்
பரந்து விளையாடும்
வில்லிபுத் தூர்உறை
வான் தன்

பொன்னடி காண்பதோர்
ஆசையி னால்என்
பொருதயல் கண்ணினை
துஞ் சா,

இன்அடி சி(ல்)லொடு
பால்அழு தூட்டி
எடுத்தஎன் கோலக்
கிளி யே!

உன்னோடு தோழமை
கௌச்செய் வேன்நான்
உலகளந் தான்வரக்
கூ வாய்!

சாப்பாடு கொண்டு வந்தாள் பெண். பிசைந்து பிசைந்து உணவை உருட்டினாள். திரளை திரளையாக எடுத்து கிளிக்கு ஊட்டினாள். நன்றாகச் சாப்பிட்டது. பசியோடு இருந்து சாப்பிட்டதால் வயிறு நிறைந்தவுடன் கிளிக்கு கிறக்கம் வந்துவிட்டது. அப்படியே தூங்கிவிட்டது கிளி.

கொல்லைப்புறத்து மரத்திலிருந்து குயில் கூ, கூ என்று கூவிக் கொண்டிருக்கிறது. பெண்ணின் காதில் அந்தச் சத்தம் விழுந்தது. வீட்டின் பின்புறத்துக்கு வேகமாக வருகிறாள் பெண். வரும்பொழுதே “வண்டுமுரலும் தோட்டத்திலிருந்து கூவும் குயிலே, எம்பெருமானைச் சத்தம் போட்டுக் கூப்பிடு. கிளி போன்ற பசுமையும், மலை போன்ற கருமையும் கூடிக்கலந்த நீலமேக சாமள வண்ணன் வலையில் விழுந்து விட்டேன் நான்.

அவன் இப்பொழுதே இங்கு வரவேண்டும். வராவிட்டால் என் கையிலிருந்து காணாமல் போன வளையிலாவது எனக்குக் கிடைக்க வேண்டும்.

இரண்டில் ஒன்று நடக்க வேண்டும். அப்படியானால் தான் இங்கு வசிக்க உனக்கு உரிமை உண்டு.”

இப்படி வெட்டொன்று துண்டிரட்டு என்று போட்டுவிட்டாள் பெண்.

பைங்கிளி வண்ணன்
கிரீதரன் என்பதோர்
பாசத்(து) அகப்பட்ட(டு)
இருந் தேன்.

பொங்கொளி வண்டிரைக்
கும்பொழில் வாழ்குயி
லே! குறிக் கொண்டிது
நீ கேள்,

சங்கொடு சக்கரத்
தான்வரக் கூவுதல்,
பொன்வளை கொண்டு
தரு தல்,

இங்குள காவினில்
வாழக் கருதில்
இரண்டத்(து)ஒன் றேல்திண்ணம்
வேண் டும்!

கோலப்பொடி அல்லது மாவுக்குழம்பு இவற்றைக்கொண்டு விதவிதமான கோலங்கள் போடுவார்கள் பெண்கள். கண்ணுக்கும் மனதுக்கும் விருந்தாக இருக்கும் கோலம்.

முதலில் பொடியையோ, மாவையோ பொட்டுப் பொட்டாக வைப்பார்கள். பொட்டுகளுக்குப் புள்ளி என்று பெயர். ஒரு புள்ளியிலிருந்து இன்னொரு புள்ளிக்கு கோடு இழுப்பார்கள். கோடுகள் வளைந்தும் நெளிந்தும் பின்னிக்கொண்டு ஓடும். அந்தப் பின்னலிலிருந்து மனசில் உள்ள காட்சிகள் ஒவ்வொன்றாய் எழுந்துவரும். தெள்ளத் தெளிய எழுந்து வரும்.

கோடுகள் அவ்வளவும் புள்ளிமயந்தான். கணித நூல் வல்லாரிடம் கேட்டால் 'புள்ளிதான் மூலம். கோடுகள் எல்லாம் புள்ளிகள்தாம். வட்டம், சதுரம், முக்கோணம் அவ்வளவும் புள்ளிதான்' என்பார்கள்.

அணுவின் அடையாளம் புள்ளி. அண்டத்தின் அடையாளம் கோடு என்பார்கள். பேரண்டம் முழுவதுக்கும் கண்ணுக்குத் தெரியாத புள்ளியே மூலகுத்திரம் என்று முடித்து விடுவார்கள்.

பால், மோர், விற்கிற பெண் ஒவ்வொரு நாளும் கவரில் பொட்டு வைப்பான். அவ்வளவையும் கூட்டி பிறகு ரூபாய் அணா, பைசாவாக வாங்கிக் கொண்டு பேர்வாள்.

கவரில் போட்ட ஒவ்வொரு புள்ளியிலும் பாலையும் மோரையும் அப்படி அளந்து வைத்திருக்கிறது. வகுத்தல், கழித்தல், கூட்டல், பெருக்கல் என்று பள்ளிக்கூடத்தில் கணக்குப் படிக்கிற பையனுக்கு இந்தப்புள்ளி விளங்காது. அது காரணமாகவே “பள்ளிக்கணக்கு புள்ளிக்கு உதவாது” என்றார்கள். கணிதத்தையே கையில் வைத்திருக்கும் இந்தப்புள்ளி என்னும் சொல் மனிதர்கள் - அதுவும் ஒருவிதப்போக்குள்ள மனிதர்களை உணர்த்துவதற்கும் வரும்.

விபரம் தெரியாத ஒரு குறிப்பிட்ட ஆளை விசாரிக்கிற பொழுது புள்ளிஎப்படி, புள்ளிக்காரன் எப்படி, புள்ளியை நம்பலாமா என்று கேட்பார்கள்.

ஒப்பந்தம் என்னும் காண்ட்ராக்டை இப்பொழுது ஒப்பந்தப்புள்ளி என்று சொல்கிறார்கள்.

குறிப்பிட்ட நபரின் பெருமையைச் சொல்லும்பொழுது, பெரிய புள்ளி, பெரும்புள்ளி என்பார்கள்.

மர்மமான போக்குகளை விசாரணை செய்ய இந்தப்புள்ளி என்னும் சொல் வருகிறது.

குயிலிடம் முறையிடும் பெண் என்ன சொல்கிறாள்? “எனக்கும் அவனுக்கும் உள்ள சங்காத்தம் (ரகஸ்ய ஒப்பந்தம்) உனக்குத் தெரியாது. எங்களுக்குத்தான் தெரியும்! குயிலே நீ வேறு ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம். அவனை என்முன் கொண்டு வந்துவிட்டால் போதும். பிறகு, நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் அவனை!

கோதண்டத்தை வளைத்து சரங்களைக் கொட்டும் வித்தகன். உணர்வோடு ஒட்டியவன். அவன் என்னோடு ஒட்டி உறவாடி இருக்கிறான்.”

“புள்ளிக்காரன் அக்கம் பக்கம் விலக முடியாது.”

இப்படிச் சொல்கிறாள் பெண்.

இனிப்பாடல்:

சார்ங்கம் வளைய
வலிக்கும் தடக்கைச்
சதுரன், பொருத்தம்
உடை யன்,

நாங்கள்எம் இல்இருந்(து)
ஒட்டிய கச்சங்கம்
நானும் அவனும்
அறி தும்,

தேங்கனி மாம்பொழில்
செந்தளிர் கோதும்
சிறுகுயி லே!திரு
மா லை

ஆங்கு விரைந்தொல்லை
கூகிறறி யாகில்
அவனைநான் செய்வன
கா ணே!

சார்ங்கம் - வில். கச்சங்கம் - அந்தரங்க உறவு. சதுரன்
புள்ளிக்காரன்.

கவிக்கு உணர்ச்சிதான் விஷயம்

படம் (சித்திரம்) நன்றாக இருந்தால் போதும். அதைப் பார்ப்பதில் குழந்தைகள் முதல் பெரியவர்கள் வரை எல்லோரும் போட்டி போடுவார்கள். ஆண்களுக்கும் அதைப்பார்க்க ஆசை உண்டாகும். பெண்களுக்கும் ஆசை உண்டாகும். ஏழை, பணக்காரன், விஞ்ஞானி, மெய்ஞ்ஞானி, கருப்பன், வெள்ளையன் எனும் வேற்றுமை படம் பார்ப்பதில் இல்லை.

ஒவியத்தில் உள்ள உயிரும் ஒளியும் எல்லோருக்கும் வெறியை உண்டாக்கி விடுகிறது.

தேவர்களை ஒவியமாக வரைந்திருக்கலாம் படத்தில். மனிதர்களையும் வரைந்திருக்கலாம். பசுவையும் கன்றையும் சேர்த்து வரைந்திருக்கலாம். ஏன், நாய், பூனை, கழுதை, குரங்கைக்கூடத் தீட்டி இருக்கலாம்.

காதல் ஜோடியும் படத்தில் வரும். அடியார் கூட்டமும் படத்தில் வரும். கத்தரிக்காயும் ஒன்றுதான். பூசணிக்காயும் ஒன்றுதான் ஒவியத்துக்கு.

சூரியோதயம், சந்திரோதயம், கடல், மலை, புஷ்பம், யானை, கட்டெறும்பு எல்லாம் ஒவியம் ஆகும்.

ஒவியம் களைகட்டி இருந்தால் போதும். பார்ப்பவர்களைப் பரவசப்படுத்தி விடும். காய்ந்த சருகா அன்றலர்ந்த தாமரைப்பூவா என்று பிரச்சினை இல்லை. ஒவியத்தில் உயிர் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதுதான் பிரச்சினை.

சித்திரத்தில் கத்தரிக்காயைப் பார்க்கிறோம் என்றால், கத்தரிக் காயின் வழியாக சைத்திரிகனுடைய அனுபவத்தையும் ஆனந்தத் தையும் பார்க்கிறோம். அப்படிப் பார்ப்பதற்கு கத்தரிக்காய் இடம் கொடுக்கிறது.

அதனால்தான் சாப்பிட உதவும் கத்தரிக்காயை கிலோ ஆறு ரூபாய் என்று கடைக்காரன் சொன்னால் முகத்தைச் சுழிக்கிறோம். கத்தரிக்காய்க்கா இந்த விலை என்று பெருமூச்சு விடுகிறோம். ஆனால் கறிக்கு உதவாத கத்தரிக்காய் போட்ட படம் ஒன்றை

ருபாய் முப்பது நாற்பது என்று சொன்னாலும் ஆவலோடு வாங்குகிறோம்.

சித்திரம் எப்படியோ அப்படித்தான் கவியும். கலையானது எந்த உருவத்தில் இருந்தாலும் அதன் ஜாதகம் அப்படித்தான்.

கவியானது காதலைப் பற்றியதாகவும் இருக்கலாம். பக்தி சம்பந்தமாகவும் இருக்கலாம். கொடுமையையும் சித்தரிக்கலாம். நன்மையையும் சித்தரிக்கலாம். மேளதாள முழக்கத்தோடு கூடிய கல்யாணக் காட்சியையும் வருணிக்கலாம். யுத்த முனையில் கையையும் இழந்து காலையும் இழந்து முண்டமாக, தண்ணீர், தண்ணீர் என்று கதறி உருளும் வீரனுடைய கோரக்காட்சியையும் வருணிக்கலாம்.

காட்சியும் சம்பவமும் முக்கியம் அல்ல. அவை வெறும் கருவிதான். கலைக்கு உயிர் உணர்ச்சிதான்.

இனி, கடவுள் தத்துவத்தோடு ஒன்றித் திளைக்கிறவர் ஆண்டாள். எல்லாம் இறைவன் மயம். நாம் என்பதாக ஒன்றும் இல்லை என்னும் உண்மையில் உணர்ச்சி மயமாய் கரைந்துமருவு கிறவர் ஆண்டாள்.

ஆண்டாளின் அனுபவமும் பரவசமும் கவியாய் உருவெடுத்து வருகிறது. குறும்புத்தனமான காதல் அம்சத்தை வைத்து ஜோடனை செய்து வருகிறது ஆனந்த பரவசம்.

கண்ணன் மேல் மனம் வைத்த இளம் நங்கை சிநேகிதியுடன் ஆற்றுக்கு நீராடப் போனாள். பொழுது புலர்வதற்கு முன் இளம் இருட்டிலேயே அவர்கள் போனார்கள்.

ஆற்றில் இறங்கி அவர்கள் நீராடும்பொழுது அவர்கள் களைந்துகரையில் வைத்திருந்த ஆடைகளைஎடுத்துக்கொண்டு மாயமாய் மறைந்து கொண்டான் கண்ணன்.

வெட்கமும் பயமும் வந்துவிட்டன. பெண்களுக்கு, தண்ணீர் ருக்குள் இருந்துகொண்டே ஆடைகளைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறார்கள்.

உன் காலைத் தொட்டுக் கும்பிடுகிறோம். எங்கள் உடைகளை வீசி எறி என்று கதறி மருகுகிறார்கள்.

கோழி அழைப்பதன் முன்னம்
 குடைந்துநீ ராடுவான் போந்தோம்!
 ஆழியம் செல்வன் எழுந்தான்
 அரவணை மேல்பள்ளி கொண்டாய்!
 ஏழைமை ஆற்றவும் பட்டோம்,
 இனியென்றும் பொய்கைக்கு வாரோம்!
 தோழியும் நானும்தொழு தோம்
 துகிலைப் பணித்தரு ளாயே!

குளிக்கும் பெண்களின் உடைகளை ஒருவன் எடுத்துக் கொண்டு போவது அடாத காரியம். எல்லாரும் அவனை வெறுப்பார்கள். பெண்கள் வாய்க்கு வந்தபடி எல்லாம் திட்டுவார்கள். ஊரில் உள்ளவர்கள் அவனை விரட்டிவிரட்டி அடிப்பார்கள்.

அப்படி ஒரு போக்கிரித்தனமான காரியந்தான் அது.

ஆனால் இந்தப் போக்கிரித்தனத்தை காதல் உணர்ச்சியில் வைத்து பக்திப் பரவசத்தோடு அனுபவிக்க வைக்கிற கவி என்ன செய்கிறது. பெண்களின் அச்சம், நாணம், கதறல் எல்லாவற்றையும் அப்படி அப்படியே சாகாவரம் பெற்று நிற்க வைக்கிறது. கண்ணனுடைய சேட்டையையும் அப்படியே நிற்கவைக்கிறது.

நிற்க வைத்து கல்கண்டாய் இனிக்க வைக்கிறது. யோகம், தவம் இவைகளால் ஊடுருவிச் செல்ல முடியாத பேரானந்த நிலைக்கே நம்மைக் கொண்டு போய்விடுகிறது கவிக்கலை.

இனி, ஒவ்வொரு குழந்தையும் குழந்தையாக இருப்பதோடு இன்னொரு குழந்தையையும் மனசில் வைத்து உறவாடுகின்றன. இன்னொரு குழந்தையோடு சேர்த்து சதா உறவாடுவதின் காரணமாக எப்பொழுதும் உற்சாகமாக இருக்கும் குழந்தை. பாவனா உலகத்திலேயே சஞ்சரித்துக்கொண்டு இருக்கும் குழந்தை.

பசி, தாகம், உறக்கம் இம்மூன்றுக்காகவே தாய் தந்தையரைத் தேடும் குழந்தை. மற்றப்படி பழக்கம், உறவு, காரியம் எல்லாம் பாவனா உலகத்தோடுதான். மனசில் உள்ள குழந்தையோடுதான்.

குழந்தையை மனசில் வைத்து .றவாடுவதினால்தான், பொம்மையைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டு குழந்தையைக் கொஞ்சுவது போலக் கொஞ்சுகிறது குழந்தை.

பொம்மை கீழே விழுந்து விட்டால் குழந்தை பதறிவிடும். “அடிபட்டு விட்டதா கண்ணா” என்று மயங்கும். பொம்மையின் கையைப்பிடிக்கும். காலைப்பிடிக்கும்.

டாக்டரைக் கூப்பிட்டுமா? மருந்து சாப்பிடுகிறாயா? என்றெல்லாம் பொம்மையிடம் கெஞ்சிக் கொஞ்சும் குழந்தை.

மனசில் குழந்தையை வைத்திருப்பதால்தான் இப்படி எல்லாம் பாவனா உலகில் நடமாட முடிகிறது குழந்தைகளால்.

வாசல் தெளிப்பது, கோலம் போடுவது, மணல் வீடு கட்டுவது, கல், ஒடு இவைகளைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவது எல்லாவற்றிலும் குழந்தைகள் பாவனா உலகம் மிளிரும்.

குறும்புக்காரப் பொடியன் ஒருவன் இவைகளை எட்டி உதைக்கிறான் என்றால் குழந்தைகளால் தாங்க முடியுமா?

மாயமாய் எப்படியோ வந்து இளம் பெண்கள் வைத்து அனுபவிக்கிற மணல் வீடுகளையும் பொம்மைகளையும் தட்டி எறிந்துவிட்டு ஒடி விடுகிறான் கண்ணன். அத்தனையும் காதல் குறும்புதான்.

அதனால் எரிச்சல் ஒரு பக்கம். பிரியம் ஒரு பக்கம். இப்படியாக தவிப்புக்கு உள்ளாகித் தத்தளிக்கின்றன குழந்தைகள்.

மெய்ஞ்ஞானச் சுடராகிய ஆண்டாளை இந்தக் காட்சி பரவசப்படுத்தி இருக்கிறது.

விண்ணையும் மண்ணையும் சேர்த்து அளந்த எம்பெருமானுடைய லீலா விநோதங்களை இந்தக் காட்சியில் வைத்து அனுபவிக்கிறார் ஆண்டாள்.

அனுபவம் எப்படி ஆனந்த முழக்கத்தோடு கவியாய் எழுந்து வருகிறதென்று பாருங்கள்.

முற்றத் தூடுபு
 குந்து நின்முகம்
 காட்டிப் புன்முறு
 வல்செய் து,
 சிற்றி லோடெங்கள்
 சிந்தை யும்சிதைக்
 கக்கட வையோ
 கோவிந் தா!
 முற்ற மண்ணிடம்
 தாவி விண்ணுற
 நீண்டளந்து கொண்
 டாய், எம் மைப்
 பற்றி மெய்ப்பிணக்
 கிட்டக்கால் இந்தப்
 பக்கம் நின்றவர்
 என்சொல் லார்'.

கோபத்தை விடப் பிரியம் கூடுகிறது. அதனால் வெட்கப்படு
 கிறது குழந்தை. இப்படி நீ வம்பு (மெய்ப்பிணக்கு) பண்ணினால்,
 பார்ப்பவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்று மருகுகிறது
 குழந்தை.

தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்

ஒரு வருடத்தைப் பன்னிரண்டு மாதங்களாகப் பகுத்து வைத்திருக்கிறோம். கார்த்திகை மார்கழி, தை என்று அந்த மாதங்களுக்குப் பெயர் சூட்டியும் இருக்கிறோம்.

தை மாதமும் பன்னிரண்டு மாதங்களில் ஒரு மாதந்தான். ஆனாலும் தை மாதம் ஒன்றைத்தான் மாதப் பிறப்பு என்று சொல்கிறோம். தை மாதம் பிறக்கிற நாளை பொங்கல் நாள் என்கிறோம். அந்த நாளில் அன்பர்களுக்கு வழங்கும் பரிசை பொங்கல் பரிசு என்கிறோம்.

தை மாதப்பிறப்பை புனிதமான மங்கல நாளாக மதிக்கிறோம். தெய்வத் திருநாளாகவே போற்றுகிறோம்.

மாதப் பிறப்பு வருகிறதென்றாலே அதற்கு இரண்டு வாரம், மூன்று வாரங்களுக்கு முன்பே எல்லோரிடமும் ஒரு பரபரப்பு உண்டாகிறது. உல்லாசமே உண்டாகி விடுகிறது.

வீட்டைத் துப்புரவு செய்கிறோம். வெள்ளை அடிக்கிறோம். சட்டி, பாணை, பெட்டி, படுக்கை, துணிமணி எல்லாவற்றிலும் ஓட்டை உடைசல்களை அப்புறப்படுத்துகிறோம். பழையன கழிகின்றன. புதியன புகுகின்றன.

பொங்கல் திருநாளான்று விடிவதற்கு நெடு நேரத்திற்கு முன்பே பெண்டுகள் எழுந்து முற்றத்தைப் பெருக்குகிறார்கள். சாண நீரால் தெளிக்கிறார்கள். கோலம் போடுகிறார்கள்.

நாமும் குழந்தைகளும் பெண்டுகளும் குளித்து விட்டுப் புத்தாடைப் புனைகிறோம்.

பெண்டுகள் குத்துவிளக்கை ஏற்றுகிறார்கள். பொங்கல் கட்டிகள் என்னும் அடுப்பை அடுக்கி வைக்கிறார்கள். பொங்கல் பாணைகளிலிருந்து பால் பொங்குகிறது. சர்க்கரைப் பொங்கல், வெண்பொங்கல் எல்லாம் கமகம என்று மணக்கின்றன.

இந்த அற்புதக் காட்சியைப் பார்த்து அனுபவிக்க சூரிய பகவானே ஆவலோடு புறப்பட்டு வருகிறான்.

முற்றத்தில் உள்ள தாம்பாளம், வெற்றிலை பாக்கு, தேங் காய், பழம், புஷ்பம், விபூதிச் சம்புடம், மஞ்சள் குலை, வாழை

இலை, கரும்பு, குத்துவிளக்கு, பொங்கல் பானை, பெண்டுகள், குழந்தைகள், நாம், புத்தாடைகள், புன்முறுவல்கள் அவ்வளவையும் சூரியனுடைய பொன்னொளி வந்து ஆலிங்கனம் செய்கிறது.

அவ்வளவும் தங்கமயமாய் தகதக என்று ஜொலிக்கிறது. தமிழ் மக்கள் எல்லோரும் பொங்கல் திருநாளை - தை மாதப் பிறப்பை பக்திப் பரவசத்தோடு கொண்டாடுகிறார்கள். வட இந்தியர்களும் மகர சங்கராந்தி என்று இந்நாளை மதித்து வழிபடுகிறார்கள்.

தை மாதப் பிறப்பிலிருந்து ஒரு மாதகாலத்துக்கு ஆதி காலத்தில் மகளிர் பாவை நோன்பு இருந்தனர். அதுவும் பின்னால் மார்கழி மாதத்துக்கு வந்து விட்டது. ஆனாலும் அந்தப்பூர்வமான பழக்கத்தை நினைந்து அதில் ஈடுபடுகிறாள் ஆண்டாள்.

காதலுக்கு அதிதேவதையாகிய மன்மதனை நோக்கியே சொல்வதாகப் பாடல்.

“மன்மதனே! உன்னையும் உன் தம்பியான பிரம்மனையும் வேண்டிக் கொண்டு நான் விரதம் இருக்கிறேன். என் மனதுக்கு உகந்த கண்ணனை எனக்கு மணாளனாக அனுக்கிரகம் பண்ண வேண்டும்.

மாசி மாதம் வரும் வரை தை மாதம் முழுவதும் நான் நோன்பிருக்கிறேன். வீடு முழுவதையும் பெருக்கி சுத்தம் செய்து கோலம் போட்டு நோன்பிருக்கிறேன். பூ மணம் பரப்பி பொன் விளக்கேற்றித் தவம் இருக்கிறேன். என் மனதையும் சுத்தம் செய்து ஒருமுனைப்படுத்தித் தவம் இருக்கிறேன். அருள் பாலிப்பாயாக”

தையொரு திங்களும்
தரைவிளக் கித்
தண்மண் டலம்இட்டு
மாசிமுன் னாள்

ஐயநுண் மணல்கொண்டு
தெருஅணிந் து
அழகினுக்(கு) அலங்கரித்(து)
அனங்கதே வா,

உய்யவும் ஆங்கொலோ
என்று சொல்லி
உன்னையும் உம்பியை
யும்தொழு தேன்,
வெய்யதோர் தழல்உமிழ்
சக்கரக் கை
வேங்கட வற்கென்னை
விதிக்கிறி யே!

அற்புதமான பாடல். பாடப்பாட கவி நம்மைக் கரைத்து
விடும். கரைந்து கரைந்து நம்மை நாம் இழந்து விடுவோம்.
புதிய பிறவியே நமக்குக் கிடைத்து விடும்.

அப்படிக்க கிடைக்க வைப்பது தானே கவி.

கெட்டதைப் பார்ப்பதைப் போலவே நல்லதையும் பார்க்க
வேண்டும். கெட்டவை நல்லவற்றைச் சூடுபடுத்த வேண்டும்.
அந்தச் சூட்டில் நம் உணர்ச்சி பழுக்க வேண்டும். கனிய
வேண்டும். அப்படியானால் தான் கவி பிறக்கும்.

ஒரு பெண், அழகான பெண். பருவ மங்கை. பருவமும்
அழகும் சேர்ந்து தங்க விக்ரகம் போல் தளதள என்று
இருக்கிறாள்.

அவளைப் பார்க்கிறவர்கள் எல்லோரும் இந்த அழகு
பிரம்மதேவன் கிருஷ்ணத்து உண்டான அழகு இல்லை. தானே
உண்டான அழகு என்று சொல்வார்கள். அழகுத் தத்துவமே
தவம் செய்து எடுத்த அவதாரம் இந்தப் பெண் என்றும்
சொல்வார்கள்.

அவளைப் பார்த்த கண்கள் புண்ணியம் செய்த கண்கள்தாம்.
பார்க்கப் பார்க்க கண்களுக்குப் பசி ஆறும். மனசும் பசி ஆறும்.

அழகான அந்தப் பெண்ணுக்கு ஒருவன் மேல் ஆசை
உண்டாகி விட்டது. இவளுக்கு மோகவெறி ஊட்டிய ஆசாமி
திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளி இருக்கும் பெருமான். இந்த அழகுத்
தெய்வத்தையே அவனுடைய அழகு உருக்கி விட்டது.

ஆசை ஊற ஊற அவன் உறவு கிடைக்காமையால் சோர்ந்து விட்டான். மெலிந்தே போய் விட்டான். கையில் அணிந்த கலகலப்பான வளையல்கள் ஒவ்வொன்றாய் கழன்று உருள ஆரம்பித்து விட்டன. குழந்தைகள் உருட்டி விளையாடும் வட்டுப் போல - வளையம் போல ஓட ஆரம்பித்து விட்டன வளையல்கள்.

செவிலித் தாயிடம் பரிதாபமான தன் நிலையைப் பெண் சொல்வதாகப் பாடல்.

எழில் உடைய அம்மனையீர்!
 என்அரங்கத்(து) இன்அமுதர்,
 குழல்அழகர், வாயழகர்,
 கண்ணழகர், கொப்பூழின்
 எழுகமலப் பூவழகர்
 எம்மானார் என்னுடைய
 கழல்வளையைத் தானும் ஓர்
 கழல்வளையே ஆக்கினரே!

எழிலுடைய அம்மனைமீர் - அழகிய மாமிமார்களே வாய் - அதரம். கமலப் பூ - தாமரை மலர். என்னுடைய கழல்வளையை - என் கையில் கிடந்து அசைந்தாடும் வளையல்களை. கழல் வளையே ஆக்கினர் - கையை விட்டுக் கழன்று தரையில் உருண்டோட - வட்டு உருள்வது போல உருள வைத்து விட்டான் திருவரங்கநாயகன்!

குறிப்பு :- அற்புதமான பாட்டு. கலை மகள் கடாட்சம் அப்படியே இருக்கிறது பாட்டில். பாடப்பாட நாவில் தேனூறும்.

உணர்வு இல்லை என்றால் வாழ்க்கையும் இல்லைதான்

இனி, ஆண்டாள் என்னும் நாச்சியார் ஒரு மெய்ஞ்ஞான விளக்கு. வெறும் புள்ளி விபரங்களை உருப்போட்டு ஒப்புவிக்கிற பள்ளிக்கூடத்தில் மாட்டிக் கொள்ளவில்லை அவர்.

உணர்ச்சிமயமானவர் ஆண்டாள். ஒவ்வொன்றையும் பார்த்தார். ஆர்வத்தோடு பார்த்தார். அப்படிப் பார்க்கப் பார்க்க உண்மை தெரிந்தது. அன்பு சுரந்தது.

பால் பொங்குவது போல் அவர் உள்ளத்திலிருந்து பொங்கி வழிந்தது அன்பு.

கண்ணன்மேல் காதல் கொண்டு விட்டார் ஆண்டாள். அது வெறியாய், மோகவெறியாய் நிமிர்ந்து நின்றது. கோவிந்தா, கோவிந்தா என்று அடிக்கடி புலம்பவே ஆரம்பித்து விட்டது அவருடைய வாய்.

அவள் ஒரு கிளி வளர்த்தாள். இவளைப் பார்த்து அதுவும் மெலிந்து விட்டது. இவளைப் போலவே அதுவும் அவன் பெயர் சொல்லிக் கூப்பாடு போட ஆரம்பித்து விட்டது. வெட்கப்பட்டு, செறுமி இவள் அதட்டினால் “உலகளந்தான்” என்று கத்தவே செய்கிறது கிளி.

மேலும் மேலும் அவன் காலம் தாழ்த்தினால் கிளி ஏங்கி உயிர் விட்டுவிடுமே என்று மயங்குகிறாள் பெண்.

கிளிக்காகவேனும் என்னைக் கண்ணனிடம் (துவாரகைப்பதிக்கே) கொண்டு போய்ச் சேருங்கள்” என்று தோழிகளிடம் கெஞ்சுகிறாள் பெண்.

கூட்டில் இருந்து

கிளி எப்போதும்

“கோவிந்தா! கோவிந்தா!”

என்றழைக்கும்;

ஊட்டக் கொடாது
செறுப்பனா கில்
'உலகளந் தான்' என்று
உயரக்கூ வும்;

நாட்டில் தலைப்பழி
எய்திஉங் கள்
நன்மை இழந்தத
னால்உயிர் போம்;

சூட்டுயர் மாடங்கள்
சூழ்ந்துதோன் றும்
துவரா பதிக்கென்னை
உய்த்திடு மின்!

கிளியை வெறும் பறவை என்றா பார்க்கிறாள் பெண்.
உயிருக்கு உயிராகப் பார்க்கிறாள்! ஒரு பெண் வலியப் போனாள்
என்னும் அவச்சொல் ஏற்பட்டு, மானம் மரியாதை எல்லாம்
போய் வாழ்க்கையே (உயிர்) நாசமானாலும் பரவாயில்லை.

இந்தக் கிளியைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அதற்காக என்னை
அவனிடம் கொண்டு போங்கள் என்கிறாள்.

உண்மை உணர்ச்சி அப்படிப் படலம் படலமாய் விரிகிறது
செய்யுளில்.

அற்புதமான பாடல்.

மரத்துப் போய்விட்டது மனம் - 1

நமக்கு ஒரு கஷ்டம் வந்தால் மற்றவர்கள் நமக்கு ஆதரவாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறோம். ஆதரவு கிடைக்காவிட்டால் எல்லோருமே ஒத்துப் பேசி நம்மைச் சங்கடப்படுத்துவதாக மயங்குகிறோம். சங்கடம் ஏற ஏற தோட்டம், புஷ்பம், மயில், கடல் இவைகளின் மேல் கூடச் சந்தேகம் உண்டாகிறது.

அவைகள் மனிதர்களை விட நம்பகமான பொருள்கள். அதனால் அவைகளிடம் மனம் விட்டு வாதாடலாம்.

அப்படி ஒரு பெண் கடலோடும், முல்லை மலரோடும் வாதாடுகிறாள்.

சூர்ப்பனகை ஒரு பொல்லாத அரக்கி, பழிபாவத்துக்கு அஞ்சாத ரவுடி. காரியம் என்றால் கொலை கூட (கொல்லை அரக்கி) செய்வாள். அவளுடைய மூக்கைச் சீவி அவள் கையில் கொடுத்து விட்டான் லட்சுமணன். ராமனுக்காகத்தான் அப்படிச் செய்தான் லட்சுமணன். அப்படியானால் கதாநாயகன் ராமன் தானே! அதனால் மூக்கைச் சீவிய குமரன் என்றே. ராமனைக் குறிப்பிடுகிறாள் பெண்.

“ராமாவதாரம் எடுத்த கண்ணன், என்னைக் கைவிட மாட்டேன் என்று சொல்லி இருக்கிறான். நான் ஒரு பெண் என்பது எப்படி உண்மையோ, அப்படியே இவன் சொல்லும் உண்மைதான்.

முல்லை மலரே! உன்னுடைய ஏளனப் புன்முறுவல் எல்லாம் என்னிடம் செல்லாது. வீணாக என்னிடம் விளையாடாதே!

ஓ, என்று கத்தும் கடலே! நீயுமா என்னைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டும்? எனக்கு நீ தாய் (அடைக்கலம்) அல்லவா?”

பிரிவில் வாடும் பெண் அப்படிப் புலம்புகிறாள். விவகாரம் பண்ணியே புலம்புகிறாள்.

‘தாமதம்’ - தாமதம்
‘தாமதம்’ - தாமதம்

ධාත්ව ශ්‍රේණිගතයාගාල
 ගණකයාගාල ආශ්‍රිත
 ලාභයාගාල ගාලිලායාගාල

സർ ധാരാളം
 സർ സുഖം
 സർ സുഖം

‘സ്വാമි’ ‘സുഹൃත’
‘പ്രിയ’ ‘മិត୍ର’
‘അභිමානී’ ‘අභිමානී’

നയം നിലനിർത്തുകയും
 മറ്റുള്ളവയ്ക്കായി മറ്റും
 നിലനിർത്തുകയും

மரத்து போய்விட்டது மனம் - 2

கொல்லைப்புறத்துத் தோப்பிலிருந்து குயில் கூவுகிறது. சுதி சுத்தத்தோடு ஏற்றியும் இறக்கியும் பாடுவது போல இருக்கிறது குயிலின் சத்தம்.

யாரையோ நினைந்து ஏங்குவது போலவும், அந்த ஆசா மியை வா, வா என்று ஆவலோடு கூப்பிடுவது போலவும் இருக்கிறது குயிலோசை.

காதல் வெறிக்கு உள்ளாகித் தத்தளிக்கிறாள் பெண். அவளுடைய காதில் குயிலின் இசை - கமக நயத்தோடு ஒலிக்கும் கம்பீரமான குரல் விழுகிறது. காதில் விழுந்த அந்தக் குரல் அக்கினித் திராவகத்தைக் காதில் விட்டதைப் போல் இருக்கிறது.

“என்ன பாட்டு, மானங்கெட்ட பாட்டு” என்று சீறுகிறாள் பெண். கருடனைக் கொடியில் எழுதிப் பறக்கவிடும் பெருமான், வேங்கடநாதன் ஏமாற்றி விட்டுப் போய் விட்டான். அதில் கிடந்து தவிக்கிறேன் நான். நீங்களோ கும்மி அடித்துக் கொக்கரிக்கிறீர்கள்!”

அவன் வருவதாக இருந்தால் தான் எனக்கு வாழ்வு. அப்பொழுது பாட வேண்டும் நீங்கள். நானும் அவனும் ஜோடியாக இருந்தே கேட்டு ரசிக்கிறோம் உங்கள் பாட்டை. குயில்களே! அப்பொழுது பாடுங்கள் நீங்கள் நன்றாக.”

இப்படிச் சொல்கிறாள் பெண்.

பாடும் குயில்காள்!
ஈதென்ன பாடல், நல்
வேங்கடத் தின்

நாடர் நமக்கொரு
வாழ்வதந் தால்வந்து
பாடுமி னோ!

ஆடும் கருளக்
கொடிஉடை யார்அருள்
செய்துளம் மைக்

**கூடுவ ராயிடில்
கூவிநும் பாட்டுகள்
கேட்டுது மே!**

குயில் சத்தத்துக்குப் பதறுகிறாள் பெண். மல்லிகைப் பூ மலர்ந்தாலும் பயப்படுகிறாள். கடலின் சத்தத்துக்கும் கலங்குகிறாள். மழை பெய்தால் இவளுக்கு என்ன? 'சோ' என்று மழை கொட்டும் போதும் நடுங்குகிறாள். கருகரு என்று மேகம் திரளும் போதும் பேதலிக்கிறாள்.

திருவேங்கட மலையில் எங்கு பார்த்தாலும் நீருற்றுகளும், சுனைகளுமாக இருக்கின்றன. மெழுகிலிருந்து நீர் கசிவது போல பாறையை மூடி இருக்கும் மண் கண்டத்திலிருந்து நீர் ஒழுகிக் கொண்டே இருக்கிறது.

எப்பொழுதும் சாரலும் தூறலுமாய் இருக்கிறது மலை. "மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அழகர், என்னைக் கட்டிப் பிடித்துத் தழுவ வேண்டும். அப்பொழுதல்லவா கொட்டி எங்களை நனைக்க வேண்டும் மழையே" என்று துவள்கிறாள் பெண்.

மழையே! மழையே!
மண்புறம் பூசிடீள்
ளாய்நின் று,
மெழுகூற்றி னால்ப்போல்
ஊற்றும்நல் வேங்கடத்
துள்நின் ற
அழகப் பிரானார்
தம்மைஎன் நெஞ்சத்(து)
அகப்படுத் தித்
தழுவிநின் றென்னைத்
ததைத்துக்கொண் டீற்றவும்
வல்லை யோ!

இனி கத்துகிற கடலைப் பார்த்துப் புலம்புகிறாள் பெண்.

“கடலே! மந்தர மலையைப் போட்டு உன்னைக் கலக்குகிறான். உன் மடியிலேயே தலை வைத்துப் படுத்திருக்கிறான். உன்னைக் கட்டித் தழுவி உன் தவிப்பை தணிக்கிறான்.

என் ஊனிலும் உயிரிலும் ஊடுருவி என்னைத் தவிக்க வைக்கும் அப்பெருமானிடம் போய் - பாம்பணையில் படுத்திருக்கும் பள்ளியறைக்கே நீ போய், ‘ஒரு பெண்ணை இப்படி எல்லாம் கொடுமைப்படுத்துவது நியாயமா’ என்று கேள்.

கடலே! கடலே!

உன்னைக் கடைந்து

கலக்குறுத் து,

உடலுள், புகுந்துநின்(று)

ஊறல் அறுத்தவற்கு;

என்னை யும்

உடலுள் புகுந்து நின்று

ஊறல் உறுக்கின்ற

மாயற்(கு), என்

நடலைகள் எல்லாம்

நாகணைக் கேசென்(று)

உரைத்தி யே!

நீறுபூத்த நெருப்பு - 1

உணர்ச்சிமயமானவர் ஆண்டாள். பக்தி உணர்ச்சியின் உச்சத்தில் நிற்பவர் ஆண்டாள். அதனால் அவர் எப்பொழுதும் கண்ணனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். ஆண்டாள் மனதில் தான் கண்ணனும் குடி இருக்கிறான்.

சில சமயங்களில் - பல மாதங்களில் ஒரு தடவை, அதுவும் பத்து நிமிஷம் பதினைந்து நிமிஷ அளவுக்கு ஆண்டாளின் மனம் வேறு எங்கோ போய்விடும். அப்படிப் போனது தெரிந்தவுடன் பதறி விடுவார் ஆண்டாள்.

சிந்தனைவசமழிந்து போனால் கண்ணனும் நினைப்பிலிருந்து போன மாதிரி தானே.

“என்னை ஏமாற்றி விட்டுப் போய்விட்டானே பெருமான். அவனுடைய பித்தலாட்டத்தை (கழலையை) நான் எப்படித் தாங்குவேன்?” என்று தவிப்பார்.

அப்படித் தவித்து உருகுவது, கண்ணனை நேருக்கு நேராகப் பார்த்து உருகுவதை விட உயர்வுதான்.

இனி அழகர் மலை என்னும் திருமாலிஞ் சோலையில் தம்பலப் பூச்சிகள் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் பறக்கின்றன. வான வெளி முழுவதும் செந்தூரப் பொடியைத் தூவி விட்டது போல் இருக்கிறது அது.

மகாமேரு மலையைப் போட்டு பாற்கடலைக் கலக்கி அமிர்தம் எடுத்த நாயகன் - அழகே உருவான கண்ணன் எழுந்தருளிய இடம் அப்படி இருக்கிறது.

இனிப்பாடல் :

சிந்துரச் செம்பொடி
போல்திரு மாலிரும்
சோலைஎங் கும்,

இந்திர கோபங்க
ளேழுந் தும்பரந்
திட்டன வால்,

மந்தரம் நாட்டி, அன்
றுமது ரக்கொழும்
சாறுகொண்ட

சுந்தரத் தோளுடை
யான்கழ லையில்நின்(று)
உய்தும்கொ லோ!

இந்திர கோபம் - தம்பலப்பூச்சி. மந்தரம் - மகாமேருமலை.
மதுரக்கொழும் சாறு - அமிர்தம்.

கண்ணன் என்னை ஏமாற்றி விட்டான். இனி என் கதி
அதோ கதிதான் என்று மயங்குகிறான் பெண். அப்படி
மயங்குவதுதான் உண்மை. உணர்ச்சிமயமாகப் பொங்கும்
உண்மை அதுதான்.

இனி ஐரோப்பிய நாடக ஆசிரியர்களில் தலை சிறந்தவர்
'மேட்டர்லிங்க்' அவர் எழுதிய புளுகோட் (நீல அங்கி) என்னும்
கதை ருசி நிறைந்தது.

ஒரு பெண். அவள் மேல் ஆசை கொண்டு ஆடவன் ஒருவன்
அடிக்கடி அவள் பக்கம் வருகிறான். அவளுக்கோ அவன் மேல்
பிரியம் ஏற்படவில்லை.

ஒரு நாள் ஒரு விருந்துக் கூட்டத்தில் அவனைப் பார்க்கிறாள்.
அன்று அவன் நேர்த்தியான நீலநிற மேலங்கி அணிந்திருக்கிறான்.
அது மிக்க அழகானது. பளபளப்பானது. விலைமதிக்க முடியாத
கம்பீரம் நிறைந்தது.

அந்த மேலங்கியோடு ஒய்யாரமாக இருந்த அந்த ஆடவன்
மேல் பெண்ணுக்கு ஆசை உண்டாகி விட்டது. வசியம் ஆகி
விட்டாள் பெண்.

அந்த நீலநிற அங்கியை அவளால் மறக்க முடியவில்லை.
அந்த அங்கியே அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தது. சிரித்தது.
கண்ணடித்தது. ஆலிங்கனம் செய்து வருடிக் கொடுத்தது. அதைப்
பார்த்துப் பார்த்துச் சொக்கிப் போய்விட்டாள் பெண்.

காதலர்கள் ஒருவரிடம் ஒருவர் சிக்குவதற்கு எத்தனையோ அம்சங்கள் இருக்கும். அவற்றில் ஒரு அம்சம் மற்றவற்றை ஒதுக்கி விட்டு தலை நிமிர்ந்து செயல்படும்.

பார்வை, புன்முறுவல், சிமிட்டு, இடக்கு, இங்கிதமான பேச்சு, அலங்காரம், ஓய்யாரம், மிடுக்கு, திறமை, இரக்கம், ஊக்கம் இப்படிப் பல அம்சங்கள் இருக்கலாம்.

அசட்டுத்தனம்கூட காதலுக்குக் காரணம் ஆகலாம். கமகம என்று மணம் கொடுக்கும் பூமாலையும் ஒரு அம்சந்தான்.

கண்ணனுடைய மார்பில் அப்படியும் இப்படியுமாக ஆனந்த மாய்ப் புரள்கிற துளப மாலையில் மனத்தைப் பறி கொடுத்து விட்டாள் பெண். அந்த மாலையின் கண்ணடிப்பில் நிலை குலைந்த பெண் தவியாய்த் தவிக்கிறாள்.

மதயானைகள் முட்டி மோதும் திருமாலிருஞ் சோலையின் அதிபதியாகிய பெருமானை அன்று பார்த்ததோடு சரி. பிறகு அவன் தட்டுப்படவில்லை. அவனுடைய நீண்ட பெரிய துளப மாலை சதா என் எதிரில் நின்று ஆடுகிறது. சிரிக்கிறது. கீச்சம் காட்டுகிறது.

இப்படிப் புழுவாய்த் துடிக்கிறாள் பெண். இவளுடைய ஏமாற்றத்தைக் கண்டு முல்லை அரும்புகள் ஏளனமாய்ச் சிரிக்கின்றன. மழைக் காலத்தில் மலரும் படா என்னும் மலரும் நையாண்டி பண்ணிச் சிரிக்கின்றன.

'இந்தக் கொடுமையை நான் யாரிடம் சொல்லி முறையிடுவேன். சகியே! என்று தோழியின் தோளைப் பிடித்துக் கலங்குகிறாள் பெண்.

ஆவலின் ஆவேசத்தைப் பார்த்துப் பரவசப்படுகிறார் ஆண்டாள். பாடலாய் உருவெடுத்து வருகிறது பரவசம்.

எப்படி என்று பாருங்கள்.

போர்க்களி று பொரும்
மாலிரும் சோலைஅம்
பூம்புற வில்

தார்க்கொடி முல்லை
 ளும், தவ ளநகை
 காட்டுகின் ற,
 கார்க்கொள் படாக்கள்நின்
 று, கழ றிச்சிரிக்
 கத்தரி யேன்
 ஆர்க்கிடு கோதோ
 ழீ! அவன் தார்செய்த
 பூசலை யே!

தார் - துளபமாலை, பூசல் - குறும்பு. ஆர்க்கிடுகோ - யாரிடம்
 சொல்லி முறையிட

அற்புதமான பாட்டு, மடக்கியும், திருக்கியும் வார்த்தைகளை
 தாளத்தில் வைத்து தாண்டவம் ஆடுகிறது இசை. உணர்ச்சிமய
 மான இசை. இப்படி ஆட ஆட பெண்ணின் சோகமும்
 கலக்கமும் கைகோர்த்து எழுந்து வருகின்றன.

நீறுபூத்த நெருப்பு - 2

கடவுள் தத்துவத்தோடு சதா ஒன்றித் திளைக்கிறவர் ஆண்டாள். அவருடைய அனுபவங்களும் ஆனந்த பரவசங்களும் பொங்கிக் கொண்டு வரும். துள்ளி விளையாடும். இசையாக வடிவெடுக்கும். தாளம் போட்டு ஆடும்.

திருமாலிருஞ்சோலை நாயகனாகிய பெருமான் ஏமாற்றி விட்டுப் போய்விட்டான். ஆனாலும் எப்பொழுதும் அவன் ஞாபகந்தான் ஆண்டாளுக்கு.

பெண்ணின் வீட்டுத் தோட்டத்தில் கருவிளை மரம் இருக்கிறது. களாமரமும் இருக்கிறது. காயாம்பூவும் பூத்துக் கிடக்கிறது. மயில், குயில் இவற்றுக்கும் பஞ்சம் இல்லை.

விளாம்பூ, களாப்பழம், காயாம்பூ, மயில், குயில் அத்தனையும் கருப்புத்தான். நீல வண்ணந்தான். இவைகளைப் பார்க்கப் பார்க்க அந்த மோசக்காரக் கண்ணன் நினைப்பு வந்து விடுகிறது. அவ்வளவுதான் உள்ளம் கொதித்து விடுகிறது. தேகம் முழுவதும் பற்றி எரிகிறது.

துடிக்கிறாள் பெண். துடிப்பில் சொல்கிறாள். மயில், குயில், களா, விளா, காயா என்னும் சண்டாளர்களே! நீங்கள் திருமாலின் நிறத்திடமிருந்து ஏதாவது லஞ்சம் வாங்கி இருக்கிறீர்களா? இல்லாவிட்டால் அந்தப் பாவியின் நிறம் என்னை வதைப்பது போல நீங்களும் ஏன் என்னை வதைக்கிறீர்கள்?

இப்படி அலறுகிறாள் பெண்.

பைம்பொழில் வாழ்குயில்.

காள், மயில் காள்! ஒண்

கருவிளை காள்

வம்பக் களங்கனி

காள், வண்ணப் பூவை

நறுமலர் காள்!

ஐம்பெரும் பாதகர்

காள்! அணி மாலிரும்

சோலைநின் ற

எம்பெரு மானுடை
யநிறம் உங்களுக்(கு)
என்செய்த தே!

என் செய்தது - என்ன கொடுத்தது லஞ்சமாக.

துயரம் வந்து இதயத்தைத் தாக்கினால் புத்தி பேதலித்து விடும். எல்லோருமே எதிரிகளாகத் தெரிவார்கள். ஒத்துப்பேசி சதி பண்ணுகிறார்கள் என்றுபடும்.

'அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்' என்ப தன் பொருள் அப்பொழுது விளங்கும்.

சந்தேகம் வந்த வண்ணமாக இருக்கும். சந்தேகம் எதுவும் பலிக்காவிட்டால், சந்தேகப்பட்ட பொருள்களிடமே வலியச் சென்று உதவி கேட்க வைத்து விடும்.

மனம் ஒரு பொல்லாத மாயைதான்.

தோட்டத்தில் உள்ள வண்டுகள், பூஞ்சனைகள், தாமரை மலர்கள் எல்லாம் கண்ணனுடைய மேனி போலவும், கண், முகம் போலவும் இருக்கின்றன.

இருந்தாலும் அவைகளிடம் கெஞ்சி வேண்டுகிறாள் பெண். "பூக்களில் மேயும் வண்டுகளே, சுனைகளே, தாமரைப் புஷ்பங் கள்! எனக்கு நீங்களாவது ஒரு ஆறுதல் சொல்லக் கூடாதா?" என்று கை எடுத்துக் கும்பிடுகிறாள்.

துங்க மலர்ப்பொழில்
சூழ்திரு மாலிருஞ்
சோலைநின் ற,

செங்கண் கருமுகி
லின்உருப் போல்மலர்
பூவினநின் று

தொங்கிய வண்டினங்
காள்! தொகு பூஞ்சனை
காள்! சுனை யில்

**தங்குசெந் தாமரை
காள்! எனக் கோர்சரண்
சாற்றுமி னே!**

துங்கமலர்ப்பொழில் - தூய்மை கொலுவிருக்கும் பூந்தோட்
டம் - நந்தவனம். செங்கண் கருமுகில் - திருமால். திருமாலின்
கண் போலவும் கை போலவும் பூக்கும் மலர்கள். தொங்கிய
வண்டினம் - தேனுக்காக மலர்களிடம் கெஞ்சு (தொங்கு)கிற
தேன் வண்டுகள். எனக்கு ஓர் சரண் - எனக்கு ஒரு பாதுகாப்பு.
குறிப்பு: அடிமேல் அடிவைத்து தாளமானது நடந்து வரும்படி
பாடவேண்டும் பாடலை. வசனம் போல் வாசிக்கக்கூடாது.

நீறுபூத்த நெருப்பு - 3

இருபதாம் நூற்றாண்டைப் பற்றிச் சொல்லும்போது பயங்கரமான நூற்றாண்டு என்று சொல்வார்கள்.

கொடிய மரணத்தின் திறந்த வாய் வரை உலகம் இரண்டு மூன்று தடவை போய் வந்திருக்கிறது. ஆனாலும் விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் கண்டபடி விரிந்துபரந்திருக்கிறது.

சினிமா என்பது விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் முக்கியமான ஒரு அம்சந்தான். நூற்றுக்கணக்கில் படங்கள் வந்த வண்ணமாக இருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு படத்திலும் மலை, கடல், ஆறு, வளம், பறவை, விலங்கு, புஷ்பம், சூரியோதயம், சந்திரோதயம், முதலிய இயற்கைக் காட்சிகள் கட்டாயம் இருக்கும்.

மனித வாழ்க்கையில் உள்ள மேடு பள்ளங்கள், முண்டு முடிச்சுகள் இவைகளை எடுத்துக் காட்டுவதுதான் சினிமாவின் நோக்கம். அப்படி எடுத்துக்காட்டுவதற்கு அச்சாரம் கொடுக்கிறது இயற்கைக்காட்சி.

பூர்வமான பாடல்களிலும் அப்படித்தான். உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் கலை, கவிதை எந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்ததானாலும் சரி, அவற்றுகு அஸ்திவாரம் போடுகிறது இயற்கைக்காட்சி.

ஆண்டாளுடைய பக்தி கனிந்த காதல் பாசுரங்களிலும் மயில், குயில், புஷ்பம், சூரியன், மழை முதலிய இயற்கை காட்சிகள் வந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

திருமாலிருஞ் சோலையில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி இருக்கிறான் பெருமான். அவன் வடக்கே நெடுந்தாரத்தில் உள்ள துவாரகையிலும் கொலு வீற்றிருப்பான். அவனுடைய ராஜதானிப் பட்டணம் பிரளய சமுத்திரத்தின் ஆல இலைதான். அத்தகைய பெருமான் ஒரு பெண்ணோடு பழகினான், உறவாடினான். பிறகு, 'இதோ வந்து விடுகிறேன்' என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டான். போனவன் திரும்பி வரவே இல்லை.

பெண்ணின் மனம் இடிந்துவிட்டது. உறக்கமே இல்லை.
இரவெல்லாம் விழிப்புதான்.

ஒருநாள் விடியலுக்கு ஒரு நாழிகை முன்பே தோட்டத்தில்
இருந்த கருங்குருவி கூட்டமாக எழுந்து உல்லாசமாகச் சிறகடித்
துப் பாட ஆரம்பித்து விட்டன. குருவியின் சத்தத்தில் பெருமா
ளின் பெயர் தொனிப்பதாகப் படுகிறது பெண்ணுக்கு. கண்ணன்
வரவு பற்றிக் கட்டியும் கூறுவதாகவே நினைக்கிறாள் பெண்ண.

இது உண்மையாக இருக்குமா, இல்லை மயக்கம் (மருள்)
தானா என்கிற சந்தேகமும் வந்துவுடுகிறது பெண்ணுக்கு.
அப்படியும் இப்படியுமாக அலை மோதுகிறாள் பெண்.

காலை எழுந்திருந்
துகரி யகுரு
விக்கணங் கள்,

மாலின்வ ரவுசொல்
லி, மருள் பாடுதல்
மெய்ம்மைகொல் லோ?

சோலை மலைப்பெரு
மான், துவ ரைப்பதி
எம்பெருமான்,

ஆலின் இலைப்பெரு
மானவன் வார்த்தை
உரைக்கின்ற தே!

திருமால்மேல் காதல் கொண்டு தவிக்கிறாள் பெண்.
அவனை மறக்க முடியவில்லை. அவனுடைய பளபளக்கும்
முகமும், பவள வாயும், அள்ளி அணைக்கும் கரமும் அப்படியே
கண்முன் நிற்கின்றன.

அவன் வாயில் வைத்து ஊதுகிற சங்கின் நாதமும், கையில்
வைத்து வளைக்கும் வில்லின் ஓசையும் செவிப் புலனைவிட்டு
அகலவில்லை.

இவ்வளவையும் நேருக்கு நேர் நின்று என்று பார்ப்பேன்
நான் என்று தவிக்கிறாள் பெண்.

திருமாலிருஞ்சோலையில் தரை முழுவதையும் மூடிவிட்டது
கோங்க மலர்கள். இவள் மேனி முழுவதையும் பொன் முலாம்
பூசியது போல மூடிவிட்டது தேமல். (கொங்கை மேல்
தூங்குபொன் - தேமல்)

துயர வெறியிலேயே கிறங்கிப்போய் (தூங்குகிறாள்) கிடக்கி
றாள் பெண். ஆனாலும் தேட்டம் குறையவில்லை.

கோங்கல ரும்பொழில்
மாலிரும் சோலையில்
கொன்றைகள் மேல்

தூங்குபொன் மாலைக
ளோடு னாய்நின்று
தூங்குகின் றேன்,

பூங்கொள் திருமுகத்
துமடுத்(து) ஊதிய
சங்கொலி யும்,

சாரங்கவில் நாண்ஒலி
யும்தலைப் பெய்வ(து)எஞ்
ஞான்றுகொ லோ!

நினைப்பது ஒன்று நடப்பது ஒன்று -1

மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே மனிதன் பிறக்கிறான். அதற்காகவே வளர்கிறான். படிக்கிறான். பாடுபடுகிறான். பணம் தேடுகிறான். கல்யாணமும் பண்ணிக் கொள்கிறான்.

ஆனால் மகிழ்ச்சியாக மட்டும் அவனால் இருக்க முடியவில்லை.

மனிதனுடைய ஆனந்தத்தைக் கெடுப்பதற்கு எத்தனையோ தொல்லைகள். அத்தனையும் அணிவகுத்து நிற்பதைப்போல நிற்கின்றன.

உற்றார் தொல்லை உறவினர் தொல்லை, எதிரிகளின் கொடுமை.

எதிரிகள் நம்மை இம்சிப்பார்களோ என்னும் எண்ணம் படுத்துகிற தொல்லை.

அதைவிட வேண்டியவர்கள் படுத்துகிற பாடு.

கடன் கொடுத்தவன் தொல்லை. கடன் வாங்கியவன் கொடுக்கிற தொல்லை.

இவ்வளவும் போதாதென்று உடம்பால் வருகிற கஷ்டம்.

அதைவிட உணர்ச்சியால் வருகிற துன்பம்.

யோசித்துப் பார்த்தால் வசமாக எதற்குள்ளேயோ நாம் மாட்டிக்கொண்டோம். மீளமுடியாதபடியே மாட்டிக்கொண்டோம் என்பது தெரியும்.

இனி, பருவம் அடைந்த ஒரு பெண் - மங்கை நல்லாள் ஒருத்தி, எப்படித்தவம் இருக்கிறாள்? திருமணம் ஆக வேண்டுமே, புருஷனோடு ஆனந்தமாக வாழவேண்டுமே என்று அவள் இருக்கிற தவத்துக்கு அளவு உண்டா?

மாப்பிள்ளைக்காரனும் தவம் இருக்கத்தான் செய்கிறான்.

இவர்கள் இருக்கிற தவத்தைவிட இவர்கள் பெற்றோர் செய்கிற தவம் அதிகம்.

தக்க ஒரு ஆண்மகன் கையில் பெண்ணை ஒப்படைத்து விட்டு நிம்மதியாக இருக்க வேண்டுமே என்று பெண்ணின் தாயும் தகப்பனும் தவியாய்த் தவிக்கிறார்கள்.

அப்படியே வாய்ப்பான இடத்தில் சம்பந்தம் பண்ணி மகனை வளமான சந்தோஷத்தில் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று பையனின் பெற்றோரும் நடையாய் நடக்கிறார்கள்.

மேளதாள முழக்கத்தோடு திருமணமும் நடக்கிறது. மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் உல்லாசமாகவே இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் உல்லாசத்தை நிலைக்க விடுகிறதா உலகம்?

அவர்கள் சந்தோஷத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து மாப்பிள்ளையின் கூடப்பிறந்த சகோதரிகளே வயிற்றெரிச்சல் படுகிறார்கள்.

அதுவும் வாழாக்குடியாகவோ, கணவனைப் பறிகொடுத்தவளாகவோ ஒரு சகோதரி அந்த வீட்டில் வந்து குடிபுகுந்து விட்டால் போதும்.

அவள் இவர்களைப் பார்க்கிற பார்வையே ஆலகால விஷமாக இருக்கும்.

நை, நை என்று பெண்ணை நச்சரித்து விடுவார்கள் மாப்பிள்ளையின் உடன்பிறப்புகள்.

போதாக்குறைக்கு மாப்பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்து மடிமேல் போட்டு வளர்த்த தாய் இருக்கிறாளே, அவள் படுத்துகிற பாடு சொல்ல முடியாது.

தேனீ கொட்டுவது போலக் கொட்டிக்கொண்டே இருப்பாள் மருமகளை. வரதட்சணையில் பாக்கி, பேசிக்கொண்டபடி நகை போடவில்லை. சீர்வரிசையில் ஏமாத்து, பெண்ணுக்குப் பொறுப்பில்லை. ஒரு வேலையும் சரியாய்ப் பார்க்கத் தெரியவில்லை. அடக்கம் ஒடுக்கம் காணாது என்பதெல்லாம் வெறும் சாக்குப் போக்குத்தான்.

உண்மை என்னவென்றால் அன்பு என்பது இல்லை.

மற்றவர்கள் சந்தோஷமாக வாழ்வதைப் பார்த்துப் பரவசம் அடையும் பண்பு என்பது இல்லவே இல்லை.

தொல்லைகளுக்கெல்லாம் காரணம் பொறாமைதான்.

இனி அடர்ந்தகாட்டில் ஆங்காங்கு நீர் ஓடைகள் இருக்கும். நீரோடைகளை ஒட்டி காடாய் மண்டிக்கிடக்கும் புதர். அந்தப் புதருக்குள் புலி பம்மிக் கிடக்கும்.

“ஒடையில் இறங்கி நீர் பருக எப்பொழுது மான் வரும். அதன்மேல் பாய்ந்து அதன் உடம்பைத் தும்புதும்பாய்க் கிழித்தெறிந்து உதிரத்தில் முக்கி முக்கி அதன் மாமிசத்தை எப்பொழுது தின்போம்?” என்னும் ஆத்திரத்தில் புலி பம்மிக்கிடக்கும்.

மானும் வரும். நீருண்ண படித்துறையில் இறங்கும். ஆனந்தமாய் நீருண்டு, தாகம் தணிகிற வேளையில் ஒரே பாய்ச்சலில் மான்மேல் பாய்ந்து விடும் புலி. பதினாறடி வேங்கை.

பொறாமையும் அப்படித்தான்.

சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

வாய்ப்புக் கிடைத்தவுடன் ஒரே பாய்ச்சலில் பாய்ந்துவிடும். தொல்லைக்கு மேல் தொல்லையைக் கொடுக்கும்.

இந்த விஷயத்தில் மனிதர்கள் எல்லோருமே ஒன்றுதான். ஒருவர் அப்படி இன்னொருவர் இப்படி என்று சொல்வதற்கு இல்லை. மனித காரியம் என்றாலே அப்படித்தான்.

அதனால் எந்த ஒரு மனிதனையும் நொந்து கொள்வதில் பயன் இல்லை. விதியின் விளையாட்டு என்று விட்டு விடவேண்டியதுதான்.

கடவுளின் திருவிளையாடல் என்று சொல்கிறார்களே அதற்கு மனித வாழ்க்கைதான் விளக்கம்.

இப்படி ஒரு விளையாட்டை நடத்த விதிக்கு நல்லவர்களும் படைவீரர்கள்தாம்; கெட்டவர்களும் படைவீரர்கள்தாம்.

வேண்டியவர்களை விட்டும் விளையாடும் வேண்டாதவர்களை விட்டும் விளையாடும் எல்லாம் வல்ல விதி.

ஒரு பெண், அவள் குழந்தையாக இருக்கும் பொழுதே அவளுக்குக் கண்ணன்மேல் காதல் உண்டாகி விட்டது.

அவளுடைய பாட்டிமார் குழந்தை உஷாராக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக கண்ணனுடைய வீரப்பிரதாபங்களை அவளுக்கு அடிக்கடி கதையாய்ச் சொல்லி வந்தார்கள்.

கண்ணனுடைய வீரம், குறும்பு, விளையாட்டு, அன்பு, அவனுடைய முகவெட்டு, கரிய நீலநிறத்தின் மினுமினுப்பு. அதில் கசிந்து ஊறிய அழகு இவ்வளவையும் குழந்தைக்கு கதை கதையாகச் சொல்லி வந்தனர் பாட்டிமார்.

கதையைக் கேட்கக் கேட்க குழந்தைக்கு கண்ணன் மேல் ஒரு ஆசையே உண்டாகிவிட்டது.

குழந்தை வளர வளர ஆசையும் சேர்ந்து வளர்ந்து வந்தது.

மங்கைப் பருவம் அடைந்து பெண் வளர்ந்து விட்டாள்.

பாட்டிமார் சொல்லியவை எல்லாம் அடிக்கடி ஞாபகத்துக்கு வரும்.

கண்ணனுடைய கருணை இருக்கிறதே - அன்பர்களின் துயர்தீர்க்க அவன் விரைந்தோடி வருகின்ற கனிவு, வந்து உதவுகிற பெருந்தன்மை.

இந்த அம்சங்கள், மற்றவற்றை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு மங்கை நல்லாளின் உள்ளத்தில் ஓய்மையாக ஏறி வந்து கொலுவிருக்கும்.

அவ்வளவுதான் அப்படியே மனக்கண்ணால் கண்ணனைப் பார்த்து மயங்குவாள் பெண்.

மயக்கம் காதலாகவே பூத்து விட்டது. தன்னை அப்படியே கண்ணனிடம் அர்ப்பணித்து விட்டாள் பெண்.

தன் நாயகனாகிய கண்ணன் - நீலநிற சாமள வண்ணனாகிய பேராளன் இன்னும் தன்னை அங்கீகரிக்க வில்லையே என்பதில் பெண்ணுக்கு ஒரு பெரிய ஏமாற்றம்.

“அவனை நினைந்துநினைந்து சதா உருகிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு தடவைகூட என்னை வந்து பார்க்க மாட்டேன் என்கிறானே!” என்ற எண்ணம் அடிக்கடி வருகிறது.

அப்பொழுதெல்லாம் அவள் இதயம் இடிந்து விடுகிறது.

அடக்கமுடியாத துயரவெறியை எப்படியோ சமாளித்துக் கொள்கிறாள் பெண்.

ஆனால் உற்ற தோழிமார்களாகிய சிநேகிதிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் இவள் மோக வெறியை அடிக்கடி கிளப்பி விடுகிறார்கள்.

இவள்மேல் அனுதாபப்பட்டு பரிந்து உருகுவதைப்போல பேசுகின்றார்கள்.

“கொஞ்சமாவது ஆம்பளைக்கு இரக்கம் வேண்டாம். ஒரு தடவை வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போனால் அவருக்கு என்ன குறைந்து விடுகிறது?” என்றெல்லாம் உசப்பி விடுகிறார்கள் தோழிமார்.

புண்ணில் புளியை வைத்து அப்புவதுபோல் இருக்கிறது அவர்கள் பேச்சு. கண்ணன் கொடுமையைவிட தோழிமார் கொடுமை தாங்க முடியாததாக இருக்கிறது பெண்ணுக்கு.

“ஜாடை மாதையாகப் பேசி என்னைக் கொதிக்க வைக்கிறது போதும்; என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்னும் நினைப்பு உங்களுக்கு இருந்தால் கண்ணனைக் கூட்டிக்கொண்டு வாருங்கள்.

முடியாவிட்டால் அவன் வல்ல வேட்டாகத் தோளில் போட்டிருக்கும் மேலாடையை - பீதாம்பரத்தையாவது வாங்கிக் கொண்டு வந்து என் வெப்பம் தணிய அதனால் விசிறுங்கள்” என்று அதட்டிக் கப்பாடு போடுகிறாள் பெண்.

கந்தம்:

தான தான தான தான
தன தான தான தன என்
கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம்
காட்சி பழகிக் கிடந்தேனை
புண்ணில் புளிபெய் தால்ப் போல
புறம்நின்ற(று) அழகு பேசாதே;
பெண்ணின் வருத்தம் அறியாத
பெருமான் அரையில் பீதகம்ஆம்,
வண்ண ஆடை கொண்டென்னை
வாட்டம் தணிய வீசிரே!

அருமையான பாடல், கோடி ரூபாய் கொடுத்தாலும் இப்படி ஒரு பாடல் கிடைக்காது.

ஒருதடவை பாடிவிட்டால் போதும், பிறகு சும்மாவிடாது நம்மை. வளைத்து வளைத்து பாட வைத்துவிடும் பாடல்.

பாடப்பாட வாய் மணக்கும். மனமோ கல்கண்டாய் கரைந்துவிடும்.

நினைப்பது ஒன்று நடப்பது ஒன்று -2

பார்ப்பதற்கு சிறிதாகத்தான் இருக்கும் புண். ஆனாலும் அதன் தொந்தரவு பெரிதுதான்.

எரிச்சலும் காந்தலும் சேர்ந்து அழ அழ வைத்துவிடும். வின் வின் என்று தெறிக்கும். அதனால் தேகம் முழுவதும் வலிக்கும்.

இவ்வளவு கொடிய புண்ணின் மேல் அக்கினித் திராவகத்தை விட்டால் தாங்க முடியுமா?

புளியம்பழுத்துச் சாறும் அக்கினித் திராவகம் போலத்தான்.

புண்ணின் வாயில் இரண்டு சொட்டு விழுந்தால் போதும். தியாய்ப் பொசுக்கும்.

தன்னைப் புகழ்ந்தும் தன் காதலனைப் பழித்தும் பெண்கள் பேசப் பேச பெண்ணுக்கு ஆங்காரம் உண்டாகிவிட்டது.

தான் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் தன் நாயகனைப் பழித்துரைக்கலாம். மோசக்காரன் ஏமாத்துப் பேர்வழி என்றுகூடத் திட்டலாம்.

ஆனால் மற்றவர்கள் தன் நாயகனைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைக்கூடத் தவறாகச் சொல்லக்கூடாது. சொல்லி விட்டால் தாங்காது பெண்ணுள்ளம்.

அப்படித் தாங்காமல் துடிக்கிற துடிப்பு எப்படி வெட்டுவதென்று துண்டிரண்டு என்று விழுகிறது.

“புறம் நின்று அழகு பேசாது” என்று விழுகிறது.

அது மட்டுமா?

“உங்களுக்கு என் மேல் அக்கறை இருக்குமானால், ஆர்வம் இருக்குமானால் அவன் மேலாடையைக் கூட வாங்கி வர முடியாதா? வாங்கி வந்து என் வாட்டம் தீர - உலை கொதிக்கிற மாதிரி கொதிக்கின்றனவே என் உள்ளமும் உடலும், அவற்றின் காந்தல் தீர விசத்தான் முடியாதா?” என்று அதட்டியே கேட்கிறாள் பெண்.

“வண்ண ஆடை கொண்டென்னை வாட்டம் தீர வீசிரே” என்பது ஈற்றின் நின்று உணர்ச்சியின் உச்ச வெறியை அபிநயம் பிடித்துக்காட்டுகிறது.

உணர்ச்சியின் உச்ச வெறி இன்னும் எப்படி எல்லாம் தாண்டவம் ஆடிக்கொண்டு வருகிறது என்று பாருங்கள்.

கையிலே கட்டைக் கம்பை வைத்துக்கொண்டு பசுவையும் கன்றையும் மேய்ச்சல் காட்டுக்குக் கொண்டு போய் மேய்த்து வருகிற கண்ணன் - என் நாயகன் சாதாரணமானவன் அல்லன்.

அவன் சகல உலகங்களையும் காக்கின்ற இறைவன். ஊழிக்காலத்தில் பாற்கடலில் ஆல இலையில் அமுர்ந்து ஆனந்தத் துயில் புரிந்த பரமன்.

கும்பகோணத்தில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி அருள்பா லிப்பவன்.

பக்தர்கள் கண்டுகளிக்க தலையில் கும்பக்குடங்களை அடுக்கி வைத்து, அவை கீழே விழுந்து விடாதபடி, லாவகமாக குதித்து ஆடும் கரக ஆட்டக்காரன். அவன் கழுத்தில் கிடந்து அசையும் துளப மாலையை - தும்பிக்கைபோல நீண்டு தொங்கி அசைந்தாடும் துளபமாலையை -

உடனே போய் அவனிடமிருந்து வாங்கி வாருங்கள்.

வாங்கி வந்து என் கூந்தலில் வைத்து முடியுங்கள்.

இதையாவது செய்யுங்கள்.

"வெந்த புண்ணை வேல் கொண்டு துளைப்பது போல் கன்னா பின்னா என்று உளறிக்கொண்டு இருக்காதீர்கள்" என்று பொருத்தில் அடித்தது போலச் சொல்கிறாள் பெண்.

இனிப்பாடல்:

பால்ஆல் இலையில் துயில்கொண்ட
பரமன் வலைப்பட்டு) இருந்தேனை
வேலால் துன்னம் பெய்தால்போல்
வேண்டிற் ரெல்லாம் பேசாதே
கோலால் நிரைமேய்த்(து) ஆயனாய்
குடந்தை கிடந்த குடம்ஆடி
நீலார் தண்ணம் துழாய்கொண்டென்
நெறிமென் குழல்மேல் சூட்டிரே!

குறிப்பு: அன்பு மயமானது பெண்ணின் மனம். அதனால் அது மென்மையானது. எத்தனையோ வேதனைகளையும் சோதனை களையும் தாங்கிக்கொள்கிறது.

புன்முறுவலோடும் மிகுதியான பொறுமையோடும் தாங்கிக் கொள்கிறது. அதனால் அது வன்மையாகவும் இருக்கிறது.

கஷ்டங்களை அந்த உள்ளம் சாமான்யமாக வெளிக்காட்டாது.

ஆனாலும் தன் துயரங்களை வாய்திறந்து கொட்ட ஆரம்பித் துவிட்டாலோ அது விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் எதிரொலிக்கும்.

இங்கே பெண்ணின் துயரவெறி அப்படி எதிரொலிப்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது பாடல்.

இனி கண்ணனுடைய வீரத்தையும், புகழையும், சாகசத்தையும் பாட்டிமார் சொல்லச் சொல்லக் கேட்டுக்கொண்டு மகிழ்ந்தாள் சிறு பெண்.

அந்தச் சின்னஞ்சிறு பேதையைக் கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோனாள் தாய்.

அப்பொழுது பெருமானுக்கு அலங்காரம் ஆகி புது மாப்பிள்ளை மாதிரி இருந்தான்.

பட்டர்கள் தீப ஆராதனை செய்தார்கள்.

மேளதாளம் முழங்கியது.

கோடி சூரியப் பிரகாசமாய்ப் பிரகாசித்தன பெருமானின் முகமும் கண்ணும் புன்முறுவலும்.

அன்றலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போல இருந்தன நயனங்கள்.

இந்தப் பெருமான்தான் பாட்டி சொல்லிய கண்ணன் என்று விளக்கம் கொடுத்தாள் தாய்.

அப்படியே ஆசையோடு பார்த்தாள் பெண்.

அதைவிட ஆசையோடு கடைக்கண்ணால் தன்னையே வளைத்து வளைத்துப் பெருமான் பார்ப்பது போல இருந்தது பெண்ணுக்கு.

திகைத்து மயங்கிவிட்டாள் பெண்.

அவளை அப்படியே ஒரு மோக வலைக்குள்ச் சிக்க வைத்துவிட்டான் பெருமான்.

ஒரு சுண்டு சுண்டி பெண்ணைத் தன்வசப்படுத்தி சிக்க வைத்துவிட்டான் பெருமான்.

அவன் மயம் ஆகிவிட்டான் பெண். தனித்து நிற்க முடியவில்லை அவனால்.

இந்த ஞாபகம் ஒவ்வொன்றாய் படலம் படலமாய் இப்பொழுது விரிந்து கண்முன் வருகிறது பெண்ணுக்கு.

எப்படித் தாங்க முடியும் பெண்ணால்?

கோபம் விலகி, தோழிமார்களிடம் கெஞ்சி வேண்டுகிறாள்.

பெருமானிடம் போங்கள். என் நிலையை எடுத்துச் சொல்லுங்கள். ஆறுதலாக அவன் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் போதும்.

அப்படியே அவன் கழுத்தில் கிடந்தசையும் வன மாலையை - கதம்பப் பூமாலையை வாங்கி வாருங்கள். அதில் ஒரு கண்ணியையாவது வாங்கி வாருங்கள்.

வாங்கி வந்து அதை “என் மார்பில் போடுங்கள்” என்று கெஞ்சுகிறாள் பெண்.

கஞ்சைக் காய்ந்த கருவில்லி
கடைக்கண் என்னும் சிறைக்கோலால்
நெஞ்சு(டு) உருவ ஏஉண்டு
நிலையும் தளர்ந்து நைவேனை
அஞ்சேல் என்னான் அவன்ஒருவன்
அவன்மா(பு) அணிந்த வூனமாலை
வஞ்சி யாதே தருமாகில்
மா(பு)பில்க் கொணர்ந்து பூட்டிரே!

குறிப்பு: வாழ்க்கை என்றாலே பிரச்சனைதான். படித்தவன், பாமரன், ஏழை, பணக்காரன், நல்லவன், கெட்டவன் எல்லோரையும் புரட்டிப் புரட்டி எடுக்கிறது பிரச்சனை.

பிரச்சினை இல்லை என்றால் வாழ்க்கையும் இல்லைதான்.

காதலுக்கு உயிரும் உணர்வும் கொடுத்து வாழ வைப்பதும் பிரச்சினைதான்.

நினைப்பது ஒன்று நடப்பது ஒன்று -3

ஒரு பெண். கண்ணன் என்றால் அவளுக்கு உயிர்.

கண்ணனும் ஆரம்பத்தில் மிக்க பிரியமாகத்தான் வளைத்து வளைத்து இவளைப் பார்க்க ஓடிவருவான். ஆவலோடு இவளை மாறி மாறிப்பார்ப்பான். அள்ளி எடுத்து மடியில் வைப்பான். கொஞ்சுவான். குலாவுவான், மாறி மாறி முத்தம் கொடுப்பான்.

அவள் உதறி நழுவினாலும் விடமாட்டான். கெஞ்சுவான். நீதான் எனக்கு உயிர். உன்னை நான் கைவிட மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்வான்.

நாளும் பொழுதும் இப்படி ஓடின. பிறகு ஆளையே காணவில்லை.

வருவான் வருவான் என்று பெண் எதிர்பார்த்தாள். ஒரு தடவை வந்து முகத்தைக் காட்டினால் போதுமே என்று மயங்கினாள்.

“செளக்கியமா? சந்தோஷமாக இரு. பயப்படாதே!” என்று நாலு வார்த்தை சொன்னால் போதுமே என்று ஏங்கினாள்.

தரிசனத்திலும் அங்கீகாரத்திலும் அப்படி ஈடுபாடு கொண்டாள் பெண்.

ஆனால் அவன் வரவே இல்லை.

இரவும் பகலும் எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து ஏமாந்தாள் பெண். அழுகை அழுகையாக வரும் பெண்ணுக்கு. அவ்வளவையும் அடக்கிக் கொண்டாள்.

பலசமயம் விம்மிப் பெருமூச்சு விடுவாள். அவளை அறியாமலேயே கண்ணீர் மாலை மாலையாகக் கோத்து நிற்கும்.

தோழிமார்களிடம் வேண்டுகிறாள். அவன் வாய் வைத்து ஊதும் குழலில் நீரைவிட்டு நிரப்பி, அதை என் முகத்தில் தெளிக்க மாட்டார்களா? என்ற கதறுகிறாள்.

அழிலும் தொழிலும் உருக்காட்டான்,
அஞ்சேல் என்னான் அவன்ஒருவன்;

தழுவி முழுவிப் புகுத்தென்னை
 சுற்றிச் சுழன்று போகானால்;
 தழையின் பொழில்வாய் நிரைப்பின்னே
 நெடுமால் ஊதி வருகின்ற
 குழலின் தொளையின் நீர்கொண்டு
 குளிர வாய்முகத்துத் தடவீரே!

அழிலும் - அமுதுபுரண்டாலும். தொழிலும் - கும்பிட்டுக்
 கூத்தாடினாலும் உருகாட்டான் - எட்டிப்பார்க்க மாட்டேன்
 என்கிறானே.

மேலும் சொல்லுகிறாள் பெண்.

"அவனை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. அந்தப்
 பாவியை மறக்க முடியவில்லை. வேறு எதைப்பற்றியும்
 என்னால் யோசிக்க முடியவில்லை.

உங்களைக் கும்பிட்டு வேண்டுகிறேன். அவன் நடந்து
 போன இடத்தில் அவன் காலடிப்பட்ட புழுதியை எடுத்து வந்து
 என் உடம்பெல்லாம் பூசங்கள். சந்தனத்தைப் பூசுவதைப் போலப்
 பூசங்கள். அதுபோதும் எனக்கு."

நடைஒன்று இல்லா நானிலத்து;
 நந்த கோபன் மகன்னன்னும்
 கொடிய கடிய திருமாலால்
 குளப்புக் கூறு படப்பட்டு
 புடையும் பெயரகில்லேன் நான்
 போட்கண் மிதித்த அடிச்சுவட்டில்
 பொடிதான் கொணர்ந்து பூசீகள்
 போகா உயிரின் உடம்பையே!

குறிப்பு: பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் கணகண என்று
 ஒலிக்கின்றன. கண்ணன் மறைந்து விடுவான். பெண்ணும்
 மறைந்து விடுவாள். நம்நினைப்பிலிருந்துதான்!

ஆனால் அன்பு என்னும் தத்துவமும், அதுவிடும் பெருமூச்
 சம் எப்பொழுதும் நம் கண்முன் நிற்கும்.

நினைப்பது ஒன்று நடப்பது ஒன்று -4

ஒன்றையும் எதிர்பாராதவர்களுக்கு யாதொரு கஷ்டமும் இல்லை.

ஒன்றை எதிர்பார்த்து நிற்பவர்களுக்கோ நிம்மதி இருக்காது.

நிச்சயம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்த ஒன்று கிடைக்கா விட்டால் துன்பம்தான்.

நோயானது உடம்பில் உட்கார்ந்து கொண்டு தொந்தரவு படுத்துவது போல, இந்த ஏமாற்றம் உணர்ச்சியில் உட்கார்ந்து கொண்டு சதா தொல்லைப் படுத்தும்.

ஏமாற்றத்தின் வேதனை கண்ணனுக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.

பெண்ணின் உறவு கிடைத்தபொழுது அவளை எதிர்பார்த்து எத்தனை நாட்கள், எத்தனை பொழுதுகள் அவன் காத்துக் கிடந்திருக்கிறான்.

அப்படிக் காத்துக்கிடக்கும்போது அவன் எப்படி எல்லாம் துடியாய்த் துடித்திருக்கிறான்.

சில சமயங்களில் சொன்னபடி கண்ணனை வந்து சந்திக்க முடியாமல் நேர்ந்ததுண்டு பெண்ணுக்கு.

எதிர்பார்த்து ஏமாந்த கண்ணன் அந்த நேரங்களில் புழுவாய்த் துடித்தான்.

வேண்டும் என்றே தன்னை அவமானப்படுத்தி ஏமாற்றிவிட்டாள் பெண் என்று கூட எரிச்சல் அடைந்திருக்கிறான்.

ஒன்றை எதிர்பார்க்க வைத்து ஏமாற்றுவது எவ்வளவு கொடுமை என்பதும் அவனுக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

எல்லாவற்றையும்விட தன்மேல் உயிரையே வைத்திருக்கும் ஒருவரை அலட்சியப்படுத்துவது பெரிய பாதகம் என்பதும் அவனுக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

இவ்வளவும் தெரிந்திருந்தும் பெண்ணை ஏமாற்றிவிட்டான் கண்ணன்.

வருகிறேன் வருகிறேன் என்று சொல்லி அவனைக் காக்க வைத்து ஏமாற்றி விட்டான் கண்ணன்.

ஏமாற்றத்துக்கு உள்ளான பெண், மனம் ஒடிந்து தவிப்பாளே என்று பதறவில்லை அவன்.

நொந்து நொந்து அவள் கரைவாள். உணர்ச்சி ஒய்ந்து அவள் உயிர் தத்தளிக்கும்.

அப்படித் தத்தளித்துத் தடுமாறும் உயிரை தனக்காவே கையில் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருப்பாள் என்று ஒரு கணமாவது அந்தக் கண்ணன் யோசித்துப் பார்த்தானா?

என்ன ஆனாள் என்று அவன் ஒரு தடவையாவது கவனித்தானா?

அன்பு ஒன்றுக்காகவே, ஆறுதல் ஒன்றுக்காகவே போகின்ற உயிரைப் போகவிடாமல் பிடித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அபலையை,

கடைசியாக ஒரு தடவையாவது பார்த்து விடுவோம் என்று அந்த மோசக்காரன் நினைத்தானா?

இல்லை, இல்லவே இல்லை.

பொறுப்பில்லாத குறும்புக்காரன் அவன்.

தன்னுடைய குறும்புத்தனம் ஒரு உயிரை கதறக் கதற அடிக்கிறதே என்னும் நினைப்பே இல்லாத கொடுமைக்காரன் அவன்.

“உள்ளே உருகி நைவேனை
உள்ளோ இவளோ என்னாத
கொள்ளை கொள்இக் குறும்பன்”

என்று கண்ணனை நோக்கி இடிகிறது பெண்ணின் இதயம்.

இனி, விருந்தினர் வருவார் என்று வடை பாயசத்தோடு சமையல் பண்ணி வைக்கிறாள் பெண்.

எதிர்பாராத காரணமாக விருந்தினர் வரவில்லை. அப்படியே சோர்ந்து விடுகிறாள் பெண்.

“விருந்தினர் வரவில்லை. சாப்பாடு மிச்சம். வயிறு புடைக்க நாமே மாறி மாறிச் சாப்பிடுவோம்” என்று மகிழ்வா செய்கிறாள் பெண்.

ஆற்றாமைப்படுகிறாள். உணர்ச்சியே கசந்து விடுகிறது அவளுக்கு.

பதார்த்தம் எதிலும் அவளுக்கு ருசி இல்லை. யார் யாருக்கோ அதை அள்ளிக் கொடுக்கிறாள்.

வாங்குவதற்கு ஆள் இல்லாவிட்டால், ஊசிப்போக விடுகிறாள். மாட்டுத் தொட்டியில் கொடுகிறாள். இல்லாவிட்டால் வெளியே கொண்டு வீசுகிறாள்.

சாதாரணச் சாப்பாட்டிலேயே மனம் இப்படி கசந்து விடுகிறது.

கண்ணனுக்காகவே பிறந்து, அவனுக்காகவே வளர்ந்து, அவன் உறவுக்காகவே உடம்பையும், உள்ளத்தையும் புடம்போட்டுப் புடம் போட்டு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள் பெண்.

ஆனால் அவள் விருப்பம் நிறைவேறவில்லை.

தன்னை அங்கீகரிக்காமல் அலட்சியப்படுத்தி விட்டான் கண்ணன் என்றும் தீர்மானத்திற்கு வந்து விட்டாள் பெண்.

பிறகு உயிரைப் பற்றி அவளுக்கு என்ன அக்கறை. உடம்பைப் பற்றித்தான் என்ன அக்கறை?

ஆபரணங்களும் படாடோபமான ஆடை அணிகளும் அவளுக்குப் பாரமாக இருக்கும். அது போல, வளம் கொழிக்கும் அவள் மேனியும், மேனியில் உள்ள செழிப்பு மிக்க அங்கங்களும் அவளுக்குப் பாரமாகவே இருக்கும். தாங்க முடியாத பாரத்தால் தத்தளிக்கிறாள் பெண்.

உள்ளே உருகி நைவேணை;

உள்ளோ இல்லோ என்னாத

கொள்ளை கொள்ளிக் குறும்பனைக்

கோவர்த் தனைக் கண்டக்கால்;

கொள்ளும் பயன்ஒன்று) இல்லாத
கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும்
அள்ளிப் பறித்திட்டு) அவன்மார்பில்
எறிந்தென் அழலை தீர்வேனே!

அற்புதமான பாட்டு. பாடப்பாட ஆண்டாளுடைய அனுபவ
மும் ஆனந்தமும் கனிந்து கனிந்து ஜொலிக்கும்.

குறிப்பு :- மனித வாழ்க்கையை எவ்வளவு பரிவோடும்
பாசத்தோடும் பார்த்து அனுபவிக்கிறார் ஆண்டாள்.

அப்படிப் பார்த்தால்தானே பாஷையானது தாளமும் இசை
யும் புடைகுழ கிட்ட வந்து நெருங்கும்.

அப்படி நெருங்கி நெருங்கி உறவாடினால்தான் கவி
பிறக்கும்.

இனி, மனம் என்பது உணர்ச்சிகள் விளையும் தங்கச்
சுரங்கம்.

நேரான உணர்ச்சிகள் மட்டும் அல்ல. ஒன்றுக்கொன்று
முரண்பட்ட உணர்ச்சிகளும் மனம் என்னும் சுரங்கத்தில்
விளைந்து வந்த வண்ணமாக இருக்கும்.

மனதிலிருந்து உதித்து வரும் உணர்ச்சிகளையும், அதன்
வேகங்களையும், நயங்களையும் நம்மவர்கள் பார்த்துப் பார்த்து
பரவசப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

சிக்மண்ட்பிராய்டு, ஜே.யு. ஜங் முதலிய மேல்நாட்டு
நிபுணர்களும் இந்த அதிசயத்தைப் பார்த்து வியந்திருக்கிறார்கள்.

அந்த நிபுணர்கள் - பிராய்டு போன்ற மேல் நாட்டு
நிபுணர்கள் தமிழ்ப் பாடல்களைப் பார்த்தால் - ஆண்டாள்
பாசரங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்தால் அப்படியே மண்டி
போட்டுப் பிரார்த்தனை செய்வார்கள்.

உண்மையான உணர்ச்சி அல்லவா கவி ரூபம் எடுத்து
வருகிறது.

விட்ட குறை தொட்ட குறை - 1

உண்மையை உணர்ந்த பரம ஞானி ஆண்டாள். தத்துவங்களையும் சித்தாந்தங்களையும் கரைத்துக் குடித்த பெரிய பெரிய பண்டிதர்களைப் பார்த்தவர் ஆண்டாள்.

அவர்களிடம் அடிக்கடி ஒரு கேள்வியைக் கேட்பார் ஆண்டாள், “புலவர் சிகாமணிகளே.. கடவுளை எப்பொழுதாவது நீங்கள் நேருக்கு நேராகப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?” என்று. அத்தனை பேரும் “இல்லை” என்று ஒரே குரலில்தான் பதில் சொன்னார்கள். அவர்களில் ஒரு வியாக்யான கர்த்தா கேட்டார், “எம் பெருமானைத் தாங்கள் தரிசித்தது உண்டா?” என்று.

“ஓ! எப்பொழுதும் நான் அவனைப் பார்த்த படியேதான் இருக்கிறேன்” என்று சொல்லி விட்டார் ஆண்டாள்.

“எப்படி இருக்கிறார் இறைவன்? எங்கே பார்த்தீர்கள் அவனை?” என்று ஒரு குறுக்குக் கேள்வி விழுந்தது.

“மாட்டுக்கும் கன்றுக்கும் பின்னே நடந்து போய் கொண்டே இருக்கிறான். பெருமான். பிருந்தாவனத்தில் மாடுகளை மேய விட்டு விட்டு, அவன் குதித்துக் குதித்துக் குழலாதிக்க கொண்டே இருக்கிறான். உங்கள் கண்ணுக்கு அவன் தெரியவில்லையா?” என்றார் ஆண்டாள்.

சத்தம் இல்லாமல் ஒதுங்கி விட்டார்கள் பண்டிதர்கள். அந்த ஆண்டாளையே அந்த இறைவன் இப்பொழுது விளையாட்டுக் காட்டுகிறான். மாயமாய் மறைந்து ஒளிந்து விளையாடுகிறான் பெருமான்.

அடையாளம் சொல்லி மேனி ஒரே கருப்பு. மனமும் அப்படித்தான் என்று சொல்லி.... “இப்படி ஒரு நபரை யாராவது பார்த்தீர்களா?” என்று கேட்கிறார் ஆண்டாள். அவன் அலங்காரத் தோரணை நட்சத்திரங்கள் பூத்தவானம் போல இருக்குமாம்.

பொருத்தம் உடைய நம்பியை
புறம்போல் உள்ளும் கரியானை
கருத்தைப் பிழைத்து நின்றஅக்
கருமா முகிலைக் கண்டரே!
அருத்தித் தாரா கணங்களால்
ஆரப் பெருகு வானம்போல
விருத்தம் பெரிதாய் வருவானை
விருந்தா வனத்தே கண்டேனே!

புறம் - உடம்பு. உள் - மனம். தாராகணம் - நட்சத்திரக்கூட்டம்.

கண்ணணுடைய கண்களும் அவை பார்த்த பார்வையும் அப்படியே பெண்முன் வந்து நிற்கின்றன.

மழைக்காலத்தில் பூத்து 'தண்' என்றிருக்கிற தாமரைப் புஷ்பம் போல் ஜொலிக்கின்றன அவன் நயனங்கள்.

அந்தப் பார்வையில் தான் எத்தனை பரிவு, எத்தனை வேட்கை, எத்தனை வசியம்.

அப்படியே பாசக் கயிற்றை வீசிச் சுண்டி இழுத்து விட்டது பெண்ணை. வசப்பட்டு விட்டாள் பெண்.

இப்பொழுது ஆசாமியைக் காணவில்லை. விசாரித்து விலாசம் தேட வேண்டியதுதானே...

பெண் சொல்கிறாள் :

கார்த்தண் கமலக் கண் என்னும்
நெடுங்கயிற்றால், படுத்தென்னை
ஈர்த்துக் கொண்டு விளையாடும்
ஈசன் தன்னைக் கண்டீரே!
போர்த்த முத்தின் குப்பாய்ப்
புகர்மால் யானைக் கன்றேபோல்
வோர்த்து நின்று விளையாட
விருந்தா வனத்தே கண்டேனே!

யானையின் நெற்றியில் தோலுரிந்து வட்ட வட்டமாய் வெண் புள்ளிகள் விழுந்து கிடக்கும். முத்துச்சரம் கோர்த்து முகபடாம் வைத்துப் போர்த்தியது போல இருக்கும். வெண்புள்ளிகளின் கூட்டம்.

அந்த யானையின் கன்று உற்சாகத்தால் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுவது பார்க்கப் பார்க்க அழகாக இருக்கும். பிருந்தாவனத்தில் அப்படி விளையாண்டானாம் கண்ணன். வேர்வை சொட்டச் சொட்ட விளையாண்டானாம் கண்ணன்.

போர்த்த முத்தின் - வோர்த்து நின்று விளையாட.

அங்குதான் கண்ணனைப் பார்த்து ஆட்பட்டு விட்டாள் பெண்.

விட்ட குறை தொட்ட குறை - 2

இப்பொழுது ராஜா அண்ணாமலை மன்றத்தில் நடக்கும் தமிழிசைக் கச்சேரிகள் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன், செயிண்ட் மேரீஸ் ஹாலில் நடந்து வந்தது.

1946 ஆம் வருடம் என்று நினைக்கிறேன். அப்பொழுது சென்னை மாநகர போலீஸ் கமிஷனராக ஓர் ஐ.சி.எஸ் அதிகாரி இருந்தார். அவருடைய மகள் பரத நாட்டிய அரங்கேற்றம் அன்று.

அந்த விழாவுக்கு ரசிகமணி, டி.கே.சி அவர்கள் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். அரங்கேற்றம் பண்ணும் பெண்மணியை ரசிகமணி, டி.கே.சி அன்று வாழ்த்திப் பேச வேண்டும் என்று ஏற்பாடு.

இசை அரங்க வாசலில் போய் எங்கள் கார் நின்றது. பிரமுகர்கள் பலர் வந்து ரசிகமணியை வரவேற்கிறார்கள்.

அப்படி வரவேற்றவர்களில் ஒருவர் பெரும் தொழிலதிபர், கல்லூரிகள் போன்ற கல்வி நிலையங்கள் சில அவர் பொறுப்பில் இருந்தன.

இன்னொருவர் டி.கே.சியின் உற்ற நண்பர். அவர் ஒரு கல்லூரியில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார்.

பேராசிரியரை தொழிலதிபருக்கு அறிமுகப்படுத்தினார் டி.கே.சி.

வெறும் வாத்தியார்தானே இவர் என்னும் செருக்கில் அவரை ஏறெடுத்துப் பார்க்கவில்லை முதலாளி. அலட்சியமாகப் புறக்கணித்து விட்டார்.

பேராசிரியர் வளைந்து நெளிந்து தொழிலதிபரிடம் ஏதோ பாராட்டிச் சொன்னார்.

அந்த வார்த்தைகளைக் காதுலேயே வாங்கிக் கொள்ள வில்லை. தன்னொத்த பெருந்தனக்காரர்களிடம் சல்லாபம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார் முதலாளி.

நானும் டி.கே.சியும் அரங்கத்துக்குள் வந்தோம். முன் வரிசையில் பிரமுகர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். நடுநாயகமாக ரசிகமணி அமர்ந்தார்கள்.

அவர்களுக்கு இடதுபுற நாற்காலியில் நான் இருந்தேன். வலதுபுற நாற்காலி வெறுமனே கிடந்தது. அதையும் தாண்டி ஆசனங்களில் பிரமுகர்கள் இருந்தார்கள்.

ஐந்து நிமிடங்கள் கூட ஆகி இருக்காது. நடனம் ஆரம்பமாகி விட்டது. அது ஆரம்பம் ஆகும்போதே சர்வபள்ளி ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் அங்கு வந்தார்கள்.

காலியாக இருந்த ஆசனத்தில் அழைத்து வந்து ராதாகிருஷ்ணன் அவர்களை அமரச் செய்தார் ராஜா சர் முத்தையா செட்டியார்.

டி.கே.சியும் சர். ராதாகிருஷ்ணன் அவர்களும் பழைய நண்பர்கள். மனம் விட்டு அளவளாவிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பின் வரிசையில் இருந்த அந்தப் பெருந்தனக்காரர் பூனை போல பம்மிப் பம்மி வந்தார்.

மேல் துண்டை எடுத்து இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டார். வளைந்து நெளிந்து கூனிக்குறுகி ராதாகிருஷ்ணனைக் கும்பிட்டார்.

அவர் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டார்.

அப்படியே ராதாகிருஷ்ணன் காலடியில் உட்கார்ந்து இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு நகர்ந்து விட்டார்.

நடனம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அனுபவிக்க வேண்டிய காட்சி அல்லவா இது. ஐந்து ரூபாய், பத்து ரூபாய் என்று கொடுத்து டிக்கெட் வாங்கியே அனுபவிக்க வேண்டிய காட்சி தான் இது.

பிரமுகர்கள் பலரும் பார்த்து இந்த அட்டகாசமான வேடிகையை - முதலாளியின் நாடகத்தை அனுபவித்தார்கள்.

பிறகு நடனம் நடந்து முடிந்தது. பாராட்டும் நடந்து முடிந்தது. நானும் டி.கே.சியும் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

அப்பொழுது ரசிகமணி இந்தக் காட்சியை ஞாபகப்படுத்திச் சொன்னார்கள்.

“மனிதர்களுக்கு ஒருவர் மேலும் மரியாதை இல்லை. பயந்தான் இருக்கிறது. பயம் ஒழிந்தால் அல்லவா மரியாதை வரும்” என்று முடித்தார்கள்.

பல்கலைக்கழகங்களின் மானியக்குழுவுக்கு ராதாகிருஷ்ணன் தலைவர் என்பதையும் ரசிகமணி சுட்டிக் காட்டினார்கள். தொழிலதிபர் கல்வி நிலையங்களின் தாளாளர் அல்லவா?

வலுவில்லாதவர்களை விரட்டி விரட்டி அடிக்கிறான் மனிதன். ஆனால் வலுத்தவர்களிடமோ பம்மி விடுகிறான். பாவலாக்கு மேல் பாவலாக்களைப் போட்டுக் காட்டுகிறான்.

மனித ஜாதகத்தை அப்படி எழுதி விட்டார் கடவுள்.

அந்தக் கடவுளே மனிதனாக அவதாரம் எடுக்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். கிட்டத்தட்ட அவர் கதையும் அப்படித் தான்.

மகாத்மா காந்தி போல அபூர்வ அவதாரம் எடுக்கும் பொழுதுதான் விதிவிலக்கு. மற்றப்படி எல்லாக் கட்டடங்களும் ஒரே போக்குத்தான்.

இனி, எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருள் கண்ணனாக அவதாரம் எடுத்து விட்டார்.

சிறுவன் கண்ணன் படுத்துகிற பாடு கொஞ்சம் நஞ்சம் அல்ல. ஆயர்பாடியையே ஒரு கலக்குக் கலக்கி விடுகிறான்.

மலையைத் தூக்கிக் குடையாகப் பிடிக்கிறான். கன்றைத் தூக்கி கிறுகிறு என்று நாலு சுற்றுச் சுற்றி விளாமரத்தில் வீசி எறிகிறான். சிறிப்பாயும் பாம்பின் படத்தின் மேல் பாய்ந்து நடனம் ஆடுகிறான்.

கோபிகைகளின் சேலை, ரவிக்கை எல்லாவற்றையும் சுருட்டி மடக்கி ஒளித்து வைத்து விடுகிறான்.

அவன் வீட்டில் இருந்தால் ஆயர்பாடியே அலறுகிறது. பசுவை மேய்க்கக் காட்டுக்கு வந்தாலோ அண்ட பகிரண்டமே அலறுகிறது.

யாராலும் அடக்க முடியவில்லை கண்ணனை.

ஆனால் அவனுக்கு ஓர் அண்ணன். பெயர் பலதேவன். அண்ணன் ஒரு முழு முழித்தால் போதும். அப்படியே சப்த நாடியும் ஒடுங்கி விடுகின்றன கண்ணனுக்கு.

வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்தில் இருக்கத்தானே செய்கிறான்.

அந்தக் கண்ணன் நீருண்ட காளமேகம் போல் தளதள என்று இருக்கிறான். பசுக்களை, காட்டுக்குக் கொண்டு போய் மேய்ப்ப தென்றால் அவனுக்கு ஒரே ஆனந்தம். குறும்புத்தனம் செய்வதிலும் ஆனந்தம்தான். ஆனாலும் அண்ணன் என்றால் அடங்கி விடுவான்.

“பட்டி மேய்த்தோர் கார் ஏறு;
பல தேவற்கோர் கீழ்க்கன்று.

மற்றவர்களுக்கு இடியோடும் மின்னலோடும் கூடிய காளமேகந்தான். பலதேவனுக்கோ கன்றுக்குட்டி மாதிரியேதான்.

அந்தக் கண்ணன் நடந்து வந்தால் ‘ஜம்ஜம்’ என்று இருக்கும். பூமியே குலுங்கித் தாளம் போடுவது போலிருக்கும் அவன் ஓய்ந்த நடை.

பெரிய பட்டத்து யானை - கொம்பன், எப்படி அடிமேல் அடி எடுத்து வைத்து நடந்து வரும்? அப்படி ஒரு கம்பீரம், வனப்பு, தோரணை அவ்வளவையும் கண்ணனுடைய ராஜ நடையில் பார்க்கலாம்.

அந்த நடையே பெண்ணை மயக்கி விட்டது. நடையழகில் மனதைப் பறிகொடுத்த பெண்ணை தவிக்கவிட்டு விட்டான் கண்ணன். “அவனை இந்தப் பக்கம் பார்த்தீர்களா” என்று கேட்கிறாள் பெண்.

“இட்டிஹு இட்டு விளையாடி
இங்கே போதக் கண்டீரோ?”

மேய்ந்த பசுக்களை அக்கறையோடு நீர்த்துறைப் பக்கம் அழைத்துப் போவான் கண்ணன். நீர் அருந்த விடுவான்.

இப்போது பாடல் முழுவதையும் பாருங்கள்.

பட்டி மேய்த்தோர் காள்ஏறு;
 பலதே வற்கோர் கீழ்க்கன்றாய்;
 இட்ட றிட்டு விளையாடி,
 இங்கே போதக் கண்டேரே?
 இட்ட மான பசுக்களை
 இனிது மறித்து நீர் ஊட்டி,
 விட்டுக் கொண்டு விளையாட
 விருந்தா வனத்தே கண்டேனே.

பட்டி - பசுமந்தை. இட்டறிட்டு - அடிமேல் அடி வைத்து
 இட்டமாக - பிரியமாக

பசுக்கள் மேய்ந்து முடித்தவுடன் தாகத்துக்கு தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும். தண்ணீர் ஊட்ட வேண்டுமே என்னும் அக்கறையில் மந்தையை ஒன்றாகத் திரட்டி நீர்த்துறைக்கு மறித்து ஓட்டுகிறான் கண்ணன்.

பசுக்கள் என்றால் அவ்வளவு இஷ்டம் அவனுக்கு. பசுக்கள் தாம் அவனுக்கு உயிர்.

பசுக்கள் காட்டில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும். கண்ணனோ அங்குப் பூத்துக் குலுங்கு புஷ்பங்களைப் பறித்து மாலையாகத் தொடுப்பான். அப்படியே கழுத்தில் போட்டுக் கொள்வான். பூச்சரங்களை தலையில் குடுமியோடு சேர்த்து வைத்துக் கட்டியும் கொள்வான்.

காட்டுப்பூக்கள் பல நிறத்தில் இருக்கும். பச்சை, சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள் என்று விதவிதமான வண்ணங்களில் ஒளிரும் மலர்கள்.

பலவகை வண்ணங்களோடு கூடிய வனமாலை கண்ணனுடைய மார்பில் கிடந்து அப்படியும் இப்படியும் அசைந்து புரள்வது ஓர் அழகுதான்.

மின்னலானது மேகத்தை விட்டு விலகி, பிறகு மேகத்தையே கலந்து தழுவினால் எப்படி இருக்கும். அப்படி கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்குமாம்; அவனுடைய அழகிய திருமேனியும் அதில் கிடந்து அசையும் வனமாலையும்.

இந்த அழகிய திருக்கோலத்தைப் பார்த்துப் பார்த்து அனுபவித்திருக்கிறாள் பெண்.

அனுபவித்ததோடு நிற்கவில்லை. மனதையே பறிகொடுத்து விட்டாள் பெண்.

“கணங்க ளோடு மின்மேகம்
கலந்தால்ப் போல வனமாலை
மினுங்க நின்று விளையாட.”

என்று மயங்குகிறாள் பெண்.

ஆயர்பாடியில் உள்ள வெண்ணெயைத் தெரிந்தும் தெரியாம
லும் அள்ளி அள்ளி உண்டவன் அவன்.

அதனால் அவன் பக்கத்தில் வரும் பொழுதே நெய்வாசம்
அடிக்கும்.

“குணங்கு நாரி” என்று அனுபவித்துச் சொல்கிறாள். ஐந்து
நிமிஷம் கூட என்னைத் தனிமையில் விட்டு வைக்கமாட்டான்.
என்னையே சுற்றிச் சுற்றி வருவான். கொஞ்சுவான். குலாவுவான்.
“அனுங்க என்னைப் பரிவு செய்து.”

இப்படி எல்லாம் கூடிக் குலாவிய கண்ணன் இப்பொழுது
எங்கே போனான் என்று தெரியவில்லை.

அனுங்க என்னைப் பரிவு செய்து
ஆயர் பாடி கவர்ந்துண்ணும்,
குணங்கு நாரிக் குட்டேற்றைக்
கோவாத் தனைக் கண்டரே?
கணங்க ளோடு மின்மேகம்
கலந்தால் போல வனமாலை
மினுங்க நின்று விளையாட
விருந்தா வனத்தே கண்டேனே!

அற்புதமாய் இருக்கின்றன பாடல்கள். விலை மதிக்கமுடி
யாத செவ்வத்தை கலைப் பொக்கிஷத்தை நம் கையில்
முன்னோர்கள் கொடுத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்.

அவர்களில் ஆண்டாளும் ஒருவர். இந்தப் பாசுரங்களை
அடிக்கடி பாடி அனுபவிக்க வேண்டும். அனுபவிக்க, அனுப
விக்க நம் ஆயுள் நாள் பத்து வருடம் பதினைந்து வருடம்
என்று கூடுதலாக ஏறிக் கொண்டே வளரும்.

